

1. Semeție în munți

- Apreciere în biologie și tehnică -

Cunoașteți, desigur, acele terenuri situate la marginea orașelor - practic, dincolo de civilizație. Spun asta, deoarece, acolo unde se termină brusc suflul activității umane, totul încremenește într-o nemișcare strict geografică. Adică doar teritoriul respectiv, o tăcere nefirească și suprafețe întinse, pe care, poate, nu se clintește un fir de iarbă. Poate te și temi, oarecum, dacă ești pe o asemenea zonă, te duce gândul la alte epoci - aspectul ei - căci natura a fost la fel, adică verdele ei, coloritul, în primul rând - și-n secolele trecute. Nimic n-ar denota trecerea timpului, cu cât peisajul ar fi mai neschimbat. Te mai simți și tânăr, să fii în conotație cu acel peisaj nealterat de om, la marginea unui oraș.

Aici era un teren - la nord-vest de municipiul Baia Mare, întins; denivelat, ca și cum cândva ar fi fost arat, iar de câțiva ani, agricultura abandonată aici. Eram în aerul dimineții - tăcere - iarbă scurtă, pe acest loc - urma să se construiască un șantier imens. Acum, încet - încet, vine personalul: se fac măsurători, se fixează primii țărui, primele sfori - se va schimba totul. Sunt și responsabili, printre acești oameni: ingineri tineri, care-au fost capabili, plus că trebuie o ierarhie, ca-n orice sistem (totalitar) inventat de om. Aici, responsabilă de șantier e o fată negricioasă, subțirică, nu prea înaltă, parcă era din neamul lui Simion, un tip de la marginea satului U., dintr-o familie de modești, la care mă tot trimitea maică-mea, în urmă cu zeci de ani. Mă rog, prin perseverență, poți să te ajungi. Acum, fata respectivă era responsabilă aici - emana autoritate și trebuia să ascuți de ea.

Nu-mi prea place asta - nu pentru c-a pornit de jos - ci, deoarece eu am merite - chiar dacă n-am reușit nimic în construcții - în literatură. Chiar în filozofia biologiei și-n fizică: mă pasionează *primele structuri biologice*, cum au apărut, cândva, din niște substanțe chimice, cu progresul lor, până la organismele vii, care au creier - gândesc, adică - plus că au *conștiință de sine* - adică structurile biologice - noi, oamenii, aici - *iși dau seama că există*, plus că pot să ia decizii de la sine - prin organul gândirii. Asta ar trebui să poată și structurile tehnice, adică calculatoarele, pe lângă toate celelalte operații, în multe l-au *depășit* pe om, în ceea ce privește viteza de execuție, sau stocarea de informații - dar cum ar putea *să gândească oare*, să știe că există - aici ar fi și o performanță benefică pentru ele și funestă pentru om - ne-ar domina, de acolo încolo.

Dar cum, văzând o structură tehnică - un minicalculator - performant fiind, ți-ai putea da seama dacă și gândește - dincolo de operațiile implementate în memoria lui, *mecanic* - să zic așa; eu cred că, punându-le pe aceste organisme tehnice - în condiții vitrege de temperatură - frig, umiditate - pentru care n-au fost planificate - atunci ar protesta, s-ar supăra, vociferând, mișcându-se, ca niște oameni - astfel ne-am da seama că gândesc, adică au conștiință de sine, mă gândii eu, în timp ce eram pe acel șantier care tocmai se amenaja.

Iată performanța mea tehnică - a gândirii, mai bine-zis.

Doru I. Pop, 24 noiembrie 2022, Baia Mare

2. Nicu Giurgi 3

Nicu G. tocmai venise din Ungaria: eram și nu, la casa de la țară, din U. Eram, mai degrabă, la etajul unei clădiri lungi, de sticlă și beton, în oraș.

Poate într-o stațiune: nu prea erau clădiri și oameni în jur, adică jos, pe lângă, pe lângă construcția respectivă.

Deocamdată, la etaj îl privesc pe Nicu. E tânăr, extrem de musculos, adică cu mușchi rotunzi, dincolo de limita normală, atât de frumos constituit, încât, stând și el și eu întinși pe burtă - îi văd mușchii trapezi foarte frumos alcătuiți și-i zic, alintându-l: Nicule, Nicușorule ...

Apoi (sunt) tot pe lângă el, e îmbrăcat, cu o geacă de piele neagră, are părul blond, lung de un galben spălăcit, și nu e nu știu cât de „făcut” - adică prin haina pe corp i se vede trapezul - formatul armonios - pe care a tot pus - o oarecare masă - trebuia asta, ca să ajungă campion, dar i s-a păstrat formatul inițial, siluet, dar armonios.

După asta merg în curte, să caut un bancomat - voi găsi undeva un aparat de dat bani - să scot ceva - căci de fiecare dată când a venit Nicu la mine, nu l-am servit cu ceva - doar bucuria revederii nu-i de ajuns ...

Doru I. Pop, 25 ianuarie 2022, Ferneziu

3. Păpușa

- Iubire și oferte în familie -

Pe câmpul din fața casei e semiîntuneric: e o fâșie de câmpie care însoțea gardul ogrăzii, întinzându-se până la râu, și de la est la vest. Ne jucam, copii fiind, până noaptea, pășteam vitele, ziua. Câțiva copaci ici-colo, un măr, cu trunchi spinos, chiar în fața gardului, mai încolo, în plin câmp, un măr cu mere ca focul, plus un păr care făcea pere foarte rar - dar atunci era plin - ca cel din basmul „Fata babei și fata moșului” - și cam atât.

Eram legați de terenul acela - cât îl băteam de mult - nici nu creștea iarba pe el. Acum eram *acolo*, chiar în fața gardului, era noapte, doar lumina de la becurile din curte - o lumină gălbuie peste tot, de parcă și terenul era opac, te ducea cu gândul la anii '60, o asemenea atmosferă, iar eu eram *nu copil, iar* - dar tânăr. Era o păpușă jos, cât o șchioapă - adică puțin mai mare de un deget, din lemn galben. Cu rochiță roșie, un cap mai mare un pic decât s-ar cuveni, *plus un singur ochi*. Da, mă uit la fața ei, gurița mică. Desenată cu roșu, la fel, năsucul, iar deasupra lui, la mijloc, doar un ochi, iar corpul i se termina cu-n singur picior.

Văd asta clar, plus că e atâta lumină și iubire care emană de pe chipul ei, încât e ceva deosebit - îmi dă o senzație de bine. Îmi aduce și aminte de Andreea, cea pe veci pierdută, dar așa-i viața: pierzi când și pe cine n-ar trebui. O pun jos, după ce o luasem în mână - s-o pot privi mai bine - și merg în casă.

Putea să fie - să reprezinte, adică, o ființă de origine extraterestră. Noi, pământeni, nu suntem capabili de asemenea sentimente. Chiar dacă le afișăm pe fața noastră, la un moment dat, e totul convențional, de fațadă, doar. Adâncul sufletului ne

este întunecat - colosale răbufniri ale răului țâșnesc din când în când de acolo - și ne lovim semenii, astfel.

În camera mare, cea în care „dai” din vestibul, e maică-mea. Aici și stăm, în mod normal. Sunt tânăr, nici ea nu-i cine știe cât de bătrână - și mă cheamă-n cămară. E camera alimentelor, în partea îndepărtată a casei, din care urci în pod. E o încăpere alungită, îngustă, la mijloc scara de urcat (în pod). Multe haine sunt depozitate aici. În dreapta, lângă perete, chiar în fața scării, doar pantaloni noi - un maldăr. Ar fi ceva între trening și salopete, pot să-mi aleg pentru lucru, chiar dacă sunt în stare foarte bună, iar eu să fac saltul spre un muncitor cu un comportament elevat, haine noi, etc. În partea cealaltă, lângă peretele extern, la fel, bluze de lucru - tot noi, curate. Și din acelea mă-mbie maică-mea să iau.

Urma să devin lider: de orice natură, șef de familie, de firmă, de partid, conducător de țară sau imperiu - îți dă, această numire-n postul respectiv, energii de nedescris. Asociezi - de obicei - poate și ești - starea aceea, cu tinerețea - de aici forma de excepție a persoanelor respective. Totul e extraordinar, te bucuri și gândindu-te la beneficiile și răsplata ce decurg de aici, în ciuda multor greutăți și obligații pe care le ai de parcurs.

Sunt de acord, voi face și asta, (deși poate asta înseamnă sfârșitul copilăriei, al adolescenței și intrarea în rândurile oamenilor maturi, cu griji) - dar acum trebuie să ies din casă și, străbătând întunericul din curte, să mă-ntorc să-mi recuperez păpușa ...

Doru I. Pop, 29 ianuarie 2022, Baia Mare

4. Incident tehnic - Reparație tehnică -

Mă găsesc în curtea minei H.; sunt tânăr, într-o zi liniștită, care nu se deosebește cu nimic de altele - adică oamenii-și văd liniștiți de treburile, în clădirile răspândite ca niște cutii de chibrituri de la vest la est, adică de la intrarea în mină, până departe, pe haldă, în partea opusă, unde se bascula minereul pentru o nouă încărcare.

Sunt clădiri lungi, există loc între ele, iar eu sunt în spatele atelierului - adică clădirea din mijloc, oarecum. În spatele lor e dealul, care le-nsoțește până în celălalt capăt al curții.

Sunt tânăr, liniștit și eu, așadar, nici mai prost, nici mai deștept decât alții, dar, uneori, e destul un imbold, un instinct greșit, să-ți ieși din ritm, faci un gest necugetat, chiar dacă până atunci nu l-ai fi făcut pentru nimic în lume, cu urmări nebanuite, ireparabile, poate.

Așa și eu: parcă cineva mă-ndeamnă, mă pierd pentru moment, nu mai stai să analizezi - și decuplez un utilaj modern, o instalație multifuncțională. E un fel de plug modern, are două mânere, în mijloc un fel de pupitru cu niște butoane, la fel ca la mașinile agricole de care se face atâta caz, azi. În momentul în care am apăsător pe buton, instalațiile electrice din mină, de aerisire și de iluminat s-au decuplat, căci de la acest aparat duceau trei fire într-acolo. Se putea încălzi aerul - să devină din ce în ce mai viciat și mai cald înăuntru, și să moară oameni.

Ciudat e că, în momentul când am apăsător pe buton, undeva mai încolo, în dreapta mea, spre mină, cele trei fire s-au decuplat fizic. Adică au „sărit” de pe câte șuruburi erau, unde

erau prinse cu niște șaibe, plus „ochiul” cablului următor, băgat pe sub și prins cu o piuliță. Acum stăteau desfăcute, căzute jos. Eu trebuia să rezolv reasamblarea - eram răspunzător de această decuplare, sunt liniștit, oarecum, deși nu știu ce să fac, dar salvarea mea e domnul Cosma Gavril, zis dl. Gobi. Nu prea înalt, vine dinspre Est, tot prin spatele halei, foarte sigur pe sine, îndreptându-se spre gura minei. Dar cum arăta? E ciudat că unii oameni, oricât s-ar transforma fizic, rămân aceiași, cel puțin în forul lor interior, adică optimismul, activitatea lor zilnică.

Așa și dl. Gobi: deși e sub 1,70, ca înălțime, e gras, dar nu excesiv, ca un butoi, de pildă, ci ca un con, ca trei obiecte concentrice, căci capul îi e ascuțit, apoi gâtul, ca un cerc mai mare, în care ar încăpea primul, apoi trunchiul, mai gros. E îmbrăcat de miner, adică haine gălbui la culoare, chiar și o helancă la fel, uzată, cu acea nuanță muștarie, de la atmosfera din mină. Calcă foarte sigur pe el, chiar zâmbește; chiar gras fiind, a făcut acea activitate de-o viață, adică merge să repare ceva în mină.

Cine spune că există bioritmuri, activități optime în anumite momente ale zilei și nu în altele, are și nu dreptate. Acum se-nseninează parcă și aerul în jurul său, ca și după-masa brusc, când începe schimbul al III-lea, spre seară, al minerilor. Sau poate ideea începutului de activitate face să se adune niște energii - pentru cine ar sfârși atunci o anumită muncă, ar fi o sleire a forțelor, nu un început. Adică totul depinde și de împrejurări.

Se oprește lângă mine, eu sunt acolo unde e desfăcut circuitul, îmi arată niște șaibe îndoite, în formă de L, dar galbene, cu var pe ele, parcă, ca-n anii '50, pe care trebuie să le bag pe șuruburile dintr-o parte a cablurilor; apoi, peste ele, celelalte fire,

care au „urechile” mici, moderne - căci nici șuruburile nu-s prea groase, plus unul, care are în vârf capătul rotund, subțire ca un cui, al pământarului. Și pe ăsta trebuie să-l nimeresc - sau îmi va spune cum să montez totul, dl. Gobi. Începe să-mi arate, așadar, una-alta, speranța mea e mare, că mă va ajuta până-n capăt, să refac totul - îmi revine inima la loc - dar cineva zice - oameni nevăzuți, dar totuși prezenți, erau ici-colo: dacă nu cumva va fi chemat la o altă reparație - intervenție, poate în subteran ...

Doru I. Pop, 2 februarie 2022, Baia Mare

5. *V-average*

Eram într-o stațiune balneo-climaterică, în anii '80. Acum știți cum e - sau cum era, de fapt: în primul rând, locul - adică suprafața pe care o ocupa, era amplasată de la nord-vest la sud-est, o fâșie prelungă, netedă, unde erau barele, băncile, locul de plimbare. Stăteam pe o bancă - la fel, mai multe, amplasate tot pe direcția sus-menționată.

Fiindcă era o epocă a normalității, oricât de diverși ar fi fost oamenii care veneau aici, totuși, nu existau pretențiile de mai târziu: vopsit excesiv, unghii exagerate, instabilitate, în general. Eu, fiind tânăr, la fel: îmbrăcat simplu, șed pe o bancă. Lângă mine, alți vilegiaturiști, unii mai în vârstă. Ce să-i faci, o civilizație simplă, nealterată nici de chimicale, te face să fii siluet - apoi hainele, lipsa de pretenții de orice fel, plus tinerețea, desigur.

Un tânăr siluet, cu păr creț, mare, ca o bogată claie de fân pe cap, cu figură de intelectual sau artist, făcea parte din tagma aceea de tineri cu preocupări mai deosebite, dar care pot să trăiască - cumpătați fiind - până la adânci bătrânețe, neschimbați nici fizic, sau pot, unii, prin cine știe ce „capriciu” sau lipsă de rezistență a vreunui organ intern, să clacheze timpuriu - să vezi doar ce diversă e și natura și cum nu se poate citi pe fața omului rezistența organelor interne.

Acum e tânăr, cu figură de chitarist, tipul din fața noastră și o cicălește cu răutate pe o fată care stă și ea pe o bancă, alături de mine. Ea e tânără, siluetă, la fel, ca toți de acolo, îmbrăcată simplu - fină la piele și șatenă. Nu era o frumusețe, dar nici urâtă. Tipului respectiv nu-i convenea că ea n-a răspuns avansurilor

unui alt tânăr, Victor, care era fiul inginerului-șef de la o întreprindere socialistă, dl. inginer Hütter. Toată acea tergiversare, acel refuz - comportamentul ei - tipul îl numea average, zicând el că așa se spune în engleză la desfășurare. Și-n timp ce-i reproșează asta, furios, îi spune: tu, cea care ai de la 25 la 50 de ani, adică, ironic, o îmbătrânește.

*

Sunt dincolo de bănci, și de aleile stațiunii, mai spre Est, tot pe o bancă. E și fata de mai înainte acolo, într-o rochie simplă de vară, crem cu model maro, cum erau numeroase în deceniile trecute. Îi văd genunchii - zona respectivă a picioarelor, de fapt - musculoși, ieșind de sub rochie, și-i fac propuneri. Zice că e înșurată, nu măritată - nu știu de ce - dar nu mă refuză.

Merg cu ea spre Est, îi duc un cadru în formă de L în brațe, adică cum ar fi contururile unei lăzi din bare de fier, dar jumătate, cât un televizor de mare, structura. Nu știu la ce i-ar folosi - poate să pună în cadrul ei un aparat TV, dar merg hotărât, alături de ea, înainte, spre Răsărit ...

Doru I. Pop, 6 februarie 2022, Baia Mare

6. Cluj 4

Ajung, în vederea efectuării unor lucrări de construcții, în orașul Cluj. Suntem cazați într-un bloc turn cu 10 etaje, undeva în marginea orașului. Mai era o clădire, cu 12 etaje, puțin mai încolo. În rest, liniște, peste toate blocurile, mult mai scunde, chiar și cele turn, decât cele două sus-menționate. Plus că nici nu sclipeau, erau de un gri-spălăcit, specific altor epoci.

Colegii cu care venisem, băieți tineri fiind, m-au lăsat și-au plecat în oraș. Eu, fiindcă am mai locuit în acest oraș, nu mă interesa distracția, ci, să văd, în primul rând, în ce parte a orașului suntem *și-n ce timp* - ținând cont de încremenirea din jur. Așa că cobor jos, în stradă, cum ar veni, de la etajul 6, de unde eram cazați. În jur, căci o iau puțin spre Vest, am considerat eu, nu mai sunt blocuri, ci doar case. Ici-colo câte una, apoi, spre Sud, un deal înalt, cu o biserică de lemn sus, cu turn ca o săgeată, construită-n secolele trecute mai mult ca sigur - și cu câte un model, alcătuit din trei vârfuri, ieșind din corpul ei, pe alocuri - niște aripi, la fel ca înotătoarele de pește - tot geniul popular era răspunzător de această inventivitate.

Spre Vest, un fel de lăstăriș: lângă el o groapă de var, golită. Un teren adâncit cât o casă, ca perimetru, dar nu mai adânc de un metru. Cum fusese extras tot varul, în fund se vedeau scânduri rupte, aproape putrede unele, cum fusese puse sub var, ca-n anii '50.

O fată de lângă mine, negricioasă, slăbuță, la întrebarea mea, referitoare la numele cartierului acesta, îmi răspunde: Monila. Eram la marginea Clujului - era clar - dar nu auzisem de acest cartier, poate un fel de suburbie, rurală.

Mă întorc înapoi în bloc, hotărât să fac o baie. Pe holul de la etajul VI, mă-ntâlnesc cu-n grup de constructori de modă veche, adică calmi, nu nebuni, bâțâiți, chiar dacă se grăbeau - cum erau pe vremuri. Unii aveau haine peticite - ce contează asta, dacă ești curat pe dedesubt, nu ai acea senzație de inconfort ca și când ești murdar. Contează mult într-o societate, să ai unde face o baie la timp.

Merg și eu, undeva în partea de sud-vest a etajului - blocul e-n formă de H, după cum observ, cu gând de a face și eu baie. Ca să fiu mai sigur, prin nu știu ce capriciu, tot urc la etajul 7 și-mi spăl - aici fiind liniște, plus numeroase dușuri în baia în formă de L, din aripa de sud-vest a etajului - claia de păr de pe cap. Sunt tânăr, siluet, cu acel păr, ca o sferă, aproape, pe cap și revin la etajul 6.

Aici, mă integrez într-o grupă de oameni care stăteau la rând, să intre la duș - în aceeași aripă a nivelului, câte doi-trei, în șiruri paralele. Tot intrau - erau, de fapt - pe un hol fără ușă - în față dușurile - iar în dreapta, cum era constituit holul, chiar la început, o masă cu vreo doi-trei funcționari - bărbați și femei, care ne întrebau ceva, eventual ne dădeau câte o bucată de săpun.

La întrebarea lor: ce faci, eu le răspund, să par convingător în fermitatea mea, mă duc înainte, adică spre Nord, deși ar fi trebuit să zic - ținând cont de evenimentele din țara vecină - nu mă duc spre Răsărit ...

Doru I. Pop, 19 februarie 2022, Baia Mare

7. *Suedia*

Lucrez la renovarea unei clădiri alcătuită doar din parter - o simplă hală, din bolțari, cum fuseseră multe făcute în anii '80 - în ultima perioadă a comunismului, nu se urmăriseră atâtea pretenții, liniile mergeau aproximativ, plus că rămăsese netencuită. Case de vacanță, ciuperci de relaxare, barbeque de fript carne și alte drăcovenii, zorzoane și nebunii capitaliste nu existau. Și nici vopsele verzi, albastre și violete pentru femei - și nici pentru bărbați, desigur.

Sunt relativ tânăr, 36, 37 de ani, musculos. Nu m-am îngrășat și nici gârbovit sau ridat, deși nu practic nici un sport, însă ar fi bine s-o fac. Poate mă voi decide cândva. Acum trebăluiesc de zor împreună cu alții, în încăperea plină de praf, mizerie, la renovarea ei.

Am prietenă o gagică uluitor de modernă, tânără, frumoasă. Arată cam în felul următor. E de statură medie, poate chiar scundă, fund bombat - deși carne tare pe ea - față rotundă. Năsucul cât un nasture, frumușică, avea părul arămiu vopsit, și-i venea peste jumătatea de sus a feței, apoi o lua înspre spate: putea fi liber sau legat la ceafă. În orice caz, fata era foarte modernă, folosea haine de firmă și parfumuri fine - ca patroanele - care o deosebeau de oamenii de rând.

(Aspectul ei poate e o aluzie la una, care arăta astfel, deși cu nasu' drept, fund bombat, în blugi, care se ghicea sub pardesiul strâmt, cum stătea în fața mea, pe trepte, la un magazin de import cu mărfuri de calitate, ieri, înainte de deschiderea acestuia și de năpustirea înăuntru, unde ia fiecare pe apucate, marfa de calitate. Cum stătea așa - c-o treaptă mai sus decât

mine, ce simplu ar fi fost să-i bag limba undeva - în corpul perfect - dar vai, ce departe-i uneori, de la dorință la faptă - sunt, practic, două lumi care n-au nimic în comun.)

Vine și mă caută - trece prin sala orientată aproximativ Est-Vest, intrând pe ușa din Vest - de fapt, numai ce o văd la mijlocul sălii, într-un grup, cu vreo două-trei femei mai în vârstă. La fel ca vizitatorii care vin să-și vadă viitorul apartament, când încă nici nu-i tencuit - nu-i deranjează mizeria; la fel, nici acum, pe ea nici atât, încât mă căuta aici. Vin spre mine, elegante, parfumate, în fuste pe corp, strâmte, gri, de lână, iar maică-sa - am bănuț că e ea - încă nu mă cunoaște, mă întreabă: ești din Ferneziu?

Spune asta pe o voce calmă, dar și plină de promisiuni, totodată - adică că ne va merge bine relația, în viitor. Mă uit după ele, cum ies pe partea din Răsărit, mai bine-zis, la capătul laturii de nord e o ușă și o iau peste teren, în noapte, oarecum, căci la câțiva metri dincolo de clădire, deoarece nu mai sunt stâlpi cu becuri ici-colo, care răspândesc o lumină gălbuie, printre scânduri și materiale, care erau împrăștiate pe jos, dar nu excesiv, și nu se vede. E întuneric, puteau fi munți sau nimic.

Cum se-ndepărtează, grupul, văd că și maică-sa are un „șasiu” de excepție, talie sugrumată, adică și un fund rotund, bombat, fără a fi grasă. Mi-aș putea face de lucru și cu ea, dar nu pot să știu ce găsești sub haine - estetic, mă refer - de la o anumită vârstă. Ce e tânăr, e tânăr.

Fata, ieșind cu grupul, în timp ce se-ndepărtează de mine, întoarce privirea spre mine și zice foarte serioasă: revin după ce mă duc până-n Suindia, eu îmi dau seama c-a vrut să spună Suedia și sper să se-ntoarcă ...

Doru I. Pop, 20 februarie 2022, Baia Mare

8. Dualism

Bunică-mea murise; asta se-ntâmplase când avea venerabila vârstă de 113 ani. Cine știe ce particularități genetice o fi avut corpul ei de a rezistat atâta - savanții viitorului ar trebui să cerceteze asta. Dincolo de acest aspect, e părerea de rău că a plecat dintre noi, plus dorința de a o vedea pentru ultima dată. Știți cum e, te obișnuiești cu cineva și, hop, coasa necruțătoare a morții îi curmă existența, plus ordinea lucrurilor din jur, prin acel act. Plus atmosfera apăsătoare, de rigoare, în asemenea cazuri. Dar, pe lângă asta, mai exista un inconvenient. Dacă se spune că nu poți împiedica sau amâna asemenea evenimente, nici o nuntă, iarăși n-o poți schimba - data ei - decât foarte greu. Aici era buba: se nimerise că și nunta unui văr de-al meu, Ioniță, care avea aceeași bunică - una dintre ele - era în acea sâmbătă, din săptămâna respectivă. Cum urma să se fi procedat - după înmormântarea de vineri sau de sâmbătă de la amiază, cel târziu, să tot mergem la nuntă? Cum zic, nu se putea nici un asemenea eveniment amâna - mă rog, masa, muzicanții, sala, toate planificate pentru o anumită dată, când colo, hop, toate să se amâne sau anuleze. Ar fi fost greu de făcut asta. Pe de altă parte, exista acea tristețe, acea durere persistentă-n suflet, care te-ar fi determinat să nu te fi putut bucura de acea trăire a bunei dispoziții, care era celebrarea căsătoriei cuiva, mergând, poate, chiar la anularea ei - ce nu ar fi fost frumos.

Deocamdată suntem la căminul cultural din satul U. Este situat în fața râului, în centrul localității, paralel cu acesta. Pe o ridicătură fiind, se vede totul în jur. În fața sa, un cort, la fel, pe lângă clădire, paralel - și acesta - cu râul. O masă lungă - e chiar

la intrarea în cămin, în capătul de vest al clădirii, cortul fiind puțin mai lung decât acesta. Suntem în cort, ca și cum încăperea n-ar fi existat, dar nu mulți. Doar eu și soră-mea, poate două - trei persoane prin jur. E seară, o lumină de neon invadează totul. În rest, o seară blândă de primăvară. Suntem tineri, doar pe mine mă cuprinde brusc dorul și regretul pentru bunică-mea. Ce n-aș da s-o mai văd! Apoi mirarea: cum de-a trăit atât și, dacă a ajuns, totuși, la acea frumoasă vârstă, de ce n-a trăit în continuare, ce face ca organismul să-și curme brusc existența, adică organele interne, în special, să nu se mai înțeleagă între ele? Iarăși, o problemă care va trebui stabilită și dezlegată-n viitor.

Sunt trist și obosit - cum se-ntâmplă după o înmormântare, în jur liniște, mă uit dincolo de cort, spre râu, în partea sa de sud-vest, unde-i curtea căminului liberă și văd doar urme de roți și de lame de buldozer, prin solul moale și negru (aluzie la mizeria și noroiul interminabile de pe șantierele unde lucrez), plus un om - cu haine roșii și maro pe el, cu un fes cu cozoroc - putea fi mecanic sau unchiul Aurel - care se chinuia să meargă prin acele urme adânci ca niște tranșee. Eu sunt obosit, în continuare, văd pe masă restul unui bax de plastic, doar două-trei sticle în el - la mijlocul lui și spre margine, mai stăteau prinse-n nailon, sub presiune. Aș fi dorit să fie suc natural, dar sunt doze de bere Neumarkt, cea la care se face atâta reclamă. Soră-mea încuviințează: pot să beau, și-mi dă de înțeles că după asta vom pleca acasă - ceea ce și eu doresc, adică nu vom mai participa nici la o nuntă - poate aceasta nici nu va mai avea loc ...

Doru I. Pop, 25 februarie 2022, Baia Mare

9. Sepultura 2

Lucram împreună cu niște muncitori conștiincioși într-o hală. Înăuntru semiîntuneric și călduț. Știți tipul acela de oameni care-o duc așa ani de zile: nu ies din vorba șefilor, execută aceleași lucrări și mișcări - robotic, plus aceleași haine; pe scurt, obediență totală față de ceva. Unii putea fi în construcții, alții, mecanici.

Unul din ei - în acest din urmă caz - ar fi trebuit să aibă salopete albastre - chiar avea, deși era muncitor în construcții. Statură medie, șaten, bluză de salopetă pe corp, ca-n anii '80, Pe spate-i scria: Sepultura, cu alb. Mărturisește c-a mai folosit această haină și-n anii trecuți, dar cu mult timp în urmă: cincisprezece ani. În acest caz, ar trebui să o arunce, acum sigla firmei e alta, ar putea fi considerat dușman, purtând-o, mă gândii eu ...

Doru I. Pop, 1 martie 2022, Baia Mare

10. Matei 5

Dincolo de dealul de pirită de la răsărit de orașul Baia Mare, câteva gropi cu pânze de apă freatică pe fund, foarte rezistente, adică seacă greu, vara. Eram vreo câțiva, toți tineri, înaintam spre Est, chiar mă miram că nu seacă - apa de pe fundul lor, mă gândeam că la o căldură excesivă, ca încălzirea globală, ar putea avea loc și acest fenomen, când cineva zice: cum, dacă apa-i folositoare, de parcă natura ar ține cont de utilitatea ei, când ajungem la o groapă, în trepte oarecum. Adică ca un trunchi de con, răsturnat, căci puțin mai în jos de margine, fiind mai îngustă, avea un fel de potecă de jur-împrejur, pe care-ai fi putut călca, la fel ca-n Infernul lui Dante.

În mijloc creșteau rugi: de mure, mari, cu boabe la fel, crescute mai mult decât media. Aproape începeau să putrezească, de coapte ce erau. Poate nu le dibuiseră nimeni până atunci. Eu mă aplec să culeg câteva, poate și fac un pas în jos, când mă pomenesc cu Matei, patronul, lângă mine. Deși bătrân, e înalt, solid, plin de sine - fusese toată viața șef. Acum, la fel, trebuia să-l cocoloșesc, să-l perii, să-i ofer boabele cele mai mari și să-i arăt cum și unde să calce, unde era pământul mai slăbit, pe marginea și pe primul nivel, dinăuntru gropii. Asta facem toată viața: trebuie să pupăm în fund pe mulți șefi, ca să putem supraviețui ...

Doru I. Pop, 2 martie 2022, Ferneziu

11. Plecare în cosmos

Urma să plec într-o călătorie în spațiul cosmic, nu mult, o săptămână, două, dar destul și atât. E o rupere de locurile de baștină, cu tot ce simți atunci.

Acum eram în sala de așteptare. O încăpere circulară, cu pereți-geamuri numai de sticlă, iar afară noapte.

Selecția poate avea loc, în asemenea cazuri, direct. Adică, undeva în spatele acelei încăperi, mai erau câteva, mai mici. Birouri, plus o sală de așteptare și acolo - mai redusă ca dimensiuni, față de cea unde eram acum. Stai și aștepți, ai dat datele într-un dosar, cu mult timp înainte, dar tu numai acum, după ce ți s-au studiat toate condițiile, știi - adică cineva intră-n sala unde aștepți și-ți spune c-ai fost acceptat.

Acum în sala din față era și-un țăran tânăr. La vreo 30 de ani, față puțin turtită, gură parcă „tăiată cu sapa”, păr negru, ochi verzi, cu figură de câine, oarecum. Costum de culoare închisă, mai găseai asemenea exemplare pe la serviciile de merceologie și ziare, până prin anii '2000. Venise o tipă la el - semănau leit, și se-mbrățișau de rămas-bun. Câte promisiuni rămân neonorate, câte speranțe năruite - deși atunci e posibil totul, dar pentru după întoarcere. Eu mă gândesc pentru mine: să-i pună o vorbă bună gagicii, referitor la mine, pentru când vom reveni din cosmos. Și după o simplă călătorie se pot schimba multe, darmite la revenirea din spațiul cosmic - e o altă atmosferă acolo, care te poate influența, dar, mă rog, așa-i omul: nepăsător, plus că uită ușor ce-a promis cu atâta dezinvoltură.

Apoi stăm în lumina difuză a unor becuri galbene, care luminau peste tot, ca-n anii '60, pe bănci. Așteptăm plecarea - ne-am obișnuit cu situația dată, când țăranul zice, la un moment dat: omul cu care pleci pe navă, în cosmos, trebuie să ți-l modelezi cu timpul, pentru a te obișnui cu el, în loc să fi zis: ar trebui să ți-l alegi înainte de plecare, pentru a te potrivi cu el ...

Doru I. Pop, 3 martie 2022, Ferneziu

12. Aventuri

1.

Eram la etajul unei clădiri cum se construiesc azi, adică niște construcții cu un singur nivel - sală de conferințe, de primire, de orice, apoi niște trepte care duc sus - la etaj - acolo sunt ceva birouri - e nevoie și de astea, la întâlnirile și întrunirile care nu prea rezolvă mare lucru în societatea așa-zisă liberă - dar, mă rog.

E liniște, ca și cum ar fi plecat cei care vor fi fost înăuntru, iar eu într-una din încăperi, o cameră simplă, de doar câțiva metri lungime, pereții aproape pătrați. Sunt tânăr - inutil s-o spun - împreună c-o femeie simplă, la vreo 40 de ani, cu părul împărțit în două, în creștet - și suplă.

Modestă, dar curată, părea din anii trecuți - aluzie, poate, la o vânzătoare pe care aș fi dorit s-o curtez, zilele trecute și care arăta la fel, - și s-a dezbrăcat de rochia de un gri șters. E siluetă, are un corp frumos, se și pregătește pentru un act sexual, dar se așează cu fața-n jos, după ce, aplecându-se, în prealabil, îi văzusem orificiile curate.

Dar - dincolo de imposibilitatea poziției - în depărtare am auzit glasuri, voci ale unor oameni care se apropiau ...

2. Sas 2

Într-o seară, primăvara, într-o încăpere. Atmosferă uscată, semiîntuneric, iar Monica S., sportiva, în fața mea. Nu știu dacă ați observat, dar semiobscuritatea îți accentuează formele, adică chiar dacă-i musculoasă, cum și e, de fapt, acestea apar mai pregnante, contururile, deci.

Are față rotundă, ochi de un violet închis, la fel ca artista Liz Taylor, păr creț, negru și e frumoasă. În acea penumbră pot să-i văd și mai apetisant corpul de sportivă, cu forme rotunde. Chiar ajung - Doamne, o fac și pe asta - să-i mângâi fesele - chiar sub rotunjire - ca niște sfere; e atâta pasiune și declanșare de fericire - căci am ajuns s-o fac și pe asta - să am „sub mână” - în podul palmei, practic, un lucru de mult visat - niște fese perfecte...

3. Sud 3 - Râmnicu-Vâlcea 2

Sunt în Oltenia, ajunseseam să lucrez acolo, vara. Tânăr, nu asta era inconvenientul, ci faptul că eram în alt timp. Și - ca să-mi înțelegeți mai bine starea, realitatea de fapt, imaginați-vă numai câmpii în jur, o căldură toridă, praf, căci de pe acele terenuri se secera. Undeva în anii '30 - industrializare puternică, nimic de zis, combine puternice, negre, activitate, praf în aer, voci - plus un soare de un galben intens peste tot. Era atât de pregnant aspectul acelei epoci - adică ce-i dădea coloritul prin cele menționate mai sus, încât nu cred că voi scăpa vreodată de acolo. Mai ales că și tinerii olteni, musculoși, rapizi în gesturi, cu izmene de-un galben-portocaliu pe ei, erau foarte ancorați în ceea ce făceau - mai mult, foloseau aceeași limbă - limbaj, mai degrabă, ca mine - adică utilizau cuvintele întocmai: ai făcut, lucru, lopată, cadru - formam, așadar, o unitate de nezdruncinat ...

Doru I. Pop, 20 martie 2022, Baia Mare

13. Lili

Lucrăm la o construcție modernă, cum se fac azi, alungite, cu multe geamuri - zone întregi de sticlă - să pătrundă lumina - dispusă spre nord-vest, undeva la marginea orașului Baia Mare.

Suntem la etaj, mai mulți, eu, Rambo, frații Mande, dar am dori și o pauză, să coborâm, să bem o cafea, poate, undeva la poarta curții șantierului.

Străbatem etajul - adică venim din fund, o întreagă suprafață, spre scările din margine. Neajunsul e că înainte de coborârea lor, e un punct de control. Acolo, subingineră Lili, e un fel de supraveghetore. Face parte din specia femeilor rele. Mai sunt și din astea.

Principalul e s-o convingem, să trecem de ea - pentru asta trebuie să dea dovadă de umanism ...

Doru I. Pop, 24 martie 2022, Ferneziu

14. Inginerul Vlad

Pot să cobor pe scara de incendiu a unui bloc - deși se lucrează - o clădire nu nu știu cât de mare, cum se fac azi și să plec, să abandonez, pur și simplu, lucrul pe ziua aceea. Mai respiri - dar, ca să ajungi acolo, în caz că nu te-ai cerut, trebuie să nu dai nas în nas cu șeful de lucrare. Acum știți cum e: te umfli în pene, ești cineva, mai ales când te-mbraci în hainele de oraș, mai ai puțină energie de la ziua de lucru care nu s-a chiar terminat - de unde și hotărârea de a merge neabătut înainte, de a evada. Altfel se duce pe apa Sâmbetei toată intenția ta ...

*

Sunt în beciul aceluiași bloc, oarecum chiar sub locul unde era scara de incendiu, împreună cu Sandu minerul, un constructor slab, înalt, ciolănos și cu inginerul Vlad. Semiîntuneric în jur, bucăți de fier, de bolțari ici-colo și liniște. Inginerul îmi face propunerea să lucrez cu Sandu într-o echipă de întreținere, mai o gaură astupată pe alocuri, prin tavane și pereți, mai o bucată de material culeasă de pe jos. Sunt nedumerit, dar Sandu aprobă, ca și cum ar zice: se poate ...

*

Sunt în cealaltă parte a beciului, spre Est, unde e și mai îngust, are și acolo o ieșire afară - sunt chiar lângă peretele unde-i ieșirea. Dintr-o dată ceva îmi cade, mi se pune, parcă, pe spate, mă apasă, făcându-mă să mă așez pe burtă. Cei doi sunt

prin preajmă, inginerul Vlad îmi ridică povara de pe umeri și mi-o arată. O placă din tablă, bucăți în formă de U, lungi de aproape un metru și înguste, unele îndoite în formă de V, la fel ca platinbenzile de fier, de care erau alipite altele, mai late, plus bucăți de beton. O greutate consistentă mă apăsase așadar, desprinsă, poate, din tavan.

Inginerul Vlad e încrezător în destinul meu: zice despre mine că, deși eu înjur groaznic, îmi vor fi iertate păcatele, căci în alte împrejurări sunt sincer - recunosc orice fac, fie bun sau rău ...

Doru I. Pop, 26 martie 2022, Baia Mare

15. Sărbătoare geologică

Dincolo de municipiul Baia Mare - nu mult spre Vest - se întinde un fel de teren accidentat, nici câmpie, nici deal.

Brăzdat de șanțuri puțin adânci, niște valuri line, era și acoperit de buruieni, mărăcini, tufe mai mari, ici-colo.

Orașul rămăsese în urmă - de aici puteai să-l și vezi, dar îți venea să te tot îndepărtezi de el, să lași în urmă civilizația. În depărtări erau păduri; aici, unde eram, cu fața spre Apus, erau și niște garduri - brăzdau acea suprafață de pământ, plus verdele pronunțat al vegetației, plus liniștea de rigoare. Era-n mai - iunie, când și verdele naturii e mai profund, iar omul se simte mai tânăr și mai fericit ca-n august, de pildă, când vara a trecut. Acum eram plin de energii, tot înaintam spre Vest, ne plăcea acea singurătate - mai eram cu doi tineri, până ajungem la un gard viu, destul de înalt, drept în fața noastră. Acum, deși nu știam unde eram, ce sate erau dincolo de acea barieră naturală, tot am fi mers înainte, aerul acela de sărbătoare, parcă era duminică dimineăta, ne dădea entuziasmul respectiv.

Cei doi o și fac, dar eu mă întorc. Peste terenurile pe care venisem, o iau înapoi spre oraș. Ajung la un foișor, pe care nu-l observasem la venire - ori poate nu era acolo - cu trei scări, subțiri, care urcau în locația propriu-zisă. De lemn vopsit maro închis - destul de simple la culoare și înguste, urcau, totuși, sus. Foișorul, la fel, maro. Trec pe sub el, când începe să vină, dinspre oraș, mai mulți oameni de vârsta a treia - bărbați și femei - îmbrăcați în haine maro-verzui, destul de uzate, dar curate, semănând cu funcționarii anilor '50 - '60.

Silueți, grăbiți, veneau pentru o întrunire sus, în foișor. Pentru cercetări geologice, mă gândii eu, eram undeva până în 1970 - socialismul ajunsese până aici.

Am posibilitatea să rămân la ședință sau să plec - dar, mai întâi, trebuie să mă retrag de sub scări - să nu se rupă sub greutatea celor care urcă la adunare, concomitent, din trei părți ...

Doru I. Pop, 14 aprilie, 2022, Baia Mare

16. Vâlcea 6

- Concurs de culturism -

Mult înspre sudul țării, dincolo de zona mea natală, fiind, se mai vedeau munții care mărgineau orașul.

Un șir lung, terminat cu muntele Igriș, cu zăpadă pe vârfuri, în rest albaștri, din cauza depărtării, plus unii - un întreg lanț muntos, cu vârfuri neregulate, la fel ca dinții unui fierăstrău tocit, în Sud. Mă rog, ajunsesem în Vâlcea, la un concurs de culturism, cum aveam să aflu apoi, desfășurat într-o clădire lungă, dispusă de la est la vest.

Totul e O.K., eu sunt tânăr, stau cu ceilalți concurenți în partea de vest a încăperii lungi, unde e locul cu scena, cu partea rezervată spectatorilor, dar nefiind încă pregătită, fiind în grup, stăteam la taclale, pur și simplu. Știți cum e: unii mai dotați genetic, musculoși cu forme proeminente, chiar dacă nu mănâncă foarte mult, alții mai plinuți - nu se văd atât de clar mușchii, dar tineri. Așa și eu: nu prea musculos, dar aveam 25 - 28 de ani, piele fină, fără riduri, un halat pe mine - eram fericit. Plus înfrigurarea de dinainte de concurs.

Apoi sunt în sala mare, la mijlocul încăperii, oarecum, unde e plin de strunguri și de mașini de găurit, una lângă alta. Un atelier curat, dar partea interesantă e că lângă vreo două mașini de frezat, în lumina blândă a soarelui de după-amiază văd creșcuți și vreo doi piersici și caiși înfloriți. Cineva mă-ntreabă, dar îmi și dă de înțeles că fructele care urmau să crească vor fi măcinate sau stoarse direct de acele mașini, pentru valorificarea lor în alimentație - adică la fața locului.

*

Sunt la capătul locului unde fuseseră utilajele, spre scenă, oarecum, lângă un geam, care dă spre sud, pe un fel de podium: sunt - pe o masă - numeroase cremeșuri - niște bucăți mari, din belșug, din care va trebui să înfulec câte pot și să plec repede, căci colegii mei sunt afară, în drum; îi văd pe geam - va trebui să mă grăbesc - sunt nerăbdători să plece - dacă vreau să-i ajung din urmă ...

Doru I. Pop, 15 aprilie 2022, Baia Mare

17. Zborul

Sunt în curtea minei H., dincolo de vestiarul vechi, chiar în „buza dealului”, în niște camere vechi - în stânga cum ieși din mină - asta pentru informație.

Lăsasem mizerie pe jos, nu adunasem sculele, cum renovasem ceva, în prima cameră, cea dinspre curte. Acolo se dezbrăcau niște senatori - țigani. Mi-e frică de ei, trebuie să plec. Acum știți cum e: s-au îmbogățit brusc și sunt foarte răi - ce mai contează umanul, când ai bani!

Trec prin camera - o mică încăpere lângă aceasta - care aparține unor senatori - ingineri. Tot puțin grași, așezați fizic și material, acești intelectuali, dar de treabă. Eu, cum sunt rapid și tânăr, trec pe lângă ei, erau chiar la intrare și verificau niște mecanisme mari, la fel ca ceasurile, care erau pe jos. Nu zic nimic, mă privesc cu bunăvoință și mă lasă să trec.

Când ajung în fața minei, între dispecerat și vestiar, de unde începe curtea propriu-zisă, un teren coborând, până hăt departe spre „Alimentara”, mă apuc să zbor.

Cum fac asta? Sar brusc în sus, în momentul în care trag aer în piept și țin mâinile în lateral, paralel cu pământul. Chiar reușesc - rămânând în aer, și mă autopropulsez înainte. Trec peste curtea pustie, de parcă aș fi fost la foarte mare înălțime, pe jos aproape nimeni, doar câte un utilaj abandonat ici-colo, câte un stâlp strâmb, poate chiar un om, dar foarte rar - de parcă curtea ar fi fost extrem de întinsă.

Când ajung la magazin, cobor, dar mă uit în jur, să văd cine m-a văzut - să-i caut pe acei oameni, prezenți acolo, care să-mi certifice c-am zburat ...

Doru I. Pop, 16 aprilie 2022, Baia Mare

18. Insistență tardivă

Pentru Lorena

Sunt în fața unei clădiri situată pe o pantă. Poate dincolo de oraș, spre vest, imediat cum se termină zona locuită. Delușorul - e vorba de o formă de relief care „cade” prelung de la nord-est spre sud, sud-vest, e străbătut de drumuri, cărări, urme ale activității umane. Eu îl urc și mă-mprăștiu, la propriu, prin acele camere mici, căci construcția e în formă de L, sau de linie frântă, cu un singur nivel, putând servi ca punct comercial, ca loc pentru cabinete medicale, ca orice.

Cum intru prin încăperi, o caut pe Lorena, iubita mea tânără, ultima mea mare iubire, cea de-o frumusețe izbitoare, la care țin nespus de mult. Undeva chiar în mijlocul complexului, într-o cameră mică e și ea, în dosul unei tejghele. Ar trebui să fiu mulțumit, o văd distinct, cu părul negru, despletit, deși în realitate e șatenă, obrazul fin, tânără, frumoasă. Dar nu știu ce mă face - așa suntem noi oamenii, dacă nu veșnic nemulțumiți, măcar ne trebuie altceva, mai și luăm decizii inexplicabile, adică nepotrivite și plec să cotrobăiesc și prin celelalte camere. Deși sunt goale, doar ici-colo câte un raft, un scaun sau o masă, și câte o fată tânără, care la apariția mea - de după ele - ridică privirea spre mine. Siluete, și cu pantaloni în carouri, seamănă cu ea - *dar nu e ea*. Căci, când are loc o mare tragedie, o mare pierdere în viață, căutăm modelul - dar nu-l putem găsi. Din vina noastră sau nu, pierderea a avut loc, ne-a rănit inima.

Mă întorc în fața clădirii, nu știu dacă Lorena mai e în încăperea în care era, mă tem că nu, așa că trebuie să plec, dar nu oricum, panta lină, până jos în vale, va trebui s-o parcurg în zbor, ridicându-mă de la pământ, în poziție verticală - așa să zbor, alunecând prin aer. Atâta lucru mi-a mai rămas - după atâtea pierderi, să pot arăta oamenilor că sunt capabil de zbor ...

Doru I. Pop, 7 mai 2022, Baia Mare

19. Aprehensiune sexuală

Ajung dincolo de oraș, spre vest, sud-vest de zona locuită, la un fel de complex comercial. O clădire cu un singur nivel, mai multe încăperi mici, poate făcute după anii '90.

Câțiva tineri nu-mi dau posibilitatea de a vedea niște reclame comerciale - pe masă erau pliante, cataloage, plus la televizorul situat pe o măsuță. Îmi arată, în schimb, niște reclame cu Tom Platz, culturistul care dobândise o dezvoltare incredibilă la mușchii picioarelor în anii '80, pe diagonală, mușchii. În rest, era și sexy, un fund bombat, simpatic la față - deși lumea nu știa atâtea atunci.

Îmi arată niște poze banale, cu el mai slab, la începuturi, era ca oricare sportiv sau om, normal, șaten - deși în realitate era blond - păr într-o parte, plus una cu sexul lui, plus testiculele, lung, în stare de erecție, glandul - fotografiat totul fiind de jos, despărțit de un șanț pe mijloc, ca două semisfere. Nu arăt că-mi place asta, deoarece, foarte ușor m-ar putea clasifica tipii respectivi: ești din ăla, adică pe invers, adică homosexual ...

Doru I. Pop, 8 mai 2022, Baia Mare

20. Incursiune locală

Cumnatul meu e sufletist, nimic de zis, căci mă lasă în sediul unei tipografii de cartier, cum e Ceconii sau Proema, undeva dincolo de Centrul vechi al oraşului - să mă odihnesc.

Acum ştiţi cum sunt acele încăperi: pot fi într-un bloc mai nou, deşi la subsol - deh, improvizaţii capitaliste în goana după câştig, sau pot fi în clădiri vechi - case de locuit - din alte vremi, caz în care ar fi strâmte, întunecoase şi umede. Încăperea e semiîntunecată, cu tavan înalt, nu foarte spaţioasă şi are un raft-pat în mijlocul încăperii, aproape până la tavan. Dincolo de acesta, e teigheaua unde-şi desfăşoară activitatea angajaţii.

Sus, pe nivelul al doilea, e o saltea - acolo mă odihnesc, ca şi cum aş fi venit de la mină sau din construcţii - un simplu terchea-berchea fără personalitate, cu haine închise la culoare, destul de slab - un om de duzină, aşadar.

Se desfăşoară activitate în locul cu pricina - dincolo de un paravan, unde sunt muncitorii: un bărbat, o doamnă între două vârste şi o tipă cu blugi, spre treizeci de ani, cu faţă rotundă, şatenă şi nas cârn. Mă tot uit la ea, încerc să-i văd partea de jos a corpului, dincolo de uşa mobilierului care-i desparte de mine - căci cred că e Lavinia, caz în care ar trebui să aibă un corp de excepţie, bombat. Dar, deşi sus e izbutită - chip rotund - mă tem că jos natura n-a fost la fel de darnică, cum se-ntâmplă de multe ori în viaţă - şi are un trunchi - partea inferioară - cioplit, ceea ce şi văd, în momentul în care ies de după parapet şi pleacă.

Eu dau să plec, dar văd uimit c-am dormit - sau, cel puțin m-am odihnit - pe partea de jos a raftului-pat, unde, la fel, era o saltea subțire, dar moale.

Chiar mă ridic, văd că mi-au căzut din buzunar trei monede metalice de 10 bani, noi, plus una de 3 lei, din timpul lui N. Ceaușescu, ștersă - de-abia se vedeau inscripțiile. Le iau, le bag în buzunar și plec.

*

Sunt undeva la ieșirea din satul U., în locul numit Sorb. E vară și lucrăm la strânsul fânului, pe toată acea porțiune de teren îngustă, care mergea de la nord-vest la sud-est, care reprezenta partea de sus a unui podiș - o fâșie îngustă care mergea ondulându-se pe direcția menționată. Dealul era abrupt, adică de pe platoul respectiv, dacă te uitai în jos, pereții erau verticali - chiar dacă era un deal de câmpie - fără stânci și, paradoxal, cu iarbă mărunță, ca primăvara, pe el. Fânul se strângea doar la începutul „benzii” de teren, spre nord-vest. Acolo era bunică-mea vitregă, cu pălărie pe cap - să n-o bată prea tare soarele, ce mai, o țărancă bogată, care toată viața s-a respectat, maică-mea și eu. Eu sunt tânăr, cam fără griji și mă duc spre celălalt capăt al suprafeței, acolo unde iarba de-abia creștea. Dau să mă uit în jos, dar nu mă duc până în margine - parcă am senzația că cad - în vis (à propos, ce-ar fi dacă chiar am cădea de la o asemenea distanță?) mă trag înspre mijlocul zonei, în timp ce, în celălalt capăt, pe lângă neamurile mele trec vreo trei-patru fetișcane, la vreo 20 de ani, unele cu cozi, altele nu, cu păr despletit, simple, nevopsite. La care bunică-mea vitregă zice: urăsc pe acele fete care practică prostituția, sau merg după haine scumpe până în Craiova, și spun c-au mers să lucreze la țară ...

Doru I. Pop, 10 mai 2022, Baia Mare

21. Impresie de sărbătoare

- Lorena 1 -

Sunt într-o clădire simplă, aproape un fel de hală, nu lungă, dar iluminată discret și liniștită. Putea fi orice - în perioada post-revoluționară - depozit, bancă - dar una mai mică, spațiu comercial. Avea pereții din termopan - iar în mijloc un fel de podium - adică pe undeva urcai la etaj, pe o platformă nu prea mare, de pe care se vedea jos.

Eu mă simt bine acolo, de aceea zic de aerul intim - tocmai venisem de undeva de la baie, mă așez la masă în mijlocul încăperii, sub și-n fața platformei sus-menționate, oarecum. Sunt fresh - cunoașteți senzația când ești curat, plus faptul că aș avea poftă de o cană de vin rece. (Practicam sportul acesta la cumnatul, cândva, în salon - dar după ruperea relațiilor dintre noi, nu.) Dar apuc să iau niște medicamente - pastile lungi, rotunde, sub formă de titirez - adică cum ar fi două suprapuse, sau trei, dar cea din mijloc mai groasă, așa că trebuie să le scot din gură afară, în timp ce gust vinul rece, roșu. Cu toate astea, concluzionez, referitor la sărbătorile de iarnă, care se apropie: mă voi simți singur de Revelion, iar de sus, de pe platou, îmi răspunde iubita mea, Lorena: și eu mă voi plictisi atunci, deși ar fi existat posibilitatea să le facem împreună ...

Doru I. Pop, 14 mai 2022, Baia Mare

22. Incursiune în munți

- Lorena 2 -

Mă găsesc mai în jos de mina H., spre sud - sud-est, adică pe dealul în prelungire pe lângă șosea, până jos, înspre localitatea F. Este un deal mai domol, la început, iar fiind primăvară, vegetația - tufe și arbuști deși, au o culoare maro-închis. Eu tânăr - printre acele elemente ale vegetației, cu privirea îndreptată spre mină, iar lângă mine iubita mea, Lorena. Are părul despletit, e serioasă - iar fața, parcă, puțin ciupită de vărsat(aluzie la o mică denivelare, dacă pot să mă exprim așa, pe care o are pe mijlocul unuia dintre obraji.) Vreau s-o întreb cu care dintre părinți seamănă, dar greșesc și zic: cu ce te-au făcut - căci era frumoasă, de parcă era sculptată, iar ea-mi răspunde: cu mâna ...

*

Sunt în Firiza sau Blidar, localitățile de unde-i ea. În realitate sunt două, aici e vorba, oarecum, de una - un cartier îngust, pe lângă șosea. Cunoașteți tipul acela de așezare îngustă, pe lângă un drum - în Vest, sunt, de obicei - modernă, deși fără blocuri - având toate instituțiile în bună stare - mai mult: impecabile. Așa și aici: e o școală lungă, maro la culoarea pereților, iar eu în sala mare, din interior. Cineva parcă-mi șoptește: caută ceva pentru păsările de afară - mâncare, în speță - ceea ce și fac, iar vocea continuă: chiar și pâine uscată e bună, iar eu găsesc o bucată - două mici, albe, uscate, la fel ca azimele, pe care le duc afară.

Clădirea are la capăt un magazin - acum se vedește a fi o grădiniță - deși nu știam să aibă asta, dar n-am timp de reflecții, căci mă trezesc în munți, undeva mai sus de localitate, și mult în stânga, dacă drumul o lua spre Vest, spre cealaltă localitate: Blidari. De aceea spun că apare a doua așezare - dar doar intuiam existența ei, acolo, în față, spre Vest. Deocamdată sunt la stânga drumului, printre dealuri - căci acestea tot urcă, de la drum - o suprafață destul de mare, în pantă. Lângă mine e o fată negricioasă, slăbuță, căreia îi explic condițiile calității de scriitor, de a scrie izbutit, mai degrabă. Așa că zic: ori că scrii simplu, ca Maiakovski, ori liric, ca-n poezia cu rimă, e necesar să scrii reușit, adică să redai profund și realist totul. Spre exemplificare, ridic ochii spre sud, acolo unde dealurile erau mai înalte, spre sud-vest, unde acestea se continuau și văd o iarbă de toată frumusețea, ajunsă la maturitate, „coaptă”, deja - cum numai în iulie poate fi, cu fire galbene întrepătrunse cu cele verzi, unduindu-se în bătaia vântului, spre sud. Ici-colo, pe tarla, câte un copac, verde, câte o tufă, semnificând - întregul peisaj - plenitudinea aceluia anotimp, împreună cu soarele curat, fără nori, care ilumina peisajul. Se auzea și șuierul vântului - deși cald, câteodată se-nțețea, poate urma să vină o furtună, mișcând vegetația, așa că zic: ca și aceste zbuciumări, ca și aceste învârteliri - adică tot acest tumult - cum le redai ...

Doru I. Pop, 15 mai 2022, Baia Mare

23. Spre Vest
- Întâmplare neobișnuită în satul U. -
- Văru` Ioniță 2 -

Mai aveam puțin la dispoziție până să plec din satul natal, U. Coboram ulița care vine dinspre răsărit, din satul Șișești, undeva înspre biserică, trecând pe lângă casa nașei Cleopa, cea care ținea tot timpul un ochi închis - de unde și denumirea, plus pe lângă a lui unchiul Pamfil, poreclit Flocea. Sunt tânăr, am un tricou galben pe mine (aluzie la tricourile de firmă de culoarea respectivă pe care le-am purtat săptămâna trecută, să fiu mai elegant, mai ales când mergeam la bar, la Lorena) și ceva timp la dispoziție. E o după-amiază înnorată, las în urmă biserica, o iau înspre râu, aş putea trece dincolo de el, să o iau în sus, apoi, spre casa părintească, din partea cealaltă de sat, venisem oarecum de la cea a cumnatului și a sorei, situată tot înspre răsărit, dar pe cealaltă parte de râu. Dar nu mai stă nimeni acolo, poate nici casa nu mai există - ce să fi căutat în acel loc, așa că mă gândesc că trebuie să merg în oraș. Va trebui să iau o ocazie din stație, chiar de dincolo de râu. Îndreptându-mă într-acolo, văd că de ambele părți ale șoselei curge apă, destul de multă, șuvoaie limpezi. Venea - e drept - ceva apă pe lângă partea carosabilă dintre casele de mai în sus, dar nu știam să fie atâta, mai degrabă cineva spărsese crusta pământului în fața bisericii, înspre școală, dezvăluind o civilizație pierdută: cea a Austriei secolului XVIII - de unde ieșea apa. Aceasta curgea pe lângă casa lui Tanasie, înspre râu, urma să treacă dincolo, pe celălalt șanț, al pârlului Afluent numit, unde era mai multă, de obicei, dar văd că curge printre glii de pământ, un gazon imens, pus parcă cu întrerupere

pe jos, cu iarbă mărunță, gălbuie, aproape uscată. (Aluzie la gazonul adus la firmă, și care trebuia păzit, udat, de parcă cine știe ce comoară ar fi fost). Cum între biserică, mai precis între dealul pe care-i situată aceasta și râu e un teren neted peste care trece drumul înainte de a traversa râul, aici fusese fixat acel gazon de către un excavator galben, un braț lung, chiar era sub buza delușorului. Mă gândesc că va ajunge cu brațul să fixeze mai bine bucățile de pământ, dar nu-i nevoie, căci una e chiar până la râu, peste care trec, apoi o iau pe lângă cursul apei în jos, unde deja terenul e uscat, pietruit. Aici e o platformă pe care se duc mașinile, la capătul căreia e pus un jersey, pe care mi-l însușesc fără prea multă zăbavă și plec mai departe, traversând râul și alergând. Acum, dacă nu voi găsi aici - pe porțiunea aceea de dincolo de apă, unde întorc autobuzele - nici o mașină să mă ducă în oraș, căci nu e nimeni în stație, va trebui să-mi continui călătoria sau fuga spre satul vecin, Rus, să iau de acolo ceva autovehicul spre oraș, ceea ce și fac.

Undeva la ieșirea din sat, drumul care însoțește râul, face o curbă la dreapta și apoi continuă drept. E un fel de nod, dar pe acea porțiune scurtă - dincolo de ea - e pālincia satului. Căzi mari cu borhot în fața ei, care-și așteptau rândul, din lemn, destul de vechi, la fel ca și clădirea care adăpostea utilajele de făcut țuică, precum și niște țărani care se mișcau de ici-colo. E binevoitor țăranul, poate să-ți dea o indicație, dar să te și povestească - adică să te bârfească - în funcție de ce-a văzut la tine în neregulă, mai târziu. Aceștia - care toată viața se-ndeletniciseră cu treburi agricole, parcă mă așteaptă - s-au nimerit, pur și simplu, în calea mea. Eu îmi continui fuga, parcă-i ocolesc spre dreapta, cum o ia și drumul, dar văru` Ioniță se ține după mine.

Sunt câțiva copaci pe lângă drum, poate pruni, plus terenul nepietruit, la fel ca-ntr-o livadă, iar el beat. La vreo 1,68 m, fusese blond, cândva, uscățiv, musculos, mai degrabă. Acum era ridat, avea un costum gri-verzui uzat pe el și se clătina încoace și-n colo sub influența alcoolului. Știți cum sunt bețivii: iau decizii bruște, odată vezi că se apleacă instantaneu spre tine, de nu poți scăpa de ei, pentru a renunța brusc - în cel mai bun caz - și a se-nclina în partea opusă.

Sunt pus într-o situație delicată - n-aș vrea să folosesc forța, mă eschivez de vreo câteva ori de el și reușesc să-l las în plata Domnului și-mi continui călătoria - fuga, de fapt - spre satul vecin. Observ că am pe mine jerseul fără mâneci maro închis pe care l-am luat de pe platforma din centrul satului U. Cu ceva tot m-am ales din satul natal.

Doru I. Pop, 17 mai 2022, Baia Mare

24. Întoarcere-n timp

Sunt în casa de la țară, tânăr, aproape un adolescent, împreună cu părinții. Maică-mea nu are nicio personalitate, deși tânără, e slăbuță și nu iese din voia tatălui meu. Acesta e înalt, solid, poartă și mustață, seamănă a lăcătuș din anii trecuți sau a funcționar de poștă. Au ambii haine de culoare gri pe ei, de vară și trebăluim toți trei prin casă. Mai precis eu la ordinele lor, în acea zi liniștită, poate o după-amiază de primăvară. Dar ce făceam? Trebuia să așezăm cuverturi pe patul din camera de la Răsărit, care era lat, destul de înalt, dar simplu, fără spătare pe margine. La fel, un înveliș rudimentar, sclipicios, pe care era - trebuia pusă, de fapt - o pătură, tot „ștearsă” în ceea ce privește culoarea, un gri spălăcit. Semăna cu un pat de spital, lângă el mai era unul, înspre peretele din Sud, mai mic. În timp ce făceam ultimele ajustări - întindeam cu mâna cuverturile care, oricum, erau întinse, mă gândesc că astfel de paturi se folosesc la spital, datorită simplității lor, sau, mai grav, pe ele se așează în camera de răsărit, la țară, morții, într-un ultim omagiu.

*

Sunt tot în casa de la țară, tânăr, la vreo 22 - 27 de ani, singur și privesc la o poză de familie - alb-negru - care reprezintă niște absolvenți de școală de artă din anii '60 - clasa în care-a terminat și taică-meu. Toți băieții de acolo erau tineri - oh, *de ce a trecut acel timp*, și, implicit, vremea lor - acum erau bătrâni, alții se bucurau de viață, de femei tinere.

Taică-meu putea fi printre ei, sunt așezați pe două rânduri - e bine c-a terminat o școală de muzică, să cânte la un instrument, deși nu-mi aminteam să fi avut un auz muzical de excepție, s-o fi putut duce la bun sfârșit, dar, mă rog.

Apoi văd că băieții sunt într-un fel de sală în pantă, îngustă, care urcă, la fel ca o alee într-un parc de distracții - e cea mai potrivită comparație pe care pot s-o fac aici - cu socluri și coloane de piatră ici-colo.

Pe lângă ele s-a așezat unul sau mai mulți băieți, să aibă amintire astfel, legați de acele artefacte de piatră, să le contureze personalitatea.

Sus, printre tinerii care se găseau ici-colo, cu fețe șterse, fără riduri, de tineri ce erau, putea fi și taică-meu. Sunt înclinat să cred asta, dar văd în susul pozei, un fel de lipitură, o poză mai mică, lipită pe cea originală, ca pentru a masca ceva - nu mai mare de o unghie. Un fel de clovn, cu nasul ca un vierme, îndreptat în sus, ca un capăt de corn inelat; caraghios, cum era, parcă cineva-mi spunea c-ar fi o față bisericească.

Sub ea, altă poză, la fel, mică, aplicată pe cea mare: taică-meu, cu păr ondulat, cu cămașă de gală, guler rusesc, dar orb. Adică orbitele aveau - ochii fiind și mai mari - acea culoare specifică orbilor, aceștia fiind închiși. Cum putea să fie orb - a absolvit totuși, o școală de muzică, plus că nu-l știam astfel?

După ce desfac și această poză, o alta, cu o fată cu păr ondulat, cărare pe mijloc, subțirică - inutil să mai menționez că toate pozele erau doar bust - adică aproximativ de la piept în sus - care putea fi maică-mea în tinerețe, sau fata cu care a discutat atunci, în timpul școlii.

În orice caz, mă gândii eu, dacă voi intenționa să scriu, cândva, un roman despre anii '60, va trebui să mă documentez

serios înainte - asupra întâmplărilor de atunci - patina, adică coloritul îl surprind și aceste imagini - ceea ce nu-i destul.

Mă uit iar la poză și văd că tinerii din partea de jos a ei, cei care erau într-un grup compact, se prinseră-n dans, și se vedea - pe poză - cum se mișcau. Mai mult, se auzea și muzica, iar eu, apropiind poza de ureche, aud și mai clar cântecele, melodiile, unul chiar sună, cântat de-o solistă tânără - cam așa: vine badea la oraș, aluzie la civilizația, la modernizarea rapidă de atunci. Aud totul foarte clar, îmi place, chiar aș vrea să mă pot întoarce sau rămâne în timpul respectiv, dar se-ncheie totul, căci mă trezesc ...

Doru I. Pop, 21 mai 2022, Ferneziu

25. Poveste americană

- Dublu instantaneu -

Un tip tânăr, cu studiile neterminate, o acaparează pe ea. Perspective de căsătorie, etc. Ar trebui să vedem cum reușește cu examenele - cele din iunie, dar, mai ales cu cele din toamnă - să-și termine Universitatea, astfel încât să existe un *el* care s-o merite pe *ea*

*

Un teren însorit, o pajiște cu flori, primăvara - cu iarbă abia mijită, călduț, plăcut. Un pârau, în peisaj, o moară, la marginea acestuia.

Sau va veni o catastrofă care va mătura și râu, și pajiște, și moară - totul ...

Doru I. Pop, 28 mai 2022, Ferneziu

26. Lorena 3

În amintirea ultimei și marii mele iubiri, Lorena

Sunt bune acele detașări în alte colțuri de țară: în primul rând, schimbi monotonia ținutului natal. Ești - de multe ori, sătul de toate, deși, activitatea zilnică „merge” ca un ceas uns - un mecanism perfect - doar acumulând atâtea mișcări, sfârșește - organismul - prin a se bloca. De aici nevoia acută de pauză - brută, totală, căci nu există odihnă activă, oricât ne-ar implementa asta-n cap Vestul - când îi destul - și te blochezi, trebuie să te oprești - să-ți reîncarci bateriile - iarăși prin niște procese neînțelese au loc aceste refaceri ale organelor interne.

Apoi, la polul opus, încremenirea: e drept că, ca peste tot în țară, și aici, în centrul țării, lucrurile se mișcau încet, sau deloc. Când vedeai această nemișcare, te cuprindea disperarea: ai fi încercat să împingi tu căruța existenței, dar pas de-o poți mișca - mișcându-se de secole într-un anumit ritm, la acest popor modest.

Câteodată - de aceea spun că schimbările sunt binevenite - aduc doar un suflu nou, cel puțin orice început e plin de promisiuni. Bun și atât - ce se și-nfăptuiește, rămâne de văzut.

Așadar, detașat în Nord. Finisaje - un fel de șef de echipă - la un complex de blocuri în orașul B., care s-a extins destul de mult, devenind aproape o metropolă, împreună cu localitățile acaparate din jur, două orașe și vreo șapte sate.

Acum, dincolo de ineditul locului, al activității, mai e și câștigul, căci nu e om sub soare să nu-și dorească mai mult - e

perfect justificat din punct de vedere al confortului, al tendinței spre perfecționare - ca ființe evaluate, plus că trebuie să trăim mai bine decât înaintașii - dar cât? Cât să ne zbatem și până unde, să mai furăm și societatea, de multe ori?

La un om cumpătat și o treime de salariu e bine - dacă știi să-l chivernisești cu chibzuială, într-o perioadă de timp, aduce ceva - dacă nu, nu.

*

Câte o ieșire mai aveam: fiind preocupat și de activitatea literară, plus de cea sportivă - puțin sport în timpul liber - apropiam o anumită vârstă - 50 - și se cădea să respect niște percepțe de alimentație, de echilibru-n toate, dacă aș fi dorit să trăiesc mult și bine pe pământ.

Un tip - paradoxal, venit și el din altă parte a țării, din Răsărit, m-a chemat într-o zi la un bar. Nu le frecventam: făceam cu doi - trei prieteni chef la ei acasă, acolo mâncam consistent - dacă era vorba de-o friptură, să nu tot amânăm la nesfârșit îndeplinirea acestei dorințe - plus un vin bun. Dar totul cumpănit - nu prea des - ținând și la sănătate.

De data asta nu știu ce l-a apucat - era toamnă - să mă cheme într-un bar. Nu făceam ceva interzis - ca și când aparțineam de lume, bând masiv, mai fumând o țigară specială, pe care mi le fumau alții, mai bine-zis - de aceea le-am și lăsat - așa că intram la un ceai, la ceva ușor - dar rar.

Am întâlnit-o: o tânără zeiță, nu înaltă, șatenă, năsucul cârn, talia subțire, fundul bombat. Atât de scos în evidență - în spate - deși coapsele îi erau frumos arcuite, încât parcă avea o minge aplicată la propriul corp. La orice fel de pantaloni - blugi albaștri, negri, mușțării, kimono-uri albe, mai largi - se vedea asta. Dar mai ales la jăgeri(i) negri - era colosală. Întreg corpul,

pornind de jos în sus, făcea un tot splendid - parcă era o statueta. Dar fața, fină, buzele nici mari, nici mici, deși uneori păreau mai subțiri, alteori crăpate - totul era clasic la ea. Semăna cu actrița sau personajul, mai bine-zis Pamela din serialul Dallas. Venea spre masă puțin tristă, zâmbea șters - asta era varianta serioasă a ei; de răs, râdea rar, dar atunci era incredibil de plăcută - avea o voce nici metalizată, nici prea groasă - plăcută, feminină, din care răzbătea veselia, parcă - o culoare galbenă, de-ar fi și răsul să fie considerat color - ce mai, să tot trăiești cu ea.

Trec peste dulcile reverii, gândindu-mă la ce e acolo, sub acea înveșmântare frumoasă: e numai unul formatul, coloritul său - oricâte aspecte de suprafață ar avea - acolo trebuia să ajung.

Apoi au început chinurile, îndoielile - suferința care e când iubești. Totul foarte greu - dar nici n-am forțat nota, nici nu m-am delăsat, până am cucerit-o. Spiritual, deocamdată, m-au văzut serios și părinții ei - era dintr-o suburbie a orașului, Brigovăț, undeva în munți - un cartier modern, în orice caz - chiar marginal fiind - cum mai era considerat.

*

Mă pregăteam de nuntă – adică evenimentul fiind stabilit, urma o perioadă de trei luni – destul de scurtă - nu după canoanele moderne, doi – trei ani de logodnă – să se cunoască iubiții mai bine.

Nu putea fi vorba de asta – datorită ritmului vieții, mult mai rapid ca-n trecut, apoi, nu era necesară o perioadă atât de mare, dată fiind nesiguranța vieții, dacă vine cineva și ți-o fură?

*

Ceea ce s-a și-ntâmpat: era totul prea frumos ca să fie adevărat – o schimbare bruscă, o răceală – adică o întoarcere la 180° din partea ei – de parcă perioada însorită n-ar fi existat niciodată. Am bănuț – după un timp – barmană fiind, că-n mulțimea de gură-cască, coate-goale, cârpe-n cur care se vântură pe acolo, vor fi fiind și unii cu intenții serioase – impulsive, mai mult – dar până pun mâna pe sufletul ei. Așa a și fost; îi plăcea ei de unul, înalt, slăbuț, destul de clasic – adică fără coadă, barbă, cum, din păcate se poartă în ziua de azi. Făcuse un an la o instituție militară – abandonase – acum era un fel de agent la o firmă de materiale. Deh, când la femeie i se pune pata pe unul, cum fuge cu el ca mușcată de streche: tot ce a propovăduit și respectat până atunci, în materie de morală, cade.

Așa și cu ea: dacă până la incident binecuvântam zeii că mi-o dăduseră, ca pe un dar al lor, după atâta suferință ce-am avut într-o viață – acum eram disperat, dar ea nu și nu.

*

Am renunțat la toate – n-am putut-o convinge - acum nu știam la ce nu corespund, la fizic, la sex – din păcate cu mine încă nu se culcase – am respectat-o – același lucru putea zice și de celălalt, tu ești solid, el e mai suplu – sau invers – mă rog, perfect nu-i nimeni, dar măcar să te accepte cumva – prin potriviri - și-am plecat în zona mea natală. N-am mai știut nimic de ea – nici nu mă interesa – deși știam că nu o va duce bine cu tinerii de azi, când am avut iar treburi în Nord. Mai aveam de încasat niște bani, de la firma unde lucrasem, trebuia să pun la punct stabilirea cantitativă a unor lucrări – știți cum e, telefonul e

inventat să începi o conlucrare – e superficial dialogul la distanță – trebuie să te deplasezi la fața locului, să convingi, etc.

Odată treaba terminată, am dorit să mă întâlnesc cu prietenul din Est. Deși puțin superficial, în a aborda problemele importante ale vieții – avea 35 de ani – totuși, rămăsese aici, se ținea de o slujbă, tot la un trust de construcții.

Stăm la un vin, era-n ultima zi, înainte de a pleca acasă – poate pentru totdeauna din Nord, când îl întreb de Lorena. Aduc vorba întâmplător, căci îmi zice, chiar am venit să-ți spun, nici nu știi ce i s-a-nântâplat, zic ce, nu-i merge căsătoria – bănuiam asta, deși sunt traume, despărțirile, poate-ți găsești norocul, până la urmă, dacă nu, asta e, încerci – zice nu, mai grav, a murit. Am rămas șocat, pentru un moment, apoi am întreat: cum?

- Avort, moarte-n urma avortării, îmi spune prietenul.

Am sărit – sau inițial am vrut să-i replic intempestiv, dar am zis doar atât: cum, adică povestește-mi amănuntele, cum s-a ajuns acolo, etc.

Prietenul continuă:

- Știi că sunt idei asumate sau subsumate - ia-o cum vrei, unei singure nuanțe sau mai multor. Asta-i cam în felul următor: cel care bea toată viața numai suc sau ceai , l-ar putea condamna pe cel care preferă și alcool. Nu se complică din mai multe motive, zice că-i bine așa – din cauza sănătății, a religiei și altele. Cel care calcă pe de lături, adică bea din toate, găsește că nu-i păcat. De exemplu, dacă a încălcat legea, trecând în domeniul băuturilor alcoolice, n-are remușcări – consideră asta firesc, plus că se simte bine – ori poate pentru asta a făcut trecerea – bunăstarea propriei persoane. Așa și-n dragoste: acum, înainte de-a zice că și acolo-i valabil ce-am zis mai înainte, să vorbesc puțin despre psihicul uman, mai bine-zis despre depozitul de

informații din creier. Unii cred că-i o magazie, cu rafturi pe care sunt stivuite frumos amintirile, la care ai acces. Având un catalog, glosar, tabel, doar mergi la raftul cutare, etc. să-ți iei amintirea dorită. Cam așa ceva, atât că nu știi care-s prioritățile; apoi, cum acționează asupra ta instinctele, ca foamea, setea, ca să faci una sau alta - asta-n cazul faptelor - dar și când e vorba de-a alege un fel de mâncare, pe care-l ai în minte, de exemplu. Cert e că ai un tabel de valori și când e necesar - pe baza dorințelor - să-ți cauți transpunerea practică a imaginii, modelului de acolo - și aici mă refer la acțiunile practice și ce le corespunde în creier, adică pe baza căror concepții acționăm - o facem în funcție de ce idei avem. Adică dacă ne trebuie parteneră slabă, grasă, urâtă, casă mare, apartament la bloc, etc.

Cu cât omul va fi mai cult și pretențiile vor fi mai juste - adică va bea doar cât trebuie, nu ca porcul, ori nu-și va înșela semenul. Dacă e una amintirea depozitată ca simplă informație la care umblăm din când în când, sau setul de valori simplificat, la care ne raportăm, făcut tot pe baza experiențelor anterioare, care ne face să activăm ca atare. Adică omul cult - zică cine ce va zice - s-a organizat perfect, eliminând negativul, făcând fiecare lucru la locul său.

Unii zic că memoria e și ca un disc, care se-nvâрте sub nasul conștiinței treze a omului - a eului, adică. Se oprește unde nu trebuie - discul - iar lumina eului cine știe ce loc nepotrivit, unde-i înscris un capriciu - luminează. O fi și asta adevărat - cam ca la ruletă - se oprește acul în dreptul unui număr necâștigător, adesea. Apoi un alt aspect: oricum ar fi înmagazinate, informațiile n-au toate aceeași strălucire și amploare - și aici ar avea câștig de cauză *teoria impulsurilor stinghere*. Adică dincolo de foame, sete, care ne face să acționăm și să umblăm la depozit

- adică în funcție de ce știm că-i acolo - tipul de băutură - sau la tabelul de valori unde-s selectate cele mai rafinate - aceste amintiri izolate care scapă din depozit, ne-ar face să acționăm haotic, imprevizibil. Să mă explic - și dau direct cazul Lorei: Dacă - și aici zic că nu-i nici totul sigur, adică coloritul cu care s-a impregnat informația, dintr-o dată, în ciuda seturilor de valori prestabilit, ți se pare un lucru altfel, mai valoros ca-n realitate. Acționezi - căci acea concepție de moment, ca un drăcușor care umblă pe lângă un depozit de informații, scăpat cine știe cum de undeva - nu-ți dă pace. De unde, până atunci - ca fată fină - vezi pe un bărbos cu barbă de trei săptămâni, cum e - adică un nespălat - acum îl îndrăgești. Calci peste reținerile anterioare - acelea nici nu mai există - n-ai muștrări, ezitări, păcătuiești cu el.

Dar, apoi, păcatul devenind vizibil, trebuie să-i ștergi urmele: ce va zice lumea, de tine care-ai refuzat un scriitor respectabil, iar cu un ales, chiar tânăr, aștepti să te culci doar după nuntă - respectând totuși o conduită morală străveche? De aici și chestia cu avortul - făcut în pripă - până a curs tot sângele din ea, sărmana.

După ce mi-am revenit și-am zis un : săraca, m-am și gândit, am pus în balanță ce mi s-a ntâmplat. Așa suntem noi: și vedem mâna justiției acolo unde-i vorba de alții - de parcă noi n-am merita să fim pedepsiți, sau ca și cum justiția ar fi chiar perfectă.

De câte ori, văzând pedepsirea unui răufăcător, concluzionăm: a meritat; e vorba de justiția terestră, dacă însă își primește pedeapsa mult mai târziu - fără legătură directă cu faptele săvârșite, zicem: justiția divină a acționat, dar, în unele cazuri, când totuși, a ajuns rău, persoana respectivă, ar trebui să

vedem rezultatul acțiunilor ei anterioare, când a fost încăpățânată, a luat decizii greșite, etc.

Totuși, chibzuii eu, e prea mare pedeapsa pentru ce mi-a făcut. Domnul, în înțelepciunea sa, știe ce are de făcut cu persoanele care-au greșit. Un bărbat rău, câteva divorțuri, alte porcării în viață - mă rog, pedepse în funcție de cât a(i) greșit - la asta mă și gândisem când am plecat - la ce-o așteaptă, sărăcuța - de aceea nu m-am amărât prea tare, pierzând-o. Aici, decizia divinității - dacă o fi fost vorba de asta - a fost prea dură.

Acum rămâne hotărârea mea: să raportez la persoana mea, răul ce mi l-a făcut - abandonându-mă pentru un altul, un coate-goale. Iarăși puteam să cântăresc - dar să nu iau o decizie direct, doar zicând: așa a meritat și - ca un ultim argument, de pedepsire - să nu mă duc să-i văd mormântul, să-i duc și să-i pun o floare pe el - ca semn al iubirii ce i-am purtat-o și ca ultim omagiu. Ea, săraca, chiar dacă mi-a greșit, acum e sub glie, nu se mai poate bucura de viață, să aibă copilași, etc. Nici să se mai întâlnească cu mine - dacă nu să reparăm totul - să recunoască că a greșit. Poate c-aș fi iertat-o, vii fiind, amândoi.

Nu sunt pentru cei care fac acte extreme: când te ndepărtezi de persoana iubită, în urma răcirii, ruperii relațiilor, cu cât dor ai mai vrea s-o reîntâlnești, să te uiți în ochii ei, să tempaci, că este o vorbă: până n-ai vedea-o iar râzând, primindu-te din nou în inima ei, nu vei putea muri.

Așadar, existând undeva, prin cine știe ce-ntoarcere de concepții - lovături de soartă, favorabile ție, mai există o șansă să repari totul, sau, măcar s-o vezi. Dar dacă n-ar mai exista, mai ales din cauza ta, cum ar fi? Ți-ar apărea în vis, cu ochi întrebători, cât de fierbinte ai dori s-o revezi - și n-ai putea; îți trebuie, oare, coșmar mai mare ca acesta, s-o vezi în vis, dar să

nu poți ajunge la ea, să-i explici totul, adică-n realitate, să fii cu ea. Toți care fac acte extreme - referitor la viața lor și-a altora, pierd totul.

Așadar, numai eu puteam să decid acum, dintr-o parte - să uit de înverșunarea, de ura cu care priveam faptul că m-a abandonat, făcându-mi rău, trecând peste asta, să-i merg la mormânt, să-i duc un buchet de flori - și, vădind noblețe de caracter, să mă rog eu de iertare - adică dacă nu eram eu, cu dragostea mea, neîntâlnindu-mă, n-ar fi pățit asta.

*

Stau ce stau, înverșunat, câteodată, gândindu-mă strict la răul ce mi l-a făcut, nici nu voiam să aud de celelalte argumente, enumerate mai sus.

Și totuși, m-am dus la mormântul ei.

Doru I. Pop, 27 iunie 2022, Ferneziu

27. Iarnă albă

- Lorena 4 -

Cunoașteți, desigur, iernile de acum câteva decenii: zăpadă din belșug, fie timp moale sau cu omătul scârțâind sub picioare, în timp ce-n jur scânteiază totul. Și pofta de viață era alta - nici natura, nici omul nu erau viciați.

Eu eram tânăr - într-unul din visele recente - și urcam un drum, undeva într-un orășel în munți, spre nord-vest.

Știți, bănuiesc, cum se prezintă acele cartiere înșirate pe coastele munților, cu case rare, drum urcând - șerpuind, mai degrabă, printre ele. Uneori mai și coboară - adică e o mică depresiune, fără case - doar câmp gol, pe care vântul spulberă sau aglomerează zăpada, apoi urci și iarăși case, pe o parte sau pe ambele, ale drumului.

Așa și eu: urc o serpentină din aceea, case doar pe o parte, pe dreapta, spre nord-vest - undeva în cartierul Ferneziu, al orașului Baia Mare. E zăpadă bogată, căzută - deși nu frig, iar eu sunt îmbrăcat ca un eschimoș - și mă grăbesc să ajung undeva. Adică o manta - șubă, mai degrabă, alb-gri la culoare, lungă, cum au - primesc, de fapt - soldații în posturile de gardă, de la o anumită temperatură în jos. Apoi o geantă de piele, o traistă de umăr, de fapt, ca la indieni, gri-negrie la culoare, pe umărul drept. Pe cel stâng aveam pușca - o carabină veche, maro.

Poate mergeam la vânatoare, poate la schi, tot urc, în acel peisaj curat și tăcut, până la orele amiezii.

*

Undeva la jumătatea drumului, acolo unde casele-s doar pe dreapta - asta cum urci, iar în stânga o depresiune, e un fel de cantină. Acum mă întorc - cobor spre oraș - și intru puțin înăuntru. Clădirea are un singur nivel, multe geamuri termopan și lumină înăuntru - ceva din simplitatea anilor '90.

În fundul sălii - aceasta fiind aproape pătrată, nu prea mare - e iubirea mea, Lorena. Tânără, zâmbitoare, mă întreabă ce fac. Are o voce plăcută, cristalină - s-o tot iubești.

*

Acum e spre ușă - cum intrasem - și povestește cuiva cu voce răgușită, de parcă ar fi fumat mult, cum o persoană, pe care o cunoștea, a trebuit să facă numeroase tertipuri pentru a dobândi averea cuiva - necinstit - cum se procedează în asemenea cazuri. Ce vulgară poate fi o femeie, când îmbătrânește - își distruge farmecul nativ - sau când se dedă la lucruri necinstite, fie chiar povestindu-le, mă gândesc eu, în timp ce stau lângă ea și o ascult.

Dar îmi strâng cureaua și lucrurile mai bine pe lângă mine, ies afară și cobor spre oraș ...

Doru I. Pop, 28 iunie 2022, Baia Mare

28. Imposibila întoarcere

- Călătorie fără retur -

- Călătorie fără sfârșit -

Iubitei mele, Lorena Bodea

Stațiunea de cercetări științifice Huta Sutai era situată-n munți, pe un platou înalt, înconjurat de jur-împrejur de lanțuri muntoase. Într-adevăr, piscurile se vedeau departe-n zare, când albastrii - fumurii, chiar, din cauza depărtării, când albe, cu zăpadă, iarna. Formau un cerc, aproape, vârfurile, doar înspre sud-est, fiind un culoar, adică calea de acces, acolo unde nu era teren ridicat, iar drumul cobora, se pierdea spre pământurile și localitățile din depărtare.

Cum îi stătea bine oricărui loc de felul acesta, zona răspândea mister: în primul rând, pentru că acolo aveau loc activități mai deosebite, referitoare la alte civilizații, apoi, datorită faptului că o aură răspândea orice teritoriu situat în munți și asta de când lumea, dar mai ales de când se considera că acolo ar putea ateriza nave extraterestre, departe de orice așezare omenească, prin înălțimea așezării sale și a aerului rece și rarefiat de acolo.

Acum se știa, însă: după îndelungi cercetări, se putuse izola un loc, un singur loc, unde timpul nu trecea: un imens vehicul cosmic, care urma să pornească-ntr-o călătorie de exploatare a cosmosului, de descoperire a noi lumi, a naturii vieții, ființelor de acolo, etc. E drept că încă nu fusese descoperită natura timpului, adică ce-i acel imens șuvoi care vine din viitor, trece pentru o singură clipă prin prezent, pentru ca

apoi să devină trecut - adică să nu mai existe. Era destul că în acel loc timpul nu mai trecea, deja - adică cei care trăiau acolo nu mai îmbătrâneau - adică nu nici mureau. Sau poate se-ntâmpla asta, blocându-se uzura fizicului ca și cum n-ar fi fost succesiunea de procese biologice - care, având loc în timp, duceau la degradarea lui. Bine și asta, momentan. Întreaga dezvăluire a constituirii fluxului timpului ar fi fost binevenită deoarece s-ar fi putut - intrând în el - călători în trecut și viitor și schimba ceva din evenimentele de acolo, mai ales din cele rele. Dar, deocamdată, era destul și atât.

*

Doru Bedruga fusese-n tinerețe fizician. Mai precis, studiasse fizica teoretică: ce-i spațiul, timpul, din ce-i alcătuită lumea, adică particulele elementare, cum a apărut, etc. Acum să nu vă-nchipuiți c-a avut și-o viață perfectă, lineară. Mai degrabă frântă, instabilă - studiile și le reluase de mai multe ori, mai pregnantă a fost înclinația nativă spre aceste cercetări, decât să fi fost făcute într-un cadru ordonat. Pe lângă asta, fusese și adeptul mișcării fizice, așa că făcuse sport, ori de câte ori putuse. Și, cum se-ntâmplă uneori, printr-o ciudată capacitate a corpului, a avut loc un reviriment al său, la vreo 47 de ani - adică energii nebănuite, alt aspect al fizicului, în urma practicării exercițiilor. Te și mirai de unde poate organismul lua energii ascunse - dar necesare; altfel, dacă te duci cu restul lumii, făcând abuzuri, te rostogolești în prăpastia din care puțini au revenit.

Plus înclinații artistice, poetice, mai degrabă. De aici o sensibilitate mai pronunțată decât la ceilalți semeni - plus o înclinație filozofică, în lumina celor prezentate mai sus.

Acum, în semn de respect, cei de la Stație l-au invitat să ia parte la expediție, adică să părăsească Pământul, pur și simplu. Cum tot îl auziseră c-ar fi curios să vadă dacă mai există și alte lumi locuite, în imensitatea Cosmosului, plus apariția vieții-n general - și alte mistere, au considerat potrivit să-l ia și pe el în călătorie, măcar că urmau să nu se mai întoarcă niciodată pe Terra.

Inutil să mai spun că tipul, deoarece avea și o natură poetică, adică chiar scria și literatură pură, era îndrăgostit. Muze sunt, a avut de-a lungul vieții, câteva - depinde cum se declanșează sentimentele, în urma unei acumulări, desigur. Nu poți pune stavilă trăirilor, nu poți comanda inima, adică iubirea țâșnită de acolo - așa că era îndrăgostit bocnă de frumoasa Lorena. O regină a gingășiei și armoniei feminine atât de pregnantă - prin splendoarea corpului și a feței - încât era unică. Cine să n-o iubească, astfel? Mai mult, era și muza lui. Urma să rămână cu ea, definitiv, după ce suferise mult pentru ea - s-o cucerească, carevasăzică. Apoi și nivelul de trai era acceptabil: în 2060 avuseseră loc războaie crunte în țară, Marile Războaie civile de separare, între drogați, adică bărboși, tatuați - (patroni) și restul populației. Cum ar trebui să se-ntâmpile după fiecare război, cei care rămân ar trebui să-și bage mințile-n cap, să vadă de ce-a avut loc catastrofa, ce-a generat nemulțumirile, etc., să nu se mai întâmple. Atunci, asta a fost: cei care-au supraviețuit au construit o societate dreaptă, prosperă.

Trecuseră de atunci un secol și jumătate - era 2222 - și toate erau la locul lor în țară. N-ar fi plecat, din cauza asta - dar la-nceput era iubirea pentru Lorena - cum s-o lase să n-o mai vadă niciodată - *ce gol imens* în suflet ar fi declanșat această lipsă - nici nu putea să conceapă acest fapt.

Era un singur loc pe navă, cei din echipaj l-au asigurat apoi că nu se va plictisi, călătorind, e tot altceva de făcut, ce atractiv și interesant e să nu mori niciodată - să continui la nesfârșit, totul, dar problema e discutabilă, obiectă el, chiar te-ai putea sătura, la un moment dat, și de Nemurire, să știi că urmează să nu mori niciodată - până unde-ar putea ajunge asta. Părerile-s aici dualiste - adevărul e undeva la mijloc - ca-n multe alte cazuri - dar el preferă să rămână pe Terra, pentru o viață scurtă, dar fericită, trăită intens - alături de frumoasa Lorena, așa că n-a mai plecat. Dar iată dialogul:

Unul din membrii delegației zise - cel care fusese coleg cu poetul:

- Și așa vă plângeți voi pământeni că nu puteți să faceți lucruri mărețe cât trăiți, ba că-i scurtă viața, ba că sunteți împiedicați de tot felul de escroci, etc. Acum ai ocazia să te desfășori, poetule.

- De parcă tu n-ai fost pământean, ripostă poetul.

- Ba sunt, dar așa se spune - se face o delimitare între tine și restul mulțimii, când vrei să scoți în evidență vinovăția cuiva, și să arăți că tu ești basma curată, răspunse fostul coleg.

Apoi delegatul continuă: Așa că n-o să te plictisești niciodată - bineînțeles urmând alternanța muncă - odihnă - distracție pe navă, chiar fiind nemuritor. Dacă ai fi ca ceilalți muritori, te-ar înspăimânta (faptul) că odată se va termina totul - cu bucurii și necazuri - după care urmează nimicul. Nimic nu-l înfricoșează pe om mai tare decât neființarea - apusul a tot ce există - de aceea a inventat tot felul de crezuri referitoare la viața de apoi.

- Depinde cum vezi problema, zise poetul; poate să te plictisească veșnicia - să nu se sfârșească nimic, niciodată, chiar și binele. Cât despre neființă, dacă n-o simți - nu știi că e - sau ce

e, bun, rău - atât doar că se termină și binele, odată cu răul, încheie poetul.

Asta era oarecum, asemănătoare, chestiunea, dar luată invers - ca un negativ de film - cu soarta Luceafărului din cunoscutul poem al lui Eminescu - acela n-a putut să-și lepede nemurirea pentru o oră de iubire - îndrăgostit fiind de-o pământeală - deși ar fi vrut. Acesta la fel, dar a putut să rămână pe Pământ, pentru o scurtă - finită, deci - viață, (în) care avea ca pivot central Iubirea.

Doru I. Pop, 25 iunie 2022, Baia Mare

*Te iubesc, Lorena, for ever -
Jur asta-n fața lui Dumnezeu.*

29. Lorena 5

Eram într-un bar - dar e puțin spus, căci era unul din tipurile acelea de localuri care erau prin anii '90, puțin mai mare decât un bristou, restaurant, ce mai, sub formă de săgeată frântă, adică de fulger.

Undeva în vestul municipiului Baia Mare, iar clădirea localului - cu un singur nivel - orientată de la sud-vest la nord-est. Inutil să spun că, situată-n plină câmpie, era o liniște desăvârșită acolo. Plus că orașul era departe-n urmă, spre Răsărit. Nici nu băgasem de seamă asta, intru și eu în restaurant, în încăperea din stânga. Sunt tânăr, plin de energie, nu observ multe, știți cum a fost acea epocă: entuziasm nestăvilit, mizerie peste tot, haos, încâlceli de oameni și lucruri. Toți sperau în ceva mai bun, dar au reușit puțini: escrocii.

Așadar, fără griji, intru înăuntru. În local, plin de oameni, cu haine șterse, gri la culoare - nu era luxul de azi, fum de țigară, gălăgie, dar nu excesive. Undeva la mijloc, cu încă cineva, era la masă Lorena, cu fața spre intrare. Are câteva butoane pe masă și zice, ca și cum s-ar juca cu ele și-ar fi și nehotărâtă: să-l dau pe ăsta la poliție (aluzie la replicile dure pe care i le-a zis lui Arnold, referitor la mine) și la sugestia cuiva din jur, apoi tace. Eu nu zic nimic și ies din încăpere.

În stânga - cum ies - e cea cu barul, adică încăperea de unde se aduce aici băutura. E mai mică decât cea cu mesele, are o tejghea lungă, gri-închis la culoare, pe aproape toată lungimea sălii, la mijloc. Lorena e dincolo de ea, la aparatul cu bere. Aici, tăcere și nici un om.

Aș merge până la ea, să o salut, să văd ce face, din locul unde eram, cum ieșisem din cealaltă sală - dădea oarecum în capătul de sud-vest al acesteia, dar mi se pare departe teigheaua - deși erau doar vreo câțiva metri, poate cinci - șase, cel mult - așa că plec ...

Doru I. Pop, 30 iulie 2022, Baia Mare

30. Intenție muncitorească

Eram cu taică-meu într-o încăpere - poate un dormitor, dar ticsit cu de toate: mese, scaune, paturi, în special. Clădirea - cu un singur nivel - are dispunerea sud-vest, nord-est - de fapt, doar dormitorul se vedea, în care intru pe o ușă situată la mijlocul laturii dinspre sud. Taică-meu era pe un pat, undeva în stânga, cum intrai. Se așezase venind din partea cealaltă - parcă era și-n pantă, încăperea, iar acum se odihnea.

Nu e prea bătrân, vreo 42 de ani, înalt, puțin musculos, tuns scurt, mustață tip perie. E rapid în gesturi, harnic, cum ar veni, dar eu vreau să-i explic despre necesitatea de a te mai și odihni - adică de a nu întrece măsura cu efortul fizic. Mi-e teamă să nu mă considere puturos, comod - cei ahtiați după lucru n-au astâmpăr - și nu mi-ar cădea bine asta - când se ridică brusc și pleacă să lucreze cu niște dulgheri, deși parcă inițial, acceptase din priviri afirmația mea ...

Doru I. Pop, 28 august 2022, Ferneziu

31. Peisaj de toamnă

Era o liniște plăcută, deși soarele strălucea destul de insistent, acum la începutul toamnei, într-unul din satele din Est, poate chiar în satul natal. Știți tipul acela de sate, așezate pe două culmi domoale, la mijloc un drum mergea printre case spre Est - căci satul era dispus astfel: sud-vest, nord-est.

Casele erau rare, pe acele pante line, ici-colo, pomi fructiferi, apoi țărani păscând vitele - totul emana calm, iar părerea de rău după vara care a trecut parcă se compensează cu luminozitatea din atmosferă care era la fel ca vara, oarecum - asta te mai înveselește, plus verdele de jos; mai era, încă, o iarbă pe care o pășteau vacile - dar degeaba - vara plecase.

Eram în acea zonă - la intrarea pe drumul situat în vale - adică între cele două planuri înclinate ale satului, cu câțiva oameni. E - vine spre mine - Lorena, iubirea mea. E tânără, îmbrăcată în haine de culoare închisă, siluetă, dar instabilă, cum sunt femeile. Spun asta, deoarece se bâțâie, stă puțin și pleacă spre o casă de pe culmea din sud, chiar sus, în partea de vest a versantului.

O văd cum se-ndepărtează în aerul de toamnă și-n tăcere, dar are haine roșii-portocalii pe ea și așa cum e - până ajunge la acea casă cu acareturile pe lângă ea, direct din câmp - am impresia că-i cealaltă mare iubire a mea, Andreea ...

Doru I. Pop, 28 august 2022, Baia Mare

32. Diversități actuale

Sunt la etajul unei clădiri moderne, adică făcută după Revoluție: de multe ori cu-n singur etaj, multe geamuri, din termopane, mai ales - adică și lumină. Adesea se-nfundă toaletele făcute la repezeală, mirosul persistă, deși sec aerul - dar aici nu era cazul. Fac baie la unul din dușurile dinspre Vest - adică din mijlocul camerei, oarecum, dar geamul era undeva în față, adică se termina camera, intimitatea. După care mă uit la două femei creole, slabe, din Asia, care făceau și ele un duș. Una avea o piele peste una din pleoape, arătau acceptabil, deși siluete, și vorbeau în una din limbile asiatice. Încep - încerc, mai degrabă, să le formulez următoarele, în engleză (aluzie la faptul că avem indieni la firmă): I have worked with five men from India, când una, în timp ce se spăla, îi zice celeilalte: e cam subțire, în limba română. După aceea o iau la sex, prin spate, cunoașteți situația - cum culisează aparatul înăuntru, simți plăcerea aceea colosală, centralizată într-un singur loc (aluzie la faptul că, aseară, „capul de pisică” mi-a stat ridicat (beton) aproape o jumătate de oră, oferindu-mi senzații de nedescris când îl atingeam) ...

*

Sunt într-un fel de atelier-hală, poate a domnului Matei, cu tot felul de mese, mașinării pe ele. Sunt și câteva locuri unde se face mâncare, la fața locului - adică tot pe masă. Se fierb crenvurști, de exemplu. Dl. Matei, căci sunt cu el, ar vrea dintr-un anumit loc - de undeva de la mijlocul încăperii, adică de la o masă unde fuseseră fierți până crăpaseră, dar erau calzi și

apetisanți, astfel. Eu sunt de acord, dar mă îndrept spre un perete din stânga, unde mă spăl la o chiuvetă de metal, ca-n anii trecuți, dar de la care curge apa direct jos.

*

Sunt în fața halei, oarecum, tot cu dl. Matei. Am de răzuit de pe o placă un fel de mizerie roșietică, ca după ce frigi carne, resturile.

De mine se apropie o doamnă slăbuță, trecută de 40 de ani, mă rog, acel moment când începe, sau când, deja, a devenit babă - cu toate caracteristicile de rigoare ale noii vârste. De statură normală, păr natural, coafat, pare autoritară - i-aș adresa o cerere de relație sexuală, direct, dar îi spun doar atât, în legătură cu o carte de-a mea, la care să lucreze: vom face cumva. După care voi merge cu dl. Matei - care e-n preajmă - să mâncăm ...

Doru I. Pop, 2 septembrie 2022, Baia Mare

33. Călătorie ratată 2

Trebuia să vin acasă de la Vâlcea, unde lucrasem cu firma Caparol-2 - sau Lider Construct - a lui Bîrle I., poreclit „Limbă”.

Știți cum e în asemenea cazuri: fericit, te cuprinde o nerăbdare bruscă, faci o baie, te aranjezi, dar nu poți să pleci decât în cealaltă zi, dimineța. Până atunci - curat cum ești - trebuie să aștepți. Acum cunoașteți acele clădiri cu unul sau două nivele, prelungi, unde s-au fixat tot felul de activități comerciale: făcute cu multe geamuri termopane, în speță, transmit optimism, datorită luminii care pătrunde din toate părțile înăuntru. În rest, goale, doar vreo două-trei paturi, la etaj, unde trebuia să ne culcăm, să așteptăm ziua următoare. Sunt eu, domnul Golanu', fratele său, dl. Petre Roman, care chiar seamăna cu fostul prim-ministru și alți câțiva muncitori modești. Sunt curat, tânăr, cu un sacou pe mine și o cămașă de blugi gri. În buzunarul de la piept am și banii - nu poți avea încredere să-i lași în altă parte - trebuie să dormi cu ei. Pe lângă asta, ne place, uneori, și simplitatea.

După câțva timp, brusc, vine cineva și anunță: de la Caparol 1, adică de la dl. Huban, se pleacă acasă acum. Oamenii lui erau puțin mai încolo, poate preț de o stradă. Las la o parte că acolo-s câteva persoane inconvenabile, ca Józsi, șoferul și cumnatul patronului, mic, al dracului, adică cârcotaș ca o babă, plus dl. Mister-pasăre, un bețiv slab, roșu la față, un fel de filfizon țărănesc. Merg - ajung la locul unde-s ei, tot un fel de clădire prelungă, neregulată, cu etaj, dispusă de la sud-vest la est, nord-est, oarecum. La etaj, paralel cu camerele mici, destinate unor activități - pline de lucruri - o terasă lungă, acoperită, mai precis o singură cameră luminoasă. Sunt plăcute asemenea

încăperi, prin umanul pe care-l degajă, datorită lucrurilor de pe lângă pereți, mese, scaune, paturi, care dădeau aerul menționat mai înainte. Sunt cu o gagică nu prea dezvoltată, blondă, cu ochi verzi (aluzie la una de la o coafură, solidă, dar frumoasă, cu blugi albaștri și păr blond, care, speram eu, mi-ar fi făcut masaj) de care mă simt atras. Îi propun să avem o relație, zice că are 48 de ani - tocmai bine, mă gândeam eu, deși nu arată - dar mă tem să nu zică că nu-i singură, căci pe foarte multe pe care le văd în oraș, ieri pe una înaltă, brunetă, cu părul „coc”, azi pe una blondă cu părul șuvițe - ambele cu blugi - au veriga aceea care le leagă - deși parțial, temporar - de altcineva.

Se ridică, se duce spre capătul dinspre Răsărit al camerei, e un fel de refuz, consider eu, dar cineva întră-n încăperea, o altă femeie, comună, ștearsă ca aspect, iar, în timp ce eu mă iau după prima, parcă citindu-mi gândul, zice: doamna are acasă o femeie - adică întreține o relație cu o alta - nu cu un bărbat, cum mă așteptam.

Ce să-i faci, gusturile, dar mai ales *deciziile nu se discută* - de câte ori sisteme - de orice natură - nu s-au sfârșit brusc, datorită hotărârii unei persoane de a o lua pe un drum sau altul - afectând și viața altora, nu numai cea proprie, căci, tot ce vedem e rezultatul unor intenții - transpuse-n practică - ciocnindu-se una de alta ...

Doru I. Pop, 18 septembrie 2022, Baia Mare

34. *Caleidoscop*

1. Diversități militare

Sunt pe un platou, în fața unei unități militare, afară e noapte, ori poate spre dimineață, când prind a miși zorii - adică întunericul nu mai e ce-a fost, în coloană de câte doi, cu niște gradați. Șirul de caporali e orientat de la sud-vest la nord-est, pe acel platou, suntem tineri și curați, în ținută de vară. Cunoașteți acea senzație, de a fi în putere și curat, afară călduț, cu uniformă curată și să stăpânești și arta militară, cum ar fi întoarcerile, de exemplu.

Putea fi chiar unitatea unde mi-am făcut stagiul militar, în acest caz am ajuns și eu cineva, din simplu soldat, gradat, iar în spatele nostru, spre sud-vest, de unde începea șirul de gradați, erau cadrele. Cineva întreabă: câte nituri, dar nu înțeleg bine întrebarea, căci e vorba de niște trepte între cel de caporal și sergent, ca la carate, de exemplu.

*

Sunt într-un dormitor strâmt, o încăpere pătrată, cu paturi supraetajate la colțuri. Sunt din lemn fin, maro la culoare - elegante, nimic de zis - dar prea mici, parcă sunt pentru copii. Situate la margini, câte două, va trebui să-mi găsesc și eu unul. În acest timp, cineva îmi zice de nituri, adică acele trepte dincolo de gradul de caporal. Sunt câte trei stelute, dispuse sub formă de triunghi, sau trei semne de armă - tancul, în cazul de față - la fel, în formă de piramidă. Lângă mine e un caporal, Dîrvariu, foarte serios, capabil, care are doar un asemenea grup de semne - o treaptă peste gradul de caporal - deși s-a străduit mult în armată. Așa că nu prea merită să te obosești, le zic eu celorlalți, dacă așa stă treaba cu aprecierea ...

2. Propunere la muncă

Terminăm finisatul într-un magazin simplu, doar parterul. Clădiri din capitalism, făcute la repezeală, multe geamuri termopane - adică lumină - dar tot degeaba: sufletul omului e întunecat.

Știți cum e: mai rămân găleți, moloz, cârpe - una-alta. Pe moment le scoatem pe hol, eu, împreună cu un tip uscățiv, aplecat, modest, aducea a subofițer neamț din timpul războiului. Dar era și sărac - adică așa părea, plus naiv, adică tipul acela de oameni care n-au acaparat în viață - poate n-au avut nici noroc, și la minte-s mai înceți decât alți oameni, îi poți și manipula, oarecum.

I-aș spune - sper să aibă o fată frumoasă - să mi-o dea mie, căci unui cu toate capacitățile fizice și psihice - adică cu personalitate pregnantă - nu-i poți propune una ca asta - nu-l poți domina, adică; sper din tot sufletul să reușesc, dar, din păcate, cei astfel, săraci, n-au astfel de fete acasă ...

3. La mine, acasă

În cămara din casa părintească sunt o grămadă de lucruri: le-am adus din celelalte două încăperi, împreună cu vecina de la oraș, Cheța cea șchioapă. Acum aruncă o pereche de chiloți galbeni, uzați, dar curați, pe un fel de raft din fundul încăperii înguste. Sunt și ceva alimente acolo, protestez, nu pentru gestul respectiv, dar mai mult datorită faptului că, nesenzuală fiind, acea parte a lenjeriei intime nu mă atrage la ea, ca-n cazul unei femei frumoase ...

Doru I. Pop, 26 septembrie 2022, Baia Mare

35. Călătorie în Moldova - Peripeții în Moldova –

Sunt într-o cameră încălzită – o sală de ședințe, de adunări, poate, împreună cu o mulțime de oameni. Cunoașteți acea atmosferă când – mai mulți fiind – aștepți ceva, sosirea unor lideri – fie direct în mulțime, fie la vreo tribună, să vorbească. E un freamăt, un tumult, imediat ce-ți dai seama că se-ntârzie ora de începere a unei conferințe, convorbiri, etc. De data asta, mulțimea, îmbrăcată-n negru, freamătă ușor, parcă nici nu așteaptă pe cineva, înăuntru călduț, eu sunt chiar în mijlocul oamenilor care ocupau camera aceea pătrată. Sunt puțin strâns, e destul de deasă și compactă adunarea aceasta, parcă și toți – bărbați și femei – mai înalți decât mine, ori eram eu – deși tânăr – mai scund decât ei.

Cineva-mi pune întrebări, gen: unde lucrezi, cum se numește firma, la care eu răspund: firmă care face și finisează blocuri, îmi aduc aminte de numele – primul – al corporației, Revolution – pus, desigur, să epateze, dar nu mi-l amintesc pe al doilea - Resident, Residence, mă rog, care o fi el. Parcă și o vară de-a mea, cicălitoare, e undeva-n stânga mea, îndemnându-mă să-mi aduc aminte.

Brusc, în fața mea – pe latura dinspre Nord, și-n colțul de vest al încăperii se iscă o învălmășeală. Un țigan, la vreo 40 de ani, nici slab, nici gras, îl îmbrânțește pe un altul, poate un român puțin gras, trecut de vârsta aceea. Mă mir, deoarece, mă gândesc eu, poate cineva, captiv fiind, să mai facă rău unei alte persoane – adică cum îi mai arde de asta, în loc să se gândească – deprimat fiind - la condiția propriei persoane.

*

Sunt în Moldova, într-un oraș mare, poate Bacăul, adică o localitate cu cartiere în toată regula, unde are și cumnatul apartament, într-un bloc modern, într-o zonă curată.

Locuința e dată în chirie, unor muncitori, recunosc pe unul, Ciubotariu, care e ocupat – pe unul din paturi – cu o gagică cu ochi verzi, iar pe un alt pat – suntem în salon – niște moldoveni tineri. Trebuie – în casa mea – să le explic cum să folosească dușul, dar, mai ales când, adică să pot avea și eu acces la acele instalații.

*

Ies din locuință, înaintez puțin spre marginea cartierului, unde nu mai sunt blocuri, ci doar o râpă înspre Sud. O fostă carieră, poate, cu peretele înclinat la 45°, din piatră maro – roșu închis la culoare, nu tocmai drept, care cobora vreo cincizeci de metri. Acolo, o bordură, la vreun metru de lată, pe care se putea circula. În jos, iar câțiva zeci de metri, peretele cobora, dar mai abrupt, de data asta, până în vale, unde terenul era neted, obișnuit, dintr-o dată.

Sus e și cumnatul; cum privim în jos, el brusc, se scapă-n jos, până la bordură. Adică ajunge pe fund, alunecă într-acolo. Mă tem să nu-și fi rupt ceva, când, de acolo în jos, se petrece – face – un fapt uimitor: cei vreo o sută de metri până jos îi parcurge-n rostogoliri, pur și simplu, la fel ca o minge – și cu viteză. Când ajunge jos, se ridică și începe să urce panta, neavând nimic, nici măcar timp să răsuflă. Când ajunge la primul nivel, se petrece un act și mai extraordinar: sare-n sus, vertical, iar. Oare ce forță o fi posedând, să-nvingă – pe acea porțiune destul de mare, gravitația, mă gândii eu, mirat?

Sunt pe un fel de fâșie, acele zone de dincolo de orașe, puțin denivelate – câmpuri în toată legea – dar care pot fi străbătute de văi, sau care pot urca brusc, ori în depărtare acoperite de crânguri, păduri sau ierburi, vara. Oricum un oraș – știam că trebuie să fie unul pe acolo – nu se vedea. De data asta, pădurea e în stânga, iar înspre Nord, în dreapta, pierzându-se-n depărtare, o pădurice tânără.

E-n April, de-abia a-nverzit totul, eu tânăr, iar lângă mine vreo trei gagici tinere, simple, moldovence, în rochii și fustițe.

Una îmi arată, vrea să-mi demonstreze c-ar fi de acord cu o propunere de-a mea, de natură sexuală, așa că se-ntinde cu picioarele spre mine – cu spatele era spre Est, îi văd chilotul strâmt, e OK, atât că mi se pare că-i cam transpirată prin locurile intime – chiar udă din cauza neglijenței ...

Sunt pe un teren la fel, în afara orașelor, în Moldova, tot în apropierea unei păduri, dar, de data asta terenul coboară de jur – împrejur, adică partea de nord și vest, e o coastă puțin denivelată, pădure fiind doar înspre sud-vest, de unde venisem și eu și apoi, un grup de tineri. E tot sărbătoare, sau duminica, poate, chiar tânăr fiind, simți dorul de civilizație, așa că, cum stăteam sus, pe una din coastele acelea, spre est, îi văd pe cei trei, doi băieți și o fată, care intră-n scenă, la o plimbare peste acele denivelări. Sunt bucuroși, așa că-ntreb: unde se trage gagica, iar unul din însoțitori răspunde: se trage unde poate, referindu-se la locația actului, pe când eu mă refeream la organele folosite ...

Doru I. Pop, 30 septembrie 2022, Baia Mare

36. Incursiune în viitor

Finisăm – eu împreună cu frații Manda și cu alți câțiva finisori, un perete înalt, de beton. Ar semăna cu-n panou publicitar, dar e imens, mai mult de zece metri înălțime și vreo douăzeci lungime.

Dispus cumva de la nord-vest la sud-est, e situat pe un câmp – puțin înclinat și el – cu iarbă scurtă, bătut de vânturi. E primăvara, în april, când omul are energii nebănuite, parcă-i veșnic tânăr.

Sus, pe schela de lemn paralelă cu el, sunt împreună cu frații Manda, Remus și Romică, niște muți, cel puțin ultimul bubuie de prostie. Deoarece s-a tras glet peste zid, un glet rezistent la intemperii, va trebui finisat, adică șlefuit, netezit oarecum cu unghia, treabă grea, deoarece pe suprafața betonului sunt dungi, câte trei-patru, nu mari, dar dispuse în formă de cruce, care se intersectează, iar spațiul dintre ele va trebui astfel uniformizat. Sigur că va fi necesar să obiectez ceva, e greu ce trebuie să facem; la început, ca la orice lucru e OK, dar apoi apare uzura, oboseala – teoria nu concordă cu practica ...

*

Sunt dincolo de zid, mai în vale, lângă câteva bănci de lemn, desfăcute parțial. Trebuie să plecăm brusc, să abandonăm această lucrare, știți cum se întâmplă uneori – orice lucru are un sfârșit – și să ne ducem. Mai întâi trebuie să ne-mbrăcăm, la repezeală, iarăși, apărând realitatea plecării-n față, se ivește un

sentiment de nerăbdare, de-nfrigurare, să trecem cât mai repede peste un obstacol, parcă, plus neliniștea - ca și când nu știi ce te-așteaptă-n viitor – de aici teama. Eu nu-mi găsesc pantalonii de trening să-i iau sub cei de oraș, deși-i aveam, e puțin răcoare, dar nu-i nimic, pe undeva, voi rezista la tot ce va veni în viață, din viitor, căci sunt tânăr ...

Doru I. Pop, 14 octombrie 2022, Baia Mare

37. Excursie ratată 2

Urc pe firul de apă al Saskăi, râulețul dintre Șișești și U. înspre izvoare. De fapt, sunt chiar sus, la capăt, dar cursul de apă izvorăște din dealurile care-s dincolo de B.S., mult mai departe ca-n realitate. Poate o porțiune curge și prin oraș – prin partea de răsărit a acestuia – aici doar printre copaci, în pădure. Cunoașteți aspectul locurilor respective – stânci, maluri abrupte, copaci și multă liniște. Mai în aval, apar și case – acolo unde apa intră-n localitatea propriu-zisă, dar mici, locuințele, iar firul de apă tot îngust, țărături înalte.

Aici sunt cu dl. Mihai, tatăl cumnatului și – pe lângă alți vreo câțiva – cu Dorina, o fostă colegă din S., unde nea Mihai avea neamuri. Deși-i spusese de mine – ea zicea că nu mă cheamă Pop, el susținea contrariul – apoi mie-mi zice că-i văduvă – fusese măritată cu-n inginer – se urâtise, așa că n-ar fi fost o partidă pentru mine.

Acum e la vreo 42 – 45 de ani, înaltă, puțin grasuță, adică acea deformare abia vizibilă după o anumită vârstă, când persoana-n cauză a pus puțin pe ea și se oprește aici, îngrășatul, încât îți este ciudă cum de-a fost și atâta, s-o urâtească. Adică puțină bărbie, puțină burtă, care nici nu se vedea, având un jersey larg, gri, ca la persoanele care vând produse alimentare. Nu se vedea exact forma de dedesubt, nu era senzuală, nas drept, dar o sărut și-o doresc, apropiindu-mă de ea. S-ar părea – deși nu este o frumusețe – în urma avantajelor făcute – că voi rămâne cu ea ...

*

Sunt la coborâre, chiar pe râul Saska, adică acolo unde începe bazinul hidrografic, între cele două sate.

E vară, în jur verde, pâlcuri de copaci, la fel, verzi, în depărtare, câte un colț de stâncă mai ieșind ici-colo pe lângă firul apei, însoțit și acela – apa – de copaci, tufișuri, ierburi; mult verde, fiind, la mijlocul anului, plus o liniște desăvârșită, iar eu – tânăr.

Merg spre casă, aș vrea să trec peste culmile din dreapta, care sunt foarte departe, dar, dintr-o dată, parcă tot peisajul suferă o răsucire spre stânga, cu câteva grade, ca și cum râul n-ar mai curge spre sud-vest, înspre satul meu natal, ci spre sud-est.

Cea mai bună soluție – parcă-mi spune cineva – e să nu mă duc peste terenuri, ci să țin firul apei – nu poate să ducă decât acolo – spre râul principal, care vine din Est și ajunge-n satul meu natal ...

Doru I. Pop, 16 octombrie, 2022, Baia Mare

38. Demnitate impusă

Sunt pe câmpul din fața casei părintești. Mă joc cu o pisică, alb cu portocaliu, nu prea mare, pe care o iau în vârful unui băț, oarecum, și o învârt deasupra capului. Eu sunt tânăr, dar cum fac asta – rotesc bucata de lemn foarte repede, pisica se rotește și ea, parcă e o mânășă neagră la culoare, moale, uzată, așa apare acum, poate din cauza vitezei. Când o pun jos, încetând jocul acesta, pisica e mânioasă, și-a revenit la culorile și aspectul normal și o ia la sănătoasa. Proastă ar fi – după câte i-am făcut – să mai stea pe lângă mine ...

Doru I. Pop, 3 noiembrie 2022, Baia Mare

39. Publicitate oficială

Urc de la biserica din satul natal spre casa cumnatului, spre Răsărit. Nu mergeam cu-n scop anume, atât că eram tânăr și înaintam. Când ajung pe la mijlocul drumului, adică înainte de a se bifurca – căci o ramură, pe lângă casa Păianjenului, pe care o lasă-n dreapta, trece râul; așadar, pe la jumătate, lângă casa unchiului Ilie, cel care fusese o grămadă de ani șofer internațional, mă opresc. Sunt grămezi de pietre și pământ, ici-colo – rămase de la astuparea șanțurilor unor canalizări, montări de țevi de apă, de gaz, mă rog, niciodată firmele răspunzătoare nu-și termină lucrurile cu pricina, să mai aibă și la anul. Pe acea grămadă alungită, nu nu știu cât de înaltă, e un tub de acetilenă maro-cărmiziu la culoare, tăiat la vârf, înclinat – cum fusese pus – la 45°. Chiar în gura lui, câțiva bulgări de carbid. Doamne, câte astfel de tuburi n-am cărat în tinerețe, mult mai grele. Acum – acesta fiind ușor – îl iau și-l pun de-o parte, spre casa unchiului, căci trebuie să treacă patronul meu, S.C., cel cu blocurile, și anumiți oaspeți – vizitatori.

Trebuie să tac mâlc – cum se obișnuiește la vizite oficiale, indiferent de regimul politic, îți vine să intri-n pământ, de mic și neînsemnat ce ești. Dar tare aș vrea să le spun oaspeților adevărul: apartamentele de la această firmă-s făcute în zone neprielnice, mărginașe ale orașului – adică realitatea-n față ...

Doru I. Pop, 4 noiembrie 2022, Baia Mare

40. Constatăre geografică

Se tot pune problema dacă popoarele antichității (din Lumea veche) au ajuns în America, înainte de Cristofor Columb. Afirmăția că romanii, cartaginezii, fenicienii ar fi reușit asta, mi se pare exagerată – deși nu imposibilă – dar trebuie dovezi.

Cât despre popoarele germanice, navigatorii Nordului, vikingii, perfect posibil. Au întemeiat așezări în America de Nord, s-au descoperit urme plauzibile, inclusiv numele Groenlandei – ținutul verde – atât doar că n-a fost necesară *stabilirea unei date oficiale* cu valoare de document tabu – pentru viitor, adică care să menționeze că atunci a avut loc evenimentul, despre importanța lui, etc. Referitor la toate astea, eu am visat următoarele:

Un grup de vikingi ajunge prin secolul VII la gurile Amazonului cu o ambarcațiune. Văzând cantitatea uriașă de apă care venea de pe continent spre mare, extrem de lin, au crezut, dincolo de noul pământ pe care nu-l vedeau în față, că-i prelungirea mării înspre interiorul uscatului, nu un fluviu imens – așa că n-au mers mai departe ...

Doru I. Pop, 5 noiembrie 2022, Baia Mare

41. Nuntă-n câmpie

Lucrez într-o șură – poate chiar cea din satul natal, de la casa părintească. Clădirea-i veche, înnegrită de ploii, situată dincolo de casă, spre Răsărit. În mijloc, până sus, e un fel de podium, pe care mă aflu, atât că trebuie să dau niște scule unui meseriaș care-i jos, în partea de nord-est a încăperii. Cancioace, niște mistrii - scule de zidărie, le împing cu piciorul, căci sunt un comod - să nu fac cine știe ce efort; sper să nu mă apostrofeze, văzându-mi lenea.

*

Sunt mult spre Răsărit față de casa părintească, undeva între Huciul Florii - o pădurice situată pe un delușor rotund și râulețul care trecea pe lângă - numit Valea Podului. Terenul e-n pantă și denivelat, trec drumuri de țară pe el, adică urme lăsate de roțile căruțelor, cândva.

Aici, paradoxal, urmează să aibă loc o nuntă - sunt puse câteva mese și scaune, în vederea evenimentului. Eu sunt tânăr, urmează să particip, proaspăt îmbăiat, cu o cămașă violetă pe mine. Lângă mine, e fostul vecin și coleg de clasă Radu, mic, negricios, chiar l-am văzut zilele astea pe Face - e prin țări străine - dar nu știu la cine-i nunta. Poate la celălalt coleg și vecin, Manica Virgil, cei doi și erau mari prieteni, dar mă neliniștește un fapt - să nu fie cumva evreu, mirele, deși nu știam să fie de etnia respectivă, plus faptul că nu prea știam să dansez. Dar voi scoate-o la capăt cumva - încerc să trec peste momentul de neliniște - dacă tot am venit să particip

Doru I. Pop, 12 noiembrie 2022, Ferneziu

42. Firiza

În amintirea Lorenei Bodea

Merg, căci am de lucru dincolo de satul natal, în plină câmpie, spre Răsărit. Drumul, o porțiune bătătorită - un drumeag de țară, mai bine-zis, trece peste poalele unui deal care se continuă mult spre nord-vest, urcă puțin, apoi coboară iar, la fel cum ar fi peste o rampă făcută artificial.

De-o parte și alta, fiind vară, mai ales, garduri naturale de tufe, dincolo de care nu vedeai nimic. Acum eu trebuia să mă opresc la niște constructori care erau mai în vale, în dreapta drumului, dincolo de șirul de tufișuri de pe margine. Îi aud, le bănuiesc activitatea, dar merg mai departe, lucrând ce am eu, în altă parte. Când revin, c-o lampă electrică la cap (aluzie la faptul că chiar lucrasem zilele astea cu una), ei sunt tot acolo, se vede chiar fum înălțându-se de la grupul lor, care se răspândește-n aer poluând în jur, dar nu mă abat din drum, chiar înciudat fiind pe fumul produs de ei - merg spre casă.

*

Sunt în centrul localității Firiza. Acum trebuie să vă imaginați acele terenuri bătătorite de mersul oamenilor peste ele, poate chiar pietruite inițial, dacă nu pământ întărit de cât a fost călcat de picioare sau chiar și de mașini. Mai este câte un parapet pe un astfel de teritoriu, câte un stâlp sau bucată de beton mai mare, din alte vremi, culcate la pământ, plus un pârau cu maluri naturale, adică neregularizat, care trece pe acolo. Ce mai, aspect de decenii trecute. E liniște în jur, puțin înnorat, iar eu sunt cu Arnold, un tip tânăr, care seamănă ca două picături de apă cu marele culturist - și cum își piaptână părul scurt, și musculos, atât doar că-i lipsește seriozitatea. Deh, altă generație.

O caut pe Lorena, iubita mea, de aceea am venit aici - e și ea din zonă - atât că Arnold e instabil, nu-mi dă un răspuns clar. Se tot fâțâie de colo-colo, apoi, dintr-o dată-l văd în partea de nord-vest a platoului, într-o clădire simplă, destul de veche. Sunt două astfel de clădiri, pătrate, prima e o cârciumă cu o singură încăpere, plină de consumatori, iar dincolo de ea, locul unde-i discoteca, câțiva dansatori înăuntru, perechi - era și Arnold cu una. Dansau un fel de ceardaș, adică doi pași în stânga, doi în dreapta, partenera invers - făcea mișcările în timpul ăsta. Se pune pasiune în dansul acesta, de aceea spun că, și asta ar fi cheia succesului la femei, căci Arnold, când face mișcarea - adică pașii, parcă se aruncă cu tot corpul într-acolo, adică și cu partea de sus, de nerăbdător ce-i să iasă totul bine, timp în care se uită și la persoana cu care-i, adică se ocupă și de ea. Apoi văd că-i ia, mai degrabă ea și-a pus piciorul peste genunchiul lui, alt semn de pasiune.

*

Sunt iar în centrul localității, adică afară, și cum o tot caut pe Lorena, cineva din jur - mai erau vreo câteva persoane - îmi spune că unchiul ei - adică un frate de-al părinților - e șeful Secției de disecție de la Spitalul Județean.

Mă blochez, îmi scade entuziasmul, căci dacă are pe cineva din familie în funcția respectivă - un post important - se simte răceala celor care dețin astfel de poziții, plus că-i vorba și de un loc în medicină, unde trebuie să fii rece, inuman - prin natura profesiei. N-am nici o șansă la ea, mă gândesc, logic, oarecum, dar continui să sper, totuși, că voi ajunge la ea și mă va accepta ...

Doru I. Pop, 17 noiembrie 2022, Baia Mare

43. Utilaj terestru

- Răbufnire tardivă -

E o încăpere alungită, la capătul de sud-est al unui complex de depozite, din cărămidă, zidurile, adică nu din prostiile din care se fac azi: tablă, sandwich-uri, polistiren. Genul acela de încăperi înguste, alungite, un fel de vestiar, poate, sau loc pentru unele lucruri, doar - nu specifice restului depozitului, adică nu pachete, găleți.

Înăuntru e călduț, semiîntuneric, iar eu trebăluiesc ceva pe acolo. Tânăr, desigur, dar dintr-o dată, totul se schimbă: apare, de fapt, pur și simplu-l văd acolo, pe Mister - pasăre, un țăran slab, cu-n umăr mai sus și unul mai jos, roșu la față și bețiv, din Cavnic. Cum e impulsiv ca toți țăranii, e și instabil - de el va fi vorba în rândurile ce urmează, căci pot lua decizii nebanuite astfel de oameni. Acum e conștiincios, ca după o beție de câteva zile, când își vede de treabă, cuminte, să recupereze ce-a pierdut, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. E-n stare, uneori, să stea și peste program, atrăgând și pe altul la „ordinea” lui, și cum linge și curul la șefi, ca majoritatea românilor slugarnici, e capabil să te toarne lor, dacă nu faci ca el.

De ce spun că pot răbufni brusc, deoarece vine o rabă, cu bena groasă, solidă, chiar în fața ușii încăperii, iar noi trebuie să-ncărcăm un utilaj greu, destul de mare, o rașchetă de formă triunghiulară în mașină. Deși agregatul are coarne, ca plugul, e foarte greu, circa doi metri lungime, o placă grea cu care se frezează betonul, înainte de a turna rășină pe el - adică finisajul.

Deși între ușă și mașina trasă la scară, parcă, e o rampă nu prea înclinată, e foarte greu de executat manevrarea, adică încărcarea utilajului, căci văd că pe rampă sunt așezate - un strat, parcă - tăieturi longitudinale din trunchiuri de copaci și buturugi. Peste aceste bucăți instabile trebuie să ne chinuim să-mpingem utilajul greu până la benă și-n ea. E o presiune bruscă, adică,,Polonezul” - Mister-pasăre, împinge din spate mașinăria brusc, enervat, roșu la față de furie. Eu, neputincios, asist de pe margine, căci oricâți mușchi ai avea, sunt poziții când nu poți să-ți etalezi forța. Dar românii fără pretenții asupra vieții, ar face orice, în condiții cât de grele, să arate patronilor lor că-s capabili, sau, pur și simplu, să le facă pe plac.

Mă tensionez eu, văzându-l că acceptă orice, dar trebuia când a-nceput să-mpingă utilajul să-i ripostez, acum, parcă, tensiunea generală a trecut ...

Doru I. Pop, 3 decembrie 2022, Baia Mare

44. Program fals - Ceas dereglat -

Sunt la o lucrare care seamăna - locul, adică - cu partea dintre case și râu, în satul natal, cum o luai spre centru, pe râu în jos, prin dosul casei lui Samoilă, și a celorlalți, spre autobuz.

Erau cărări mai peste tot, lumea mai puțin pretențioasă decât acum și sufletul oamenilor mai larg, de aceea și această posibilitate de a te deplasa și pe acolo.

Era un găbănaș, adică o mică clădire din lemn, acolo, chiar lângă râu, țărmul era puțin înalt, în care se uscau poame, atât. Simplă - nu știu ce avea înăuntru, atât doar că numele-i provenea de la gabona - cereale, poate și depozit pentru așa ceva să fi fost.

Locul, așadar, unde mă aflu, seamăna cu acela, trebuia să-ncepem lucrul, era o dimineață înnorată de primăvară, dar brusc își face apariția șeful, Șter C. și ne-ndeamnă să ne apucăm de treabă. (Aluzie la faptul că luna trecută, fiind niște urgențe cu predarea unor blocuri, ne zorea de la ora 7 la muncă.) Se uită pe ceas, scot și eu din buzunar un fel de ceas cât un cronometru, dar văd că-i doar opt fără douăzeci, dar, ca să nu am complicații, mândrept spre cealaltă parte a locului de muncă, spre est, oarecum. Vrând-nevrând, mă voi apuca de activitatea din ziua aceea, apoi, el fiind plecat între timp, mai târziu mă voi întoarce la vechiul loc să iau o pauză ...

Doru I. Pop, 4 decembrie 2022, Baia Mare

45. Sintagme domestice

Sunt în casa părintească, împreună cu familia, cu taică-meu, în special. Adică doar pe el îl vedeam, cum stăteam în camera alungită care parcă ocupa întreaga casă, de la vest la est.

Mai largă-n partea dinspre răsărit, avea mese, paturi, scaune, haine pe jos, pe mobilierul sus-menționat - adică aceste lucruri denotau activitate umană, care te-ncălzea sufletește.

Spun că acord importanță faptului că era taică-meu acolo, deoarece e tânăr, cca. 37 de ani, serios, frumos, deștept, cum se prezenta tuns scurt, bărbierit și parcă găsea răspuns la orice; avea autoritate, mă temeam parcă, de el - nu eram la fel de izbutit ca el, genetic.

Calitățile sale, dezinvoltura cu care se comporta reieșeau din faptul că dă un fel de răspuns cuiva care era-n cameră - deși ironică afirmația, după ce acela-i dăduse un ciocan de lemn, nu prea mare: ar fi trebuit să fie trecut codul de bare pe coadă, ce n-ar fi fost cazul la o simplă sculă de lemn - de aceea spun că era puțin ironic - dincolo de seriozitate - în felul lui de-a fi.

*

Sunt în aceeași încăpere, se mănâncă la vreo câteva mese, unele erau pentru statul în picioare, ca la bufetele de pe vremuri, sunt și eu printre comeseni. O pisică merge la prima masă, dinspre răsărit, unde servește masa și dl. Sfântul, directorul economic de la noi de la firmă. Uneori am vrea, alteori nu, să vină un animal la noi, în timp ce mâncăm, ne simțim mândri și bine că ne-a ales pe noi - ori nu, să nu risipim și cu el mâncare.

Așa suntem: plini de contradicții. Acum, la remarca mea, că pisica a stat doar la prima masă, cineva zice: pentru mâncare, adică nu că l-a iubit pe dl. Claudiu - Sfântul.

*

Întreg peretele din spatele casei fusese demolat - mijlocul, adică, chirpicii îndepărtați, doar o porțiune îngustă lăsată, pe margini - și înlocuit cu geam termopan. Fusese camera, de-a lungul peretelui, în interior, trebuia - chiar dacă n-ar fi fost transformată-n dormitor, puțină intimitate; așa se vedea de afară direct înăuntru, ce cameră putea fi asta - dând cu geamul acela imens în spatele casei - o zonă pustie?

Singurul avantaj e că cadrul de termopan - împărțit în trei ferestre, prin banda metalică, pe care-o are, ține și bucățile de chirpici rămase sus, care fuseseră crăpate - întreg zidul până jos, undeva dincolo de mijloc, acum, fiind îndepărtat peretele inițial, mai rămăsese puțin din fisură sus, spre acoperiș.

Măcar atâta avantaj - căci de lipsa de intimitate și de vulnerabilitatea sticlei nu mai vorbesc ...

Doru I. Pop, 9 decembrie 2022, Baia Mare

46. Praf, minereu, roși **- Alunecare-n trecut -**

Urmează să locuiesc - adică părăsind vechea locuință dintr-un cartier din munți, unde stătusem o groază de ani - tot într-o casă veche, fără etaj. Zona era situată - și asta era ciudat - dincolo de Marele Bulevard București, chiar vis-à-vis de locul unde acesta se continua, pe lângă magazinul „Maramureșul”. Adică doar de acolo începea marea arteră, cu blocuri turn, galbene și verzi, care se văd distinct, impunătoare, printre celelalte edificii.

Ce-i ciudat e că, acolo unde urma să stau, *rămăsese o oază din alt timp*, un teren viran, un fel de maidan, cu iarbă galbenă, rară, pârjolită de soare - când era, ici-colo, și cu mult pământ galben, bătătorit de umbrelul oamenilor. O porțiune de câteva zeci de metri lungime și lățime, aproximativ pătrată. Dar deoarece totul era ca-n anii '30, mai existau și clădiri pe măsură, pe acest petic de pământ din alt timp; una singură, în formă de U, o construcție joasă, de un portocaliu șters, cu tencuiala pe alocuri căzută. Avea un fel de curte interioară - adică terenul dintre pereții dispuși cum am menționat mai sus, în care ajungeai dinspre sud-vest, oarecum, dintre blocuri. Numeroase uși - erau spații cu mai multe familii, pentru chiriași, poate.

Mi se dă și mie o astfel de locuință, adică intrând pe una din ușile din mijloc - dreapta cum intrasem în curte, mă trezesc pe un hol mic, unde iarăși mai erau vreo două-trei uși cu locatari, desigur, încăperile din spatele lor. A mea-i în stânga, locuința, vine o femeie în vârstă, grasă, cu șorț în față, tipul proprietarei din alte vremi, dar și al unei țărănci sau bucătărese ideale și mă

ajută să trag o husă pe salteaua destul de nouă pe care urma s-o folosesc. Adică îmi lasă o husă mai subțire - violetă la culoare, s-o trag peste acoperitoarea mea gri-dungată, timp în care eu mă iau după o funcționară care iese de la una din uși, afară. E o fată tânără, șatenă, cu pantaloni negri, trapezi, pe corp (aluzie la numeroasele gagici pe care le văd, astfel, în oraș, simple, naturale, frumoase și de care te-ndrăgostești la prima vedere.) Cum gagică iese afară-n curte, mă iau și eu după ea. Mă nedumerește poziția aceluia loc, cum de-a *rămas* din trecut, în mijlocul aceluia cartier atât de modern, acel petic de pământ cu casa veche. Drept dovadă - adică că-s totuși, în secolul XXI, iau ca reper blocurile care se văd, dincolo de terenul respectiv, acolo unde începe Marele Bulevard: blocuri turn, renovate, „trase” în polistiren, verzi și galbene, cum am zis. Va trebui să merg în cameră să-mi termin de aranjat salteaua și celelalte lucruri, apoi să plec. În orice caz, de câte ori voi reveni, va trebui să mă ghidez - pentru a găsi terenul respectiv - după primele blocuri de pe bulevard.

*

Revin să caut locul, o iau printre primele blocuri, mari și mici, de la-nceputul bulevardului, spre sud-est, oarecum, acolo unde „în coasta” magazinului Maramureș - la vest de acesta - ar fi trebuit să fie terenul cu pricina. Cum tot merg mă abat puțin spre vest, și ajung în fața unei hale, tipul acela ciudat de depozit rudimentar, făcut doar din acoperiș și poate un perete sau doi, doar pentru adăpostirea temporară a unor bunuri - să nu le ploaie de sus, măcar. Sub acoperișul negru la culoare, minereu, la fel, negru.

Dacă în față erau vreo doi-trei oameni, vorbind - nimic nu mi-a atras atenția, dar am dedus, privind minereul, că sunt în alt timp.

Undeva în anii '50, mă gândeam eu, privind hala, când luase amploare mineritul, la noi în țară. Mai privesc spre Est, dincolo de hală: aici minereul era pe jos, mai deschis la culoare, de un gri spălăcit, dar mai compact, adunat oarecum, chiar dincolo de teren, spre Est. De ce spun că era împrăștiat, deoarece două tipuri de utilaje, extrem de simple, se chinuiau să-l strângă.

Inițial, surprins la vederea lor, am crezut că-s simple bucăți metalice, mai ales prima, care era mai mare. Dar cum arătau? O bucată de metal, de circa un metru pătrat, groasă de vreo treizeci - patruzeci de centimetri se deplasa în față și-n spate. Așa simplă cum era, avea-n partea de jos două roți de vagonet, desenate, parcă, pe suprafața ei - iar mișcându-se, împingea minereul din dreptul ei, spre grămadă. Cealaltă, era mai rapidă: era o roată, pur și simplu, care avea marginile drepte, ca și cum ar fi fost în interiorul unui cadru pătrat - desenată pe el - extrem de simplă și care se mișca foarte iute. Mă uimea la ea *conștiința, adică știa că trebuie să facă asta*, plus faptul că era un *perpetuum mobile*, adică un aparat fără nici o sursă de energie, cum tot se deplasa înainte și înapoi, foarte harnică, la fel ca și câinii, uneori, în prezența stăpânului, sărind și mușcând pe cineva, să vadă acesta ce bravură au făcut. De multe ori nici oamenii - dotați cu gândire - nu fac asta.

Mă uimesc cele văzute, sunt în alt timp, dar ar trebui să plec de acolo ...

Doru I. Pop, 14 decembrie 2022, Baia Mare

47. Insistență schimbătoare - Pasiune umană -

Lucrez pe o platformă de beton - viitorul parter al unei case - undeva în partea de sud-vest a orașului. E seară sau dimineață, sunt împreună cu niște pocăiți - frați, așezați, deși tineri - oameni de treabă. Brusc trece pe lângă noi o fată, slăbuță, șatenă, cu pantaloni pe corp. Știți cum e-n asemenea cazuri: mai ales că și frații sunt cu păr castaniu, se poate înfiripa o dragoste fulgerătoare, mai ales cu primul, Abel, cel mai tânăr. Năbădăios, uneori, deși-i la credință, mi-o poate sufla - eu să aștept zadarnic o alta. Îi spun fetei să fugă spre Vest, e o breșă într-un fel de perete a unei clădiri învecinate, ceea ce și face. Acum văd că are fundul bombat, e și maică-sa cu ea, se ascunde acolo, Abel vine-n fugă de undeva, trece inițial pe lângă o adâncitură din perete, unde era fata, apoi o dibuiește, oprindu-se acolo.

*

Sunt mai la est de locul acela, poate în cealaltă parte a orașului, la intrarea într-un fel de curte - poate-i o stațiune balneo-climaterică acolo. Am în mână o sferă, o jucărie din plastic, dar, care inițial avusese și-un picioruș, acuma rupt (la fel ca acele rățuște pe care le tragi cu-n fel de mecanism, ca ceasul și punându-le pe apă, merg un timp, cât durează energia cauzată de răsucirea sistemului). Aș fi dorit să-i dau fetei acest dispozitiv, dar nu pot, e rupt, așa că mă duc spre ieșirea din curtea respectivă, cu gând să plec. Cum se-ntâmplă uneori, ne asociem brusc cu cineva, strict întâmplător, pe un drum, mai ales când

vrem să ne ușurăm de un anumit necaz, vărsându-ne năduful interior. Fără să ne uităm atent, să știm cine e, începem să povestim neajunsurile prin care-am trecut. Așa și eu: că am fost îndrăgostit de-o fată, c-a apărut unul, dar văd că alături de mine calcă, însoțindu-mă, chiar pocăitul Abel.

Va trebui să fiu atent - să nu curm vorba - înainte să-și dea seama că vorbesc de pățania precedentă, unde era implicat și el ...

Doru I. Pop, 17 decembrie 2022, Baia Mare

48. Întrebări

E o seră târzie de primăvară sau toamnă, cu aer uscat și-ntunecată, în fața casei părintești. E un joc de lumini și umbre - cum privesc de pe câmpul imens din fața curții - cel dintre casă și râu - spre ogradă. La lumina becului din fața casei - un neon care face ca lucrurile să arunce umbre lungi, alternând cu fascicule de lumină, văd și câțiva oameni trebăluind prin curte. E așezată un fel de masă rotundă, puțin lunguiață, în sus, însă, ca o ciupercă, dincolo de porțița ce dă-n câmp, în ograda porcilor, cum ar veni.

Nu era decât o singură curte, cu pământ și lumină gri, peste tot - și acea masă.

Nu știu ce rol are, merg de-a lungul gardului, spre Est, îngrăditură care separă și terenul din spatele surii de câmpia sus-menționată, ca pentru a intra înăuntru. E un gard simplu, verde, din panouri de sârmă subțiri, pe lângă gardul viu, de tufe. La un moment dat îl încerc cu mâna, văd că se mișcă o porțiune, un fel de panou, nefiind bine fixat (aluzie la gardurile asemănătoare, destul de firave, puse pe lângă blocurile unde lucram, și care-ngerădeau te miri ce suprafețe mici, nefiindu-le locul acolo), dar merg pe lângă el, mai departe.

Va trebui să mă-ntorc, și să particip la adunarea și distracția oamenilor din curte, dacă va avea loc vreuna ...

Doru I. Pop, 18 decembrie 2022, Baia Mare

49. Lovitură de stat

În satul Unguraș a avut loc o lovitură de stat - respectând proporțiile; adică eu, împreună cu câțiva prieteni, am fost arestați. Asta e ca și cum ai fi fost îndepărtat de la putere, politic. Sau, chiar dacă nu conduceai, faptul acesta are ca rezultat pierderea libertății și a vieții pe care-ai dus-o până atunci, netulburată. Destul și atât.

Promotorul acțiunii a fost Păianjenul - un țăran avar din cale afară - împreună cu clica lui. Mă ia Poliția, trebuie să plecăm la închisoare - cunoașteți sentimentul, de durere și revoltă, în primul rând - nu știu care prevalează - parcă ți-ar *sufoca* cineva existența - la propriu - terminând cu ce-ai făcut până atunci.

Îleșim în drum, e și vărul Gheorghită, mai mic, mai slab, mai cărunt ca-n realitate, de necazul ce-l păscuse și pe el, împreună cu mine.

Suntem duși spre Vest, e un sezon ploios afară, ajungem la un teren plin de stive de năpi, dispuse ciudat, în zig-zag, oarecum, cu năpii - unul peste celălalt - în formă de L, negri la culoare.

Ne apropiem de închisoare, vom face de toate acolo, poate chiar muncă silnică, încet - încet trebuie să ne obișnuim cu situația ...

Doru I. Pop, 18 decembrie 2022, Ferneziu

50. Distribuire tardivă

Sunt în dormitorul Școlii sportive din Baia Mare, acolo unde stătusem în anul doi al Liceului Economic. Erau locuri doar pentru fete, la liceul propriu-zis, de unde amestecul de profile, aici la această școală sportivă.

Pe patul lui Tivadar I., ultimul din dreapta, cum intrai în cameră, sunt adunați mai mulți tineri. Poate joacă cărți - o grămadă pe lângă câțiva, optimiști, cu haine deschise la culoare. Ce mai, tinerețea-și spune cuvântul. Și cum e-n asemenea cazuri, unii vin, alții pleacă, un freamăt, o vânzoleală liniștită, parcă. Sunt și eu pe lângă ei, nu particip la activitatea lor, jucatul de cărți, în speță, atât doar că mă uit. Dacă tinerii au brațe puternice, care se văd prin tricouri și bluze, eu m-am format în mod extraordinar. Sunt culturist, plin de mușchi, dar nu exagerat, care se văd decent prin jerseul cu guler și fermoar scurt, de firmă. Sunt și emană seriozitate, plus proporționalitate și armonie întregul meu fizic. Dar sunt calm, pașnic.

În cameră intră Tivadar I., poreclit Jidul, cel al cui era patul. Merge spre pat, eu eram cu spatele la ușă, privind la grupul de oameni și la el, să-l observ cum arată, căci acum e la vreo 40 de ani. Dacă fusese mare șmecher la liceu, un porc chiar, dar musculos - uscățiv, chiar, la vreo 1,75 metri înălțime, acum s-a mai împlinit puțin - adică mușchi mai groși - dar tot siluet; cămașă cu mânecă scurtă, albă și cu riduri pe obraz - în rest, neschimbat. Țăran sadea.

Mă miră, gândindu-mă retrospectiv la ce-a fost, cum ne-a chinuit pe noi, cei mai mici, cum de nu s-a gândit atunci că ne vom întâlni cândva și, mai ales, că eu aș putea să mă transform brusc, devenind un campion al forței ...

Doru I. Pop, 1 ianuarie 2023, Baia Mare

51. Fragmente de viață

*În stilul romanului Ulysse
de James Joyce*

..... Se plictisi să se mai uite pe Face-book, unde vedea doar imagini cu persoane care-au reușit în viață, perechi, mai ales și-n ajun de sărbătoare, care-și prezentau ostentativ și insistent succesul. Pe uni-i cunoștea de-o viață, la trăsăturile genetice puse pe un trunchi tânăr, mai adăugaseră ceva osânză, în rest zâmbetele de complezență care trebuiau să certifice izbânda. Cel mai dureros, însă, era când câte un spurcat cap chel, fără nimic utopic, înălțător, sau cu barbă de vreo trei săptămâni, iar, neavând nimic calitativ - ca după o muncă de câteva zile când nu aveai acces la apă - era o cădere din civilizație, asta - se afișa lângă unul drăguț, vopsit, plin de zorzoane al câte unei femei tinere - care reprezenta - cel al gagicii - permanența luxului, a unei lumi superioare celei de rând. Cum se putea - calitatea alături de mizer, era aproape la fel cum o femeie - ministru, din mijlocul ținutelor de gală s-ar coborî direct pe marginea străzii la un boschetar, care pute, s-a pișat pe el, etc.; mă-nțelegeți ce vreau să spun. Nedumerirea asupra acestui act te durea, plus, înjosirea ca atare; te dădeai de ceasul morții să te speli, nu trebuiai la nimeni, când colo cu cine se duceau, scroafele. În trecut se spălau, ele, borăturile, trăgeau haine normale pe ele - erau reale, împușturile, acum, cu hainele ultraelegante, cu care mergeau duminica la biserică - am dat un exemplu, să-nțelegeți - ar fi umblat în fiecare zi - altfel n-ar fi mișcat un pai - dincolo de acest lux deșănțat care consta din haine sclipitoare, parfumuri exagerat

de scumpe, unghii și tocuri de-o palmă - plus nasul pe sus și rămânerea în lumea lor, când voiai să le abordezi. Femei fără suflet și Dumnezeu, cum vă coborâți la asemenea nespălați, călcând peste cadavrele oamenilor cinstiți, mânca-v-ar moartea - vă elimin pentru totdeauna din sufletul meu - zise el - dorindu-vă să vi se stingă pe vecie specia de escroace ...

*

..... Nu-nțelegea de ce se face atâta tam-tam odată cu trecerea unui an, de parcă n-ar fi reprezentat derularea noastră biologică și existențială spre nimic, trecerea timpului. Unii ziceau: ești mai bogat cu-n an numeric, de parcă l-ai avea pus undeva, la păstrat, putându-l folosi fizic, la nevoie. Sau c-ai acumulat - oricum - dacă nu ți-a mers extrem de rău - ceva material. Și asta-i adevărat, partea materială rămâne, la care se adaugă amintirile, experiența. Astea iarăși sunt vise. De fapt, odată cu trecerea timpului, constăți că amăgire-i totul: nici femeia iubită n-o ai decât atâta timp cât o posezi fizico-sexual - câteva minute - apoi, cum acel lucru trece, poate fi a tuturor și a nimănui. Să nu mai zic de celelalte lucruri în general - a căror trecere am menționat-o mai sus. Astfel că nu știi cum să-ncadrezî timpul: prieten că ți-a mai dat un an, dar teoretic, oarecum, cum am specificat mai sus, dar dușman că ți l-a luat din cei care ți-au mai rămas în față - mai puțini, în acest caz - și a căror scădere, pe măsură ce trece vremea - e sigură.

În rest, observarea acestui flux neînduplecabil te face să fii mai activ, mai ordonat, mai gânditor - să nu greșești prea mult, indiferent că ești pe ultima sută, zeci de metri - oricum, e o cursă contra cronometru, până la final ...

... Prefera să o aibă pe Lorena în minte - căci avea mai multe asemenea simboluri - unele cu blugi spălăciți - negri, albaștri, muștării, ori cu pantaloni - Kimono albi, ori chiar blugi clasici, albaștri - prin care se vedea formatul de excepție, ori negri, mai încorsetați pe corp, unde părea o statueta - cu format deosebit, dar decent, totuși. Ei bine, cu pantaloni pe corp, negru cu roșu, culoarea, era la fel - o statuie desăvârșită, ca-n anii '80, adică dacă la seriozitatea de atunci a gesturilor și a hainelor pe corp s-ar mai fi adăugat puțină masă musculară, pe care-o avea - strâmți, așadar, încât te mirai pe unde-o fi fiind sexul (unele, dacă aveau pantaloni strâmți, îi lăsau să între acolo-n crăpătură, să se vadă, ea nu). Dar, mai ales, cu cei negri - adică jăgerii negri - nu diferiți colanți, până sub sau imediat peste genunchi, care mai mult ascund decât arată ceva, în ciuda faptului că se vedea pielea naturală, cald fiind - e destul și o jecută și-o geantă, chiar peste fundulețul bombat și gata - e obturată expunerea formatului.

Dar cu acei jăgeri negri, întregi, totul apărea în deplinătatea posibilității de expunere existențială, care existență însemna splendoare, cam așa: coapsele arcuite, fără a fi exagerat, V-ul lor, din față, mai ales, apoi din lateral, un triunghi al feselor cu vârful în exterior, talia subțire, apoi, tot acel perfect sistem al lor însemna și pantalonii băgați între ele, între cele două vârfuri ale lor, mai ales când se ridicase odată de pe scaun, încât te făcea să visezi doar, ce era acolo, dincolo de acel material sclipitor care(-i) conferea aspectul de statuie perfectă corpului ei și dacă vei ajunge vreodată să guști acele delicii și cât te-ar putea costa - poate chiar viața.

Sus, musculoasă, talie prelungă, brațe armonioase - piele fină, frumoasă, la față - buze senzuale - mai groase - gurița nici mare, nici mică - asta depinde de cum o priveai - uneori părea cu buze mai subțiri și ușor spre violet la culoare. Oricum, ai fi sărutat-o mult, căci toată era splendidă - un giuvaer scump al iubirii - pe care l-ai fi luat în brațe și iubit la nesfârșit și îngrijit, să-l ai pe veci lângă tine.

Sau râsul - un izvor zglobiu și cristalin de munte, când era bine dispusă - ai fi trăit milenii lângă ea - rămânea o comoară scumpă-n inimă; nu te-ntrebai câte ai mai pierdut, asemenea ei, în trecut - viața-i nedreaptă, uneori, în mod excesiv - nici dacă o meriți după atâtea suferințe - ci o iubeai și ai fi iubit-o veșnic, statuie perfectă a iubirii, far călăuzitor, idol perfect, ocupând tot locul din inimă, pe veci - asta era Lorena - pentru el, scriitorul Dorris Bletterstein.

Doru I. Pop, 2 ianuarie 2023, Baia Mare

52. Distracție sexuală

- Stațiune balneoclimaterică 4 -

Sunt într-o stațiune cu ape termale, vara. Acum cunoașteți peisajul: mult teren gol, ici-colo câte un bazin, alei între ele, totul simplu și cald. Adică aer curat, chiar dacă călduț - iar tu, cel venit aici, dacă erai tânăr, mai ales, te simțai OK, plin de poftă de viață.

Așa și eu: în partea de nord-vest, oarecum, e un pâlc de copaci și, desigur, umbră. O masă nu prea mare, din beton, în fața mea, cum stăteam cu fața spre Răsărit, plus liniște, nici un om pe nicăieri. Dar cum stăteam? Eram gol, tânăr, în patru labe așezat, iar dinspre teren - adică din mijlocul acestuia, venea spre mine un tânăr. La vreo 14 ani, gol, nu înalt, slab la față, păr ondulat - ce mai, un tânăr al deceniilor trecute. Avea sexul ridicat la 45°, tare, deși nu știu cât de mare - datorită tinereții.

Eu ard de nerăbdare să vină, să mă pătrundă - am energie pentru așa ceva, desigur și el - n-am nici o grijă, în privința asta ...

Doru I. Pop, 15 ianuarie 2023, Baia Mare

53. Sex și lumini ***- Lumină în amurg -***

Sunt în casa de la țară, într-o după-masă blândă de primăvară. Soarele luminează dinspre sud-est, pe geamul de acolo, exact în locul unde stau, lângă o dormeză, modernă pentru acele vremi - căci se părea că eram în anii '60. Liniște desăvârșită, culori mai șterse, maro spălăcit, roșu-roz, la haine, mobilier și multă simplitate în felul de-a fi al oamenilor.

Sunt cu o femeie șatenă, înăltuță, naturală, curată, dar cu forme - deși nu exagerate. O iubesc - seamănă extraordinar de mult cu maică-mea când era tânără, dar putea fi și una din iubirile mele, Rodica, de exemplu. Mă tot învârt pe lângă ea, îi fac propuneri indecente, ea până la urmă cedează și, aplecându-se, îi văd sexul și cealaltă gaură, ambele curate, mai închise la culoare în zona propriu-zisă, adică spre interior. Oh, de când aștept asta, dar cât de bine ar fi dacă mi s-ar întâmpla-n realitate, zic eu după ce mă trezesc - cum ar fi când aş desface două buci ca niște mingi, îndepărtându-le, să văd ce-i acolo, sau când gagica s-ar apleca, să văd totul, plus celelalte poziții.

Zică cine ce va zice, la femeie corpul e totul, măcar acela e real, căci nu știi ce are-n cap - adică partea morală ...

Doru I. Pop, 18 ianuarie 2023, Baia Mare

54. Peisaj de toamnă 2

Zamfira - una din iubirile tinereții - cea cu corp de excepție, e la mine în cameră. Acum e tot tânără, cu părul scurt, blond, cu breton, ca o adolescentă cuminte și cu același corp desăvârșit, talie subțire, adică, bombeu la șolduri.

Dintr-o dată se-mbracă și pleacă. Eu trebuie să merg după ea, puțin mai în sus de blocul meu, la stația electrică unde lucra. Ies afară, înaintez pe drum în sus - acolo nu-i țiipenie de om, dar mă uit pe un fel de drum de țară, paralel cu primul, în dreapta aceluia, puțin mai sus ca nivel, și chiar pe lângă pădure.

Cum era toamnă, totul împrumutase cele mai neverosimile culori, vegetația, adică. Roșu aprins, roșu șters, maro-gălbui. Însă, căci în rest e liniște, farmecul îl constituiau câteva animale, vulpi, veverițe, hârciogii, care veneau pe drum în jos. (Re)prezentau și ele aspectul anotimpului, parcă, deoarece acel amestec de culori care era în natură, îl aveau și-n blană, pe corp, adică. Cum tot înaintau, se mai și opreau, se puneau în fund, veverițele și hârciogii, mai ales, țațoșe, ca la o paradă - să-și prezinte, să li se vadă mai bine aspectul, parcă. Erau chiar bucuroase că venise toamna.

Îmi place totul, dar eu trebuie s-o caut pe Zamfira, așa că merg pe cealaltă parte a drumului nou, spre stație. Cu un grup de muncitori - bărbați și femei - Z. iese din stație și se-ndreaptă spre sud-estul curții - ușa fiind situată-n partea opusă, în capătul clădirii - adică spre mine, oarecum. Par toți, cum vin hotărât, un grup de lideri care merg să constate o stare de lucruri și să ia o

decizie. Ea e-mbrăcată cu salopete spălăcite, vechi, rupte pe alocuri, dar curate, de o culoare nedefinită, ceva între gri și albastru. Acum are vreo 40 de ani, s-a mai maturizat - dar, deși-i bănuiesc corpul suplu, sănătos sub hainele strâmte, va trebui să renunț la ea - acum nu e momentul s-o abordez - e doar o muncitoare, și mediul e altul, nu intim, pentru iubire ...

Doru I. Pop, 19 ianuarie 2023, Baia Mare

55. Vampirul

- Sursă de curent -

Adormisem brusc, într-o după-masă, așa că n-am mai apucat să mă uit pe telefon, să văd cine ce mai face - dulci nimicuri, dar, mă rog, ne-am obișnuit și cu asta, indiferent dacă-i utilă sau nu, treaba. Ridicându-mă din pat, mă uit spre ușă, înainte de a întinde mâna spre stiva de cărți de la capătul patului după telefon și văd că am uitat să scot DVD-ul din priză, acum doar jocul imaginii - simbol care se tot apropria și se-ndepărta de ecranul televizorului mai persista - cum se-ntâmplă în asemenea cazuri. Scot ștecherul din priză și mă-ntorc cu spatele să-mi iau telefonul, când, instinctiv, parcă, întorc din nou capul spre priză.

Cablul băgat la locul lui ca și cum nu l-aș fi scos cu câteva clipe mai înainte. Îl scot iar și-ntind mâna spre telefon, întorcând iar capul. Din nou mă uit la priză, cablul e iar în perete, ca și cum l-ar fi băgat cineva, îl iau, îl înnod, și-l pun pe masă, să nu mai ajungă la priză, astfel. Când mă uit, e iar în priză, iar înnodătura, undeva mai încolo de capăt. Știu că l-a băgat cineva, dar nu văd pe nimeni, mă cuprinde groaza, dau cu piciorul sub masă și strig: tu care ești acolo, ieși, deși nimeni n-ar fi încăput acolo, căci am o cutie mare, sub ea.

Cum se-ntâmplă în asemenea situații, nici pe hol nu e nimeni, parcă aud o voce de copil care se-ndepărtează - atât. Scot cablul din priză și ies pe hol: aici, în fața apartamentului din vecini, e șchioapa, cea care stătuse cândva acolo cu părinții și care fura mâncare să-mi dea mie - contracost, desigur.

Îi explic care-i situația, ea zice că-n partea veche a orașului, undeva spre sud-est, în cartierele de case e o stație electrică numită „Vampirul”, care merge non-stop, adică distribuie curent fără oprire. Îmi trece prin cap că (de) la ea o fi sursa de energie, caz în care, deoarece televizorul era tot luminat - adică imaginile de pe ecran - curent ar intra în el prin altă parte decât prin rețeaua din pereți, sau, pur și simplu, fără fire.

După aceea șchioapa-mi mai dezvăluie: la sfârșitul anului, Primăria distribuie niște cartele rămase - le bagă pe gât populației, mai bine-zis, pe care poți să consumi energie electrică - dar e obligatoriu să o folosești pe toată, contracost, desigur - iată o metodă de jecmănire a populației, de către stat, mă gândii eu....

Doru I. Pop, 21 ianuarie 2023, Ferneziu

56. Ariton 7

Sunt pe o câmpie - o suprafață de teren puțin denivelată, unde urma să se construiască ceva, poate. Era o atmosferă întunecată, ca înainte de venirea ploii, vara. Stăm - mai mulți constructori - momentan nu aveam ocupație, care întinși pe jos, care-n picioare. Cum sunt tânăr, îl tot cicălesc pe Ariton, dulgherul cel cu-n singur ochi, năbădăios. Îi spun - deoarece , cum stătea întins pe spate și avea o cămașă de mătase gri pe el, băgată-n pantalonii maro, strâmți, părea calculat, potolit în gesturi, ca minerii. Îi spun, așadar, tot înghiontindu-l: domnul Ariton e calm, calculat, ca minerii, dovadă hainele pe corp, pe care le are pe el. Cum nu zice nimic la remarca mea, nici nu se mișcă, repet de vreo două - trei ori afirmația, plus împunsătura cu degetul. Dar tare mă tem să nu-și piardă răbdarea și să izbucnească - dovedindu-mi contrariul ...

Doru I. Pop, 29 ianuarie 2023, Baia Mare

57. Lorena 6
- Târg și sex, vara -

Apar pe un teren unde se ținea un târg ocazional, din partea de sud-est a acestuia. Sunt tânăr, e vară, iar terenul cu bâlciul nu e nu știu cât de mare - dar aglomerat cât de cât, cum e-n asemenea ocazii. Înainte de a ajunge în zona propriu-zisă, trece pe lângă mine Lorena, iubita mea. E puțin plinuță - tipul acela de femeie care are de toate, dar nu excesive, formele - și, spre patruzeci de ani - adică puțin împlinită fizic, dar acceptabilă, ca atracție feminină. Haine de culoare închisă pe ea, trece pe lângă mine - adică merge-n direcție opusă - și încă odată, aceeași fază.

Când să ajung pe teritoriul târgului, mă uit spre Est - acolo e un fel de rumoare: deși doar o spinare de deal, prelungă, de la est - sud-est spre nord - nord-vest, câțiva oameni se-nghesuiau într-acolo. Semăna - coama respectivă - cu ridicătura care însoțea, în satul meu natal, Pârâul Mlaștinii, de la începutul aceleuia, pe partea dreaptă, până se vărsa în Râul Podului.

Acum câțiva oameni, grupuri izolate de două-trei persoane se-ndreptau spre râuleț. Ca și cum o veste ar pluti brusc în aer, confuză la-nceput, dar destul să perturbeze atmosfera încremenită. Cert e că oamenii au reacționat la ea, adică la știrea care suna cam așa: Lorena s-a aruncat în acea vale. Și cum țărmlul era mai sus, normal că oamenii se-ndreptau înspre acolo, să vadă ce și cum.

Eu, deocamdată, intru pe teritoriul pieții, când un jeep de armată oprește brusc lângă mine, venind dinspre mijlocul adunării de oameni. Nu nu știu cât de nou, de un verde-închis, cu roți solide - creștăturile de pe cauciucuri, mai ales. Din el coboară un tip - prietenul Lorenei - înalt, blond. Știți cum e-n asemenea cazuri: te simți vinovat că atentezi la bunul altuia, *vinovăția parcă te blochează*, ai impresia că un câmp electromagnetic extrem de puternic plutește în aer - galben de data asta, așa simțeam eu culoarea fricii. Așa că nu-ndrăznești să ridici capul, dar, la un moment dat, îți iei inima-n dinți, zicând: fie ce-o fi - și-ți înalți privirea la cel din fața ta. Așa și eu, îl văd, are la 1,85 metri, e puțin făcut, chel - început de chelie, mai degrabă, în față, în rest, șuvițe scurte, blonde, părea profesorul nostru de fizică, Ghergheli, de la liceu, care, zeci de ani a rămas neschimbat: înalt, subțirel, nas coroiat, ținându-se distant față de lume. Acum, tipul acesta nu-i nici vesel, nici mânios, dar ar fi bine să fie prin preajmă vreun zdrahon - țigan, cunoscut de-al meu, care să-i tragă câteva.

E o soluție, sau să plec de acolo ...

Doru I. Pop, 1 februarie 2023, Baia Mare

58. Lorena 7

- Sex și reparații moderne în oraș -

Orașul se prelungește extrem de mult spre Vest - doar o porțiune îngustă, paralelă cu munții din Nord, cu case, mai ales, mulți pomi și câteva blocuri tip turn, înalte, luminoase, de culori deschise.

Ies într-un fel de pauză - cum lucram într-unul din ele - să merg spre șirul de baruri care erau chiar sub munte, s-o caut pe Lorena. Lucrează la primul din ele, barurile sunt mult mai înspre centrul orașului - și partea acesta e mai mare, cartierul adică, dar în vis așa era.

Mai sunt cu un zugrav, trecem pe lângă primul, nu e - am conștiința c-am trecut, totuși, pe acolo - cum fac și-n realitate și se-ntâmplă să n-o văd, și merg până-n capătul șirului de baruri - vreo patru - toate cu prelungirea - terasă de pe trotuar, îngrădită cu pereți de nailon transparenți. Dincolo de ultimul, mai în jos puțin, e alt bar cu terasă afară, descoperită.

Deoarece e vară, mesele-s la liber, iar chelneri sunt doi: Sergiu Toma, blond, elegant, fostul șofer de la Caparol și Măscăriciul, un alt pierde-vară, fostul prieten al lui Paul din Moldova. Acesta - István, adică - are și mustăcioară și, la remarca mea, că dacă merge la barul Lorenei să vorbească decent, zice, ba nu, cu prostii și-ncepe să înșire câteva: fu...t, etc. Nu-mi convine, plec, o iau pe lângă șirul de baruri de sus, până-n capăt. Trec și de primul, văd o tipă cu un jersey spălăcit, de un roșu șters, șatenă, la vreo patruzeci de ani. (Chiar văzusem una astfel la jocurile de noroc de la Semilună - simplă, cu format clasic și mă gândisem că mi-ar fi bună - zilele trecute).

E undeva cum ieși pe terasa îngustă și alungită, în colț, la o masă, în picioare. Nu-i Lorena, mă întorc înapoi spre celălalt capăt al șirului de localuri, să-mi mai dau o șansă, să mă mai pot uita o dată, la întoarcere - așa că am motiv - merg hotărât înainte - să-mi cumpăr mâncare. Aici e o alimentară mică - bine aprovizionată - cu un fel de ghișeu unde se servea, dar cum oamenii se-mbulzeau, aproape că se băteau să cumpere ceva, renunț.

O iau iar spre capătul de unde venisem, trec prin terasa primului bar, parcă, adică ca și cum aș fi intrat în bar, apoi din acesta pe suprafața terasei, să ies spre oraș, tipa cu bluză roșie, de data asta, merge spre bar, din mijlocul terasei, acum mă uit la ea distinct, de aproape, o văd, șatenă, cu o față încremenită - nici frumoasă, nici urâtă - dar nu este Lorena. Va trebui să revin altădată, s-o întâlnesc.

Acum cobor o cărare abruptă în cartier, printre tufe de verdeată, chiar brusc are loc „căderea” de nivel, dar problema e să nu mi se observe lipsa - aproape trei ore - cam lungă pauza - și să mă integrez iar în căldura și confortul blocurilor sclipitoare unde lucram ...

Doru I. Pop, 2 februarie 2023, Baia Mare

59. Ofertă-n munți 1

- Ofertă de vară -

Sunt niște denivelări de teren, aproape interminabile, dar nu abrupte, pe câmpiile care se găsesc spre Vest de satul Șișești, adică până la intrarea-n acea localitate, o porțiune bună de teritoriu cu gropi ciudate, ca niște cratere, căldări, în care cobori pe cărări în spirală. Spun că nu erau abrupte, deoarece nivelul de sus al suprafeței era același, iar gropile ici-colo, împrăștiate pe întreg teritoriul spre Est, spre satul sus menționat.

Cum e vară, e vegetație verde peste tot, poate la începutul verii, iar eu sunt tânăr. Cunoașteți sentimentul - nu prea transpiri la acea vârstă, nu te doare nimic, nu obosești repede și trebuia să duc o legătură de mâncare unor muncitori care se găseau dincolo de acele gropi, zidari în speță. Satul e undeva la începutul culmilor care urcă încet spre masivul Mogoșa, mult mai departe, spre Est, iar eu trebuie, când ajung la ei, să nu încurc legăturile - două boccele gălbui, improvizate, căci în una am resturi menajere, iar în cealaltă mâncarea.

*

Sunt undeva la nord-est de locul cu muncitorii, spre orașul Baia-Spie, e întuneric, poate noaptea, poate spre dimineață, tot vara - sau primăvara spre vară, într-una din acele dimineți călduțe și liniștite. Sunt tot tânăr, de data asta se află în fața mea un grup de tineri gălăgioși, clasici, cu pantaloni pe corp, păr lins, într-o parte, gagicile nevopsite, la fel ca-n deceniile trecute. Am în mână o cupă, un pahar înalt, fără picior, puțin

sugrumat la mijloc, ca o clepsidră, în care e un lichid albui, puțin gros, ca un lapte de soia. Ei, poate cum chefuiau în acel loc, au la fel, pahare-n mâini. Eu încerc să le torn din substanța respectivă în paharele lor, căci, motivam eu, în momentul când vor bea din amestecul respectiv - care conține și sulf și clor - băutura mea - vor ști ce stă la baza materiei, dincolo de quark, adică de ultima particulă din care-i alcătuită materia și cum poate să apară sau să dispară ceva din și în nimic, sau dacă procesul respectiv admite etape intermediare - semiexistență sau seminimic a ceva - sau vine ceva brut și brusc și se duce la fel, în neființă. Vreau să-mi justific, astfel, gestul turnării în paharele lor, dar ei, cu capul pe sus, încrezuți, mă refuză, spunând: ah, chestiile acestea nu ne interesează, cunoaștem, au mai fost dezbătute, vor să spună prin refuzul lor ...

*

Sunt undeva spre Vest de punctul acela cu tinerii, e noapte, poate trebuie și vreau să ajung acasă, spre Nord văd o căruță. O tipă cu profil asiatic (aluzie că lângă blocurile unde lucrez a poposit grupa de curățenie din Nepal, iar una - eu uitându-mă la ele, semăna cu Lorena) era sus. Subțirică, cu păr lung, șatenă, ridică brusc capul, cum stătea cu fața aplecată. O zăresc bine, e slăbuță - dar nu excesiv, cu o privire fixă, indiferentă, dar nu era Lorena ...

Doru I. Pop, 6 februarie 2023, Baia Mare

60. Ofertă-n munți 2

Pe holul blocului unde locuiam, un cămin vechi din timpul ultimului Imperiu, se ținea o mică sărbătoare. Mai precis oferta culinară care se prezenta ca la orice consfătuire, întrunire, adunare care erau din cele mai diferite scopuri și nuanțe: politice, religioase, economice, de a constata, a salva ceva, a stabili și direcționa perspective de viitor în diverse domenii. Oamenii se mai adună, discută, asta a fost de când lumea, plus o mică destindere, la urmă - un păhărel de ceva, niște alimente. Asta interesează pe mulți, la urma-urmei, dincolo de folosul măsurilor luate și ședința propriu-zisă.

Așa și aici: e un fel de stelaj, un raft îngust și înalt pe holul nici el nu prea larg, care pornea de la trepte, de-a curmezișul clădirii, făcând apoi la dreapta. Pe el - chiar pe nivelul de sus - sandwichuri numeroase, dreptunghiulare, groase și mari cât palma, în două - trei straturi. La vreo cincisprezece bucăți și câteva rotunde, dar prăjituri. Ofertă serioasă, mă gândii eu, vreo trei de căciulă.

Pe când să mă ridic să le iau, văd că nu-i nimic pe raftul de culoare închisă, gri spre negru. Rămăseseră ici-colo câteva, dar atunci n-ar mai fi fost valabilă cifra trei de persoană, așa că era o pierdere pentru mine. Mă uit înciudat în jur, să văd cine le-a luat, tocmai intra în hol vecina A., o pocăită grasă, rea, puțin șchioapă, cu gura făcută pungă. Deși stă în stânga, dincolo de stelaj, tot merge înainte, indiferentă la ce făceam noi acolo.

Apoi, afară iese copilul vecinului care stă de fapt acolo, la vreo 14 ani, în papuci de casă (aluzie la faptul că chiar ieșise astfel afară, mai zilele trecute, în plină iarnă) îndepărtându-se de

clădire. Mă iau după el, dar văd că are doar o telecomandă de televizor, pe care a luat-o de pe raftul cu pricina.

Mă întorc spre Răsărit cu fața, pe postamentul - fundație înalt care-nconjoară căminul și văd că-i vară afară - cu vegetație bogată, verde, ca-n iulie - tot terenul de dincolo de clădire și drum, jos în vale și spre munții din depărtare, apoi. După care încep să țip, să urlu, dar cu voce destul de pițigăiată, dar care, deși se dorea să-mi accentueze personalitatea, mi-o diminua, la un grup de oameni care se apropiau pe la colțul imobilului, în frunte cu Dinică Dinescu, un prieten de-al meu, un escroc sentimental, cum îl numisem eu.

Referitor la ce s-a-ntâmplat mai înainte cu marfa de pe stelaj, dar, cum se-ntâmplă-n asemenea cazuri, nimeni nu știa nimic, cu o figură de oameni nevinovați, nu scot o vorbă, sau se justifică, cel mult - nevinovăția lor, adică - ridicând din umeri.

Va trebui să mă mulțumesc cu ce-a rămas pe raft, dac-o mai fi ceva ...

Doru I. Pop, 10 februarie 2023, Baia Mare

61. Posibilitate ratată 1

Sunt în camera de la țară, folosită ca dormitor, plină de lumină și liniște. Adică mă trezesc brusc în patul larg, comod, în care, până la un moment dat, dormeau părinții. Apoi dormeam eu cu bunica - adolescent fiind - o răsturnare de valori, iar taică-meu cu maică-mea dormeau pe dormeza situată în partea opusă - în sudul camerei, adică, sub geamul care da pe terasă, la intrarea în casă. Patul acesta e din lemn, comod, cuverturi de culoarea deschisă, iar eu tânăr. Mă trezesc dintr-o dată, cum dorm singur - e și liniște - și emit pretenții: ce-i cu mine aici, de ce sunt singur, care-i situația mea, întrebări pe care le tot repet, ca un om de bani gata.

Dincolo de peretele de la capătul patului e un bar. De acolo vine un tânăr - sunt doi, de fapt, la fel ca-n anii '90 - simpli-n felul de-a fi. Unul s-ar lega de mine, ce caut acolo, i-ar fi întrebarea, chiar vine spre patul meu, când celălalt, care era la bar, îi spune: lasă-l în pace, e singurul din preajmă care ne poate procura țigări Marlboro originale ...

*

La bar servește Laura, o gagică șatenă cu fața rotundă, fund bombat, cum făcea sală - tânără. Acum vine la mine, lângă pat, în jur e aceeași liniște, are o pereche de fustă-pantaloni cu dungii negre-roșii, pe corp. Eu o țin aproape de mine, sunt în picioare, chiar o sărut de multe ori, prelung, în timp ce-i mângâi fesele tari, bombate. În timpul acela, cum sunt aproape de ea, îmi manifest direct dorința, în cazul unui contact sexual, adică: ce-ar fi să las în tine și mă și imaginez însămânțând-o, cu plăcerea de rigoare, din asemenea momente - să-i fac un copil, adică ...

Doru I. Pop, 18 februarie 2023, Baia Mare

62. Posibilitate ratată 2

În partea de nord-est a municipiului Baia Mare, chiar sub deal, erau birourile firmelor forestiere. Adică a celor rămase din socialism, când totul era organizat și judicios împărțit: atâta aici, atâta acolo - în alte domenii - adică să nu fie nimeni păgubit.

Acum clădirile mai existau - deși învechite, din cărămidă, tencuite-n alb-gri - pe alocuri cu pereții scorojiți, peisaj simplu-n jur, iarbă și alei crăpate. Totul te ducea cu gândul la simplitatea deceniilor trecute, la ce-ar fi făcut oamenii atunci, la necesitățile lor și la părerea de rău că timpul a trecut - iar totul, încet-încet, se năruie.

În fața intrării, o alee din piatră crăpată, plus o platformă din asfalt, de dată recentă, unde parcau puternicii zilei, care veneau să viziteze instituția. Eu venisem mai repede decât ora la care trebuia să intru paznic - se aduseseră niște utilaje care stăteau chiar la intrare, în curte, iar eu, tânăr fiind și-mbăiat, cum sosisem, de-abia așteptam să-mi iau în primire postul - așa că mă plimbam la intrare, dincolo de poartă și-n interior, pe lângă utilaje.

Vine - la un moment dat - un tip, puțin gras, buzat, cu ochelari, fâș albastru-închis pe el, nu prea înalt, tipul funcționarului veșnic în mișcare, din anii trecuți - și conștiincios - nu știu dacă mai există azi asemenea specimene, să intre înăuntru, probabil. Cum se apropia, văd că are sexul ușor afară din pantaloni, destul de mare, dar nu chiar în erecție totală și și-l manevra. Mă atrage - dar ajung prea târziu la el - gata, actul, plăcerea și-a consumat-o singur.

Lângă mine, în curte, e o funcționară clasică. La vreo 35 de ani, șatenă, lată-n umeri, fund cioplit - adică fese înguste. Îmi place, e naturală, din punctul ăsta de vedere - dar, în loc să aibă fundul lat, are umerii - aici e inconvenientul principal. Dacă funcționarul de mai înainte a dispărut, va trebui să mă mulțumesc cu gagica asta, așa cum e ...

Doru I. Pop, 19 februarie 2023, Baia Mare

63. Cazare în perspectivă

În blocul unde locuisem cândva, în cartierul Săsar, urma să primesc o nouă cameră de locuit. Dacă în trecut clădirea fusese un internat cu patru nivele, renovat, apoi, acum era un imobil cu șase - șapte nivele, mult mai lung decât în trecut, dar peste care trecuse timpul. Adică cum nu fusese renovat, pereți murdari, de un galben spălăcit la culoare, destul de vechi.

La unele nivele, cum erau și holuri largi, de forme neregulate, unele activități comerciale încetează - spații desființate sau închise, din această pricină. Perioada de glorie fusese demult, în anii '60 - '70, în timpul socialismului, nu acum. Și multă liniște ...

Urmează să iau în primire o cameră - dormitor la etajul unu sau doi, pe latura de Nord, adică aproximativ acolo unde o avusesem cândva, împreună cu o sportivă, o culturistă cu ochi verzi, tânără și care avea un copilaș mic, de țăță, cu ea.

Era - pe undeva - un avantaj colosal lucrul acesta: eu, în vechiul pat, larg, confortabil, cu tăblii la capăt, dincolo de capătul său, spre mijlocul încăperii, patul tinerei respective. Din cauza paravanului înalt n-o vedeam, dar o simțeam acolo - o realitate. Mă bucur, mai târziu voi aborda-o, dar acum, cum stau tolănit, trebuie să mă ridic, căci și-a pus copilașul cu scutece, de nici un an, pe pervazul ferestrei întredeschise, care, fiind pe peretele dinspre Răsărit, cel scurt, adică, chiar lângă ușa de la intrare, dispusă și ea-n colț, pe peretele lung - da-n curte. Din camerele vecine, dar prin geamuri, din afară, se auzeau vorbele locatarilor din încăperile acelea, căci clădirea se prelungea spre

Est, mult, dincolo de geamul camerei mele - unde era un capăt de „aripă”.

Trebuie să ia repede copilul, jos e golul, nimicul absolut, bine că n-a picat până acum - ceea ce și face.

*

Aud voci, zarvă pe scări - afară pe hol - și mă reped într-acolo. Una din voci fiind a lui N. Giurgi, care venise din Ungaria, mă duc, nerăbdător, să-l întâlnesc: precis a venit să ceară cazare aici și să stau de vorbă cu el.

Cobor pe scara de incendiu de la etajul inferior, acolo holul e hexagonal, oarecum, de aceea spun că activitățile auxiliare au încetat, ca spațiile comerciale, de exemplu, căci nu sunt decât niște pereți de plastic, semitransparenți, plăcuți la vedere, pe lângă care urma să stea Nicu, împreună cu altcineva. Cum ajung, e bucuros de revederea cu mine, dar mă atenționează, cumva, zicând: ce ai în păr, iar eu văd că-s plin de şuvițe alb-albăstriei, ca de cânepă - adică întreg părul îmi este așa, ca pe timpul lui Daniel Defoe, în Anglia secolului XVII.

Deși tânăr, nu mă miră asta, și-i dau răspunsul: ce să fac dacă-ntr-o piesă de teatru pe care am jucat-o mai deunăzi, a trebuit să joc rolul unei babe?

După care-i mărturisesc că trebuie să merg sus, să mă ocup de tânăra respectivă - el mă aprobă tacit, chiar dacă are un corp normal, deși tânăra fiind, cu câte o venă „slăbită” ici-colo, văzându-i-se prin pielea fină, de gagică

Doru I. Pop, 25 februarie 2023, Baia Mare

64. Gâscanul

E o fundație lungă de bloc, în construcție, în jur întuneric. Mă lăsasem de la o firmă, știți cum e-n asemenea cazuri, apare un sentiment de neliniște, chiar dacă știi că ai o altă variantă, plus că n-ai mai vrea să te-n torci în mină, dacă ar fi posibil acest lucru. Acum cineva-mi oferă de lucru la Doru Michiș, un lungan hapsân, ochelarist, cu figură de gâscan. La mijlocul zidului de bloc - care urma să se construiască - are un loc, un tronson al său, să-l zidească din bolțari albi. Dar eu aș vrea la o firmă adevărată, nu la acest particular zgârcit, care când are, când nu - de lucru ...

Doru I. Pop, 2 martie 2023, Baia Mare

65. Mutter Dorin

Lucrez la intrarea unui bloc nu prea mare. În jur, întuneric, poate e primăvara, când e călduț și umed în jur, iar tu - ca om simplu, muncitor fără pretenții - robotești. Muncești cu vopsele, ești și pe haine pătat - ici-colo, apoi mai tragi câte o bere - două, țigări - doar în astea crezi. Poți face de toate, până ești sănătos, adică până ce nu cedează organismul. Eu mă apropiu de patruzeci, dar nu am, încă, vârsta aceea și încerc să revin la firma lui Mutter D., cel care și-a luat numele de familie de la nevastă-sa - cine știe, nu i l-o fi plăcut pe al său.

Parcă nici n-a trecut timpul - ori a zburat prea repede - căci mă și văd în trecut, cu doi colegi zugravi, la el, frații Porteka. Mă rog, depănăm amintiri, stăm lângă ușa garajului, care e la mijlocul clădirii, la parter, desigur, și vrem, eu, mai ales, să reluăm activitatea la firma lui - să fie ca pe vremuri, dacă tot am senzația că n-a trecut timpul de atunci, adică să duc viața aceea fără griji din trecut - fără preocupări literare, ca cititul cărților, ori grija de înșurătoare.

Așa că-l așteptăm pe patron, acesta vine, zice c-a găsit o lucrare destul de mare, vom începe activitatea, dar, ca și cadou - ca bucurie că ne-a găsit de lucru, ne dă două săptămâni liber. Dar eu așteptam să ne dea o primă - un avans în bani, dacă tot a găsit de muncă - să putem trăi până una-alta, începând munca - nu timp liber ...

Doru I. Pop, 5 martie 2023, Baia Mare

66. Întâmplări în realitatea imediată

1. E un drum în formă de T, dar cu „piciorul” mic, iar partea de deasupra e prelungită nespuse de mult - ca și cum litera respectivă ar fi culcată la pământ, așa cum e. Stau în partea spre „coadă”, la intersecția laturilor și vorbesc cu Onea V., un dulgher de la firma noastră, pensionar, dar care și lucrează. Onea, Conea, îi mai ziceam, căci avea un auz muzical de excepție, vedeam asta când „scotea câte o melodie”. În rest, hapsân ca orice român, nu-i era de ajuns pensia.

Acum și el vorbea cu un client, un pensionar bătrân, fost șef, de la care cerea mult: 7 lei pe oră, la o lucrare, dar eu așa auzisem, poate ceruse 70. Își permitea, avea spatele asigurat, în caz că nu-i reușea pasența.

Stăm câțiva, la aceeași intersecție, și privim după colț, pe latura lungă. Dezbrăcați, ne uităm la femeile din depărtare - e un fel de vestiar - unde urmează să facem baie. Eu sunt dezinvolt, îmi bălăngănesc aparatul sexual, ca și cum mi-ar fi nu știu cât de lung.

*

Sunt pe latura principală a drumului, chiar în dreptul intersecției, și mă odihnesc, cu mai mulți. Sunt tânăr, stau întins pe jos, îmi este desfăcută centura militară, pe care o am în mână, plus un chimir negru, destul de uzat, care-i lângă mine. Cineva zice: a, paftaua, trebuie să-i arăt acea parte - cataramă a curelei, zicându-i: ce, nu știi care e, de parcă n-ai fi luat cândva câteva. Apoi, uitându-mă în jur, nu-mi zăresc cureaua lată. Cineva-mi dă de știre c-a luat-o Păianjenul, vărul meu de la țară, el fiind țăran get-beget, a avut nevoie de ea. Va trebui s-o recuperez ...

2. Trec râul - dincolo de casa părintească - pe lângă casa Păianjenului, să ajung puțin mai încolo, unde, la o intersecție, în curte, într-un colț, e o căsuță mică, albastră, unde a stat o bătrână văduvă, înaltă, uscățivă, Marișca. Mă gândesc cu groază, cum au putut atâția amar de ani să locuiască, oamenii secolelor trecute, într-o casă 5 x 5. Dar au făcut-o. Eu, mă uit la un geam mai mic - puțin mai mare ca o palmă - de asta am venit - să văd cum sunt fixate cele două grilaje de fier verticale, peste sticlă.

*

La întoarcere, trecând pe lângă casa Păianjenului, având ură pe el, arunc de pe drumul pietruit cu pietre după el, în curte. E un semiîntuneric - parcă s-ar pregăti să plouă, iar eu, cum îl urăsc, fac asta de trei ori. El se revoltă, vine spre mine nervos, îi citesc ura pe față - și știu: am rupt-o cu el definitiv, căci dacă aş fi azvârlit o singură piatră, ar fi înțeles, așa, trei, nu. Știu c-am rupt relațiile cu el, dar, ca să nu se-ntâmplesse asta, jur, îl asigur că nu se va mai întâmpla nici o ceartă între noi și-i întind mâna hotărât, garantând asta vocal. El trebuie să jure, reciproc - dar o face doar cu cuvinte răzlețe, ca: asta, niciodată, va avea, loc, adică o bățâială din partea lui, ca și cum n-ar fi de acord cu împăcarea. Deh, un om imprevizibil, instabil, dispus doar la potlogării și la propriul câștig.

Doru I. Pop, 10 martie 2023, Baia Mare

67. Distracție în Cavnic

- Realitate căvnică -

Urc spre zona Roata în Cavnic, o șosea lină, panta adică - nu cum era-n realitate. Părea mai degrabă o fundătură, o stradă de oraș, cu case de-o parte sau alta, care se termină acolo. Acum era și un fel de serbare pe acel teren, câteva mese, oameni adunați și vara - sau spre acest anotimp - călduț afară.

La una din mese sta Ștefan pădurarul, mort acum, dar viu. El, împreună cu vecina A., fosta amantă, printre altele, și alții.

E serios, între două vârste, emană o răutate, dincolo de autoritatea personalității sale, la fel ca domnitorul Ștefan cel Mare. Trebuie să plec de acolo - numaidecât, după ce mă uit spre ei - sunt în josul drumului - față de masa lor.

O iau prin șanțul de la marginea șoselei, săpat adânc, la circa doi metri, prin pământul gros, negru, de la atâta depuneri - frunze putrede, în speță.

Mergem ce mergem, eu cu vreo doi, printre care și fiul celei sus-menționate, o bună bucată de spațiu, până când dispar casele de pe margini, în jur doar câmpii, denivelate puțin, copaci pe ele, ici-colo - undeva între două zone locuite ale orașului, cum pericolul trecuse - nu mai erau locuințe, ieșim afară din șanț, fiind întâmpinați de doi-trei oameni, tineri, care zic: da, primejdia a trecut ...

*

Sunt tot în capătul acela de șosea, unde mai înainte fusese serbarea, dar acum aici pare a fi o școală - sau puțin mai încolo, căci un grup de tineri gălăgioși veneau spre mine.

E plăcut, ca primăvara, călduț, te bucuri că trăiești, iar eu îi urmăresc cu privirea, căci trec un pod, spre stânga cum ai coborî pe acel drum, direct înspre o casă - adică e acel gen de curte fără garduri, dar modernă, cu garaj, case îngrijite, poate și altele pe lângă cea a primei curți - ca la oraș. În grupul de tineri e una, o fată șaten - spre blond la păr, nasul drept, înaltă, frumoasă, cu rochie de uniformă ca-n deceniile trecute. Dar corpul îi e atât de perfect, încât i se vede formatul de excepție al feselor prin rochia gri-neagră, picioarele puțin depărtate, te gândești la *ce-o fi fiind acolo, dedesubt*, la ce plăceri te-ar aștepta dacă ai accesa acele zone. O tânără și desăvârșită zeiță, ce mai, iar eu fericit, privind-o cum se îndepărta spre acea curte. Era o zi strict pozitivă, parcă viața pulsa, existența pur și simplu își striga prezența prin toți porii, nu puteai decât să-ți pară bine că trăiești, că participi și tu la acel patos al existenței, căci ce poate fi mai plăcut decât să fii într-o astfel de curte, tânăr, ziua-n amiaza mare, într-o astfel de zi și ea să vină - s-o aștepți, adică?

*

Sunt undeva în stânga capătului de drum, în plin câmp. Un fel de teren rotund, înconjurat de munți, din trei părți, exceptând partea de unde venisem.

E și aici un fel de adunare câmpenească, cu oameni care se mai uită la ce-i expus la tarabe, mai stau, sporadic, chiar, de vorbă. E și campionul N. Giurgi printre ei, musculos - dar nu exagerat - între două vârste - blond.

O tânără pereche, tot spre blond, la coloritul părului - silueți. Fac parte din cei care știu ce vor, familie, adică - deși tineri, păreau oarecum clasici. Eu zic: să le dea Dumnezeu un copil, să-l dea la N., aluzie că sportivul n-a fost pricopsit de

Natură cu un astfel de dar - la care el nu se supără și zice: să mi-l dea mie ...

*

Sunt tot dincolo de capătul drumului pe care venisem, spre stânga, între locul mai înainte menționat și șosea.

E o suprafață liberă, adică fără case, dar cu copaci pe alocuri, dar acum e iarnă și se pregătește să înnopteze, adică e acea oră spre seară, când liniștea se-nstăpânește brusc peste tot, frigul, chiar, iar culoarea zăpezii - de la scăderea intensității luminii din atmosferă - devine albastră.

Trebuie să ajung dincolo de acel teritoriu, la drum, apoi la un autobuz; începe să mă cuprindă teama, în jur e doar tăcere, copaci subțiri, parcă pomi fructiferi ici-colo și zăpadă. Trebuie să-l strig pe fiul doamnei A., cu care am fost mai înainte, Florin, e spre drum, să ne aștepte. E și Nicu cu mine, propun să-l strige pe numele de ocară, Porács (prăfos), o și face, dar târăganat, cu voce slabă - nu știu dacă acela îl va auzi, dar noi trebuie să scăpăm de acolo - să trecem dincolo de câmpul înzăpezit ...

Doru I. Pop, 12 martie 2023, Baia Mare

68. *Saska*
- Călătorie în verde , vara -

Urma să-mi petrec noaptea într-o cameră curată, iluminată plăcut, iar pereții vopsiți în galben. Chiar și așternuturile de pe pat aveau aceeași culoare deschisă, care insufla optimism, bună dispoziție. Patul era oarecum situat într-un colț, în partea de nord-vest a camerei, dacă s-ar fi respectat punctele cardinale - adică amplasarea clădirii. Camera semăna uluitor de mult cu cea din est, de la casa părintească, parcă și maică-mea era în jur, să-mi spună unde urma să dorm.

E plăcut acolo, dar aduce cu o încăpere de la o casă care e veche, iar faptul că n-a locuit nimeni de mult timp acolo e un inconvenient: umezeala s-a strecurat prin pereți, igrasie, chiar, cu tot aerul plăcut și curățenia camerei; așa se-ntâmplă, de n-ar trece timpul și nici noi, n-ar fi nici aceste fenomene secundare.

Acum, între pat și perete parcă miroase și a urină (aluzie la cei care se pișau în bloc, unde lucrez, prin băi, mai ales, spre groaza clienților care veneau să-și vadă viitoarea locuință). Eu trebuie, cu un vas, să torn apă între pat și perete, să curăț, oarecum, mirosul acela. Pentru asta trebuie să merg după un vas, unul rotund la gură, destul de mare, pe râul Saska, dincolo de satul natal, spre Șișești.

E un deal, aproape rotund, pe lângă care curge apa - aproape de confluența cu alt curs de apă, în realitate, unde l-aș putea găsi.

O iau astfel la drum, e spre seară, vara, iar eu tânăr. Cunoașteți serile de vară - din mai încolo: vegetație abundentă, de un verde intens, peste tot. Cu toate astea, spre înserare, când

soarele dispare dincolo de orizont, un fior de neliniște te cuprinde, când ești singur undeva, cu acea vegetație în jur - pe un teritoriu imens, fără case prin preajmă.

Îmi iau tălpile la spinare, cum se spune, peste coclauri, în partea dreaptă a râului, cum mergeai pe el în sus, până la dealul respectiv, căci nu-l văd în față - doar copaci - ici-colo, plus denivelări, mici vâlcele care veneau dinspre vârful culmilor, spre cursul principal. Trec peste acele mici văi, tot privesc înainte, văd la un moment dat ridicătura de teren aproape sferică pe care o căutam, numită „dâmbul cu acăstauăle” de la spânzurătorile existente aici în timpul Imperiului austro-ungar, poate chiar mai devreme, dincolo de râu, clar - și o iau înainte. E mai departe de confluența celor două ape, așa că-mi continui călătoria.

La un moment dat, nu mai văd dealul, doar râul, jos, în stânga mea, cu puțină luncă pe lângă el - adică teritoriu drept, copaci și tufe de spini care creșteau de-a lungul lui, plus micile curbe care le făcea, însoțindu-l în sens invers curgerii sale spre nord-est. Vegetație din belșug peste tot, tot merg, chiar trec peste o albie secată, cu fund circular de circa doi metri lățime, un jumătate adâncime, pe care-o săpase apa, parcă era decupată și merg mai departe.

Brusc mă cuprinde plictiseala: *acea dorință bruscă de-a termina cu un lucru, nu te mai interesează, nu mai vrei să-l faci* - n-ai nici energie în acel scop, așa că mă gândesc să mă-ntorc. Mai mult, mi se pare *foarte departe* locul unde trebuie să ajung, o frică pune stăpânire pe mine, emanând dintr-acolo, așa că aș fi fericit dacă m-aș îndepărta cât mai repede de acel loc - spre unde venisem.

Merg mult mai repede decât venisem, înapoi spre vest, ajungând aproape de unde plecasem. E - văd asta brusc - un fel

de platou, acele suprafețe netede, mai sus decât câmpiile din jur, de multe ori, unde terenul e puțin accidentat, la țară mă refer, pe care-i situată o gospodărie țărănească. Acel tip de casă unde nu-i îngrădită curtea, și multă mizerie în jur. Adică țăranul ține animalele peste tot, multe lucruri inutile, până putrezesc, la unii. Aici era o șură în stânga, mare, veche, plus câini, vreo doi, legați pe lanț în fața ei. Cum pe jos nu era nimic, doar pietriș, sârmele pe care erau legați - la unul din ei, ajungea până în dreapta teritoriului, unde eram eu. Inițial mă amăgisem că primul câine, mai mare, cum era legat, n-ar fi putut ajunge la mine - așa și era - dar e viclean țăranul, firul metalic al celui de-al doilea, mai mic, ajungea până aici. Inutil să precizez că ambii câini erau bătrâni și murdari.

Ajung totuși la un fel de staul de lețuri, cu câteva oi și miei pe jos. O țărancă grasă, bătrână, cu nelipsitele haine pe ea cu care trebuia pe lângă animale zeci de ani, era acolo.

Tocmai asista o oaie care făta: un miel destul de mare, tremurând puțin, când s-a ridicat pe picioare - o fac repede, animalele, acomodarea cu viața, dar au și durată acesteia mai scurtă, de parcă totul ar fi logic și s-ar plăti în existența asta, dar cu lână galbenă, cu fir destul de lung, linsă, oarecum, fiind și umedă. Era un miel cu lâna de aur.

Țăranca nu zice nimic, e chiar bucuroasă, aprobă cu ochii chiar și sosirea mea acolo - așa că voi putea să trec și de acel loc și să ajung acasă, în satul meu ...

Doru I. Pop, 25 martie 2023, Baia Mare

69. Emil

- Călătorie în oraș, seara -

Cumnatul urmează să-mi ducă două benzi lungi, de cca. cinci metri - una lată de aproape un metru, cealaltă cât o palmă, la apartamentul pe care-l aveam în comun, undeva în centrul orașului.

Acum știți cum e românul: face treaba asta, atât doar că pe mine nu mă duce-n cartierul în care stau, situat în nordul orașului. Toate bune la un român, atât doar că se strică la urmă, după ce face lucruri extraordinare, de parcă n-ar mai putea face un pas. La fel cu vaca care răstoarnă vasul plin cu lapte, după ce a fost mulsă. Ce să-i faci, acesta-i caracterul poporului român.

Până una-alta, mă duce-n sudul orașului, printre blocuri. Acum trebuie să vă-nchipuiți o seară de vară, ca după ploaie, din anii '80, cu clădiri de-un galben puțin sclipitor, un galben „dulce”, mai ales, plăcut. Liniște peste tot, caldarâmul mai era ud, călduț afară, iar eu tânăr. Aici mă lasă lângă niște blocuri; după ce am coborât jos, imediat sunt luat în primire de unul Emil, un consătean de-al său, poreclit Făt-Frumos, un țăran șaten, între două vârste. Are un fel de mașină frigorifică, nu pre amare, maro la culoare.

Cum în cabină mai e cu cineva, tot unul cu haine cafenii, cu figură de mecanic, îmi face semn să mă urc sus, pe lada frigorifică și să stau pe spate sau pe burtă, ca să nu fiu zărit de jos. Chiar reușesc performanța, mă țin c-o mână de muchia din stânga mașinii, iar cu cealaltă de mijloc - o dungă, o ridicătură ca un model traversa lada în lungime.

Ar fi fost culmea să ajung cu mâna dreaptă până în marginea cealaltă - vreo trei-patru metri - a mașinii.

Nu mă duce decât câteva sute de metri, până înspre vestul orașului, oarecum. Pe străzi aceeași liniște ca-n deceniile trecute, nici țiipenie de om, iar pavajul sclipea puțin, ca după ploaie.

Oprește, poate să coboare însoțitorul său, cobor și eu, să mă plimb, să iau puțin aer și revin la mașină.

Acum sper să am loc în cabină, dar văd două persoane, două țăranți între două vârste, relativ tinere, îmbrăcate de oraș, în penumbra serii: nevasta și sora șoferului. Speranța de-a fi luat alături de șofer mi s-a spulberat, aproape sigur, știut fiind cât de slugarnici se arată românii față de rudenii și față de cei de care depind sau le sunt subordonați direct ...

Doru I. Pop, 30 martie 2023, Baia Mare

70. Florica 4

Sunt pe câmpul din fața casei părintești, într-o seară de primăvară sau vară, împreună cu vecina Florica.

E semiîntuneric, suntem chiar pe porțiunea alungită, cea mai îndepărtată de casă, unde râul face o curbă - de aceea există acea prelungire de pământ, și stăm lângă un raft. Un stelaj de cărți, destul de înalt, maro la culoare, pe care sunt așezate bucăți de carton destul de mari, groase, care, cred eu, sunt cărți vechi pe care le-a prins apa, cu copertile și foile prinse una de alta, chiar uscate fiind și de necitit.

Din păcate, la schimbarea regimurilor politice au loc astfel de neglijențe, de a distruge cultura, pur și simplu, sau chiar delăsarea oamenilor în sine, e factorul esențial care poate contribui la această pierdere.

Florica are un palton scurt, maro, peste rochia la fel, cafenie, are spre cincizeci de ani, o simplitate a deceniilor de după război, neuzată, puțin bărbătoasă - dar atrăgătoare. Ar trebui să-i fac propuneri - arată bine, așadar.

Sunt în fața casei, în curte, vine și Florica, acum e bătrână, o simplă băbuță, scăzută la trup, ridată.

De câte ori nu credem despre cineva, văzând-o neschimbată zeci de ani, persoana respectivă, mai ales dacă a fost rea sau într-o funcție de conducere, că așa va fi, veșnic, ca și cum n-ar trece timpul peste ea - adică nici legile naturii să nu-i poată face nimic. Dar cu timpul nu te pui, oricine ai fi fost și cât de rău, în trecut, în societate.

Așa și Florica: deși participă la discuție - e și maică-mea cu mine - e vioaie, într-un fel, e alta, nu cea de acum câteva

decenii. La un moment dat, maică-mea zice: a mers în pensie (se referea la mine) mai repede cu patru ani și șapte luni, în loc să zică cu cinci ani și șapte luni - în timp ce-o petrecea pe Florica peste câmpul din fața casei - unde o lumină de la un bec anemic, alburie, lumina totul - de plecare, așadar.

Nu știu de ce n-a respectat adevărul, în ceea ce privește data plecării mele-n pensie, să (nu) mă-mbătrânească, oarecum, căci perioada respectivă se scădea din 65 - când ești proaspăt pensionat, cum eram eu, cu cât intervalul scăzut - care reprezintă sporul de condiții grele - e mai mare și omul merge mai repede-n pensie și e și mai tânăr ...

Doru I. Pop, 1 aprilie 2023, Baia Mare

71. Gigi

Fusesem în vizită la unul din prietenii din tinerețe, dl. Gigi. Gras, chel, brunet, făcea parte din acea categorie de oameni joviali, buni la suflet, plini de energie. Se-ngrășase, chelise, nu avea copii, căci avea o nevastă pe măsură - la fel, grasă, deci și sufletistă. Poate compensau pierderea din altă direcție - lipsa copiilor - cu bunătatea suflotească. Poate.

Aveau o casă nu mare, cu treptele și fundația ridicate, orientată sud-nord, oarecum, iar vestibulul era în partea de răsărit a imobilului. Spun asta - adică menționez amplasarea clădirii, deoarece, în acest caz, fiindcă avea și un geam destul de mare ca suprafață, pe peretele din Est avea antreul lumină într-o bună parte din zi, înăuntru. Camera era îngustă, cu un cuier, încălțăminte - luminoasă, avea un aspect plăcut, intim.

Și cu toate astea, uneori te grăbeai să pleci - știți doar că te cuprinde câteodată o neliniște, te și visezi în altă parte, de te ridici brusc de pe scaun, nu-ți mai place aici și te duci. Lumina plăcută din locul unde te-ncalți și te-mbraci mai atenuează efectul inconvenabil al stării de mohoreală ce te-a cuprins. Așa și eu: când m-am ridicat de pe scaunul din camera de oaspeți, nevasta prietenului îmi tot oferă, sufletistă fiind și, mai ales, văzând că vreau să mă duc, bucăți de prăjitură - un fel de pandișpan, kaki la culoare, mari, cel puțin cât palma, dacă nu și mai imense. Cine ți-ar mai oferi așa ceva azi?

*

Sunt în vestibul, mă-mbrac, când, deodată ușa se deschide - cea care dă afară și brusc, intră o persoană; o femeie în vârstă,

grasă, cu o raniță-n spinare, dar îngrijită la aspect. Era mama soției prietenului, aducea alimente. Cum vine destul de năvalnic, se oprește o clipă-n ușă, căci trei pisici, două mai mari și una mai mică, cu maro și roșu - culoarea blănii - i-au barat calea, pur și simplu, stând în ușă. După aceea intră-n camera din față, dispare, realmente, din atenția noastră.

Nevasta prietenului, cum mă pregăteam de plecare, văzând că-s aproape gata cu-ncălțatul și-mbrăcatul, mă-ntreabă: când pleci la țară? Nu-i răspund - adică nu-i spun data, dar ripostez: credeam că mă-ntrebi când plec în pensie, căci nu mai frecventez rudeniile de la țară, așa că-ntrebarea nu are rost ...

Doru I. Pop, 7 aprilie 2023, Baia Mare

72. *Veronica Micle*

Chiar unde se termină orașul, sus în munți, se sfârșește și linia de autobuz. E vorba de localitatea Baia-Spie. E răcoare, într-o dimineață de primăvară, iar eu, tânăr.

Verdeață-n jur, munți peste tot - adică acoperiți cu păduri, de acolo și coloritul profund - verde închis, plus o prospețime care plutește-n aer. Urc și eu cu drumul asfaltat - o panglică-ngustă, care se termină printr-un platou, dincolo de el, pădurea - și totul simplu. Adică nu gresie pe jos, sau cine știe ce zorzoane - socialismul, construind brut, n-a fost atent la unele detalii, mărunțișuri fără de care azi e greu de trăit.

Cum ajung în capăt, realizez că trebuie să mă și întorc: poate căutam o mină, ca-n tinerețe, poate mă plimbam, pur și simplu, prin inima munților, cert e că mă cuprinde, brusc, dorința de-a face cale-ntoarsă. Așa că mă uit în spate unde, nu cu mult mai în jos, lângă drum, e stația de autobuz. Acolo, câțiva oameni îl așteptau. Cum vreau și eu să plec, aș dori să mă-ntorc spre acel loc, când văd două femei care mergeau într-acolo. Una șatenă, alta brunetă. Înalte, cu părul prins în coc, haină de piele, semăna cu Veronica Micle, (aluzie, poate la una pe care-am văzut-o în oraș: înaltă, haină de piele, blondă, vopsită, siluetă, frumoasă, „trecea” spre bătrânețe - deși nimic din eleganța ținutei n-ar fi trebuit să denote asta - era la fel ca tânără - dar, per total, ceva-i trăda vârsta). Cealaltă, la fel; autobuzul pleacă, îi ia pe oamenii din stație, ele nu-l apucă, voi merge și eu, pot ajunge la ele, principalul e să mă accepte ...

Doru I. Pop, 19 aprilie 2023, Baia Mare

73. Lucrări în spital ***- Spital în zonă rustică -***

O clădire - a unui spital - situată pe o câmpie, o fâșie de teren dispusă Est-Vest, dincolo de orice localitate, aici în Nord. Dincolo de locul respectiv, dealuri. Era seara sau dimineța, într-o zi de primăvară, puțin înnorat afară.

Clădirea era asemeni unui cub, drăguță chiar, nu prea mare. Înăuntru curat, simplu. Trebuia să mă angajez intendent aici - cu transportul de materiale, adică rufărie, ustensile. Pentru asta aveam un cărucior mare, cu bare de protecție înalte pe margini. De undeva de la capătul holului - o pardoseală mozaicată e peste tot în interior - unde-i o singură încăpere - dinspre Vest, cineva extrem de amabil, îmi aduce căruciorul.

Eu sunt la mijlocul holului, liftul e spre partea de nord, sigur că urcă la etaj, eu trebuie să respect o linie de protecție sau de discreție, apoi să-l împing spre lift.

Persoana care mi-l aduce o și face-n locul meu - să văd cum se procedează, dar nu cred că-mi va plăcea, trebuie să nu te prindă ușa, adică să te așezi corect și la timp în ascensor. Persoanele incoerente la gesturi și emotive, n-au ce căuta acolo...

*

Sunt undeva-n spatele clădirii, spre Vest. E tot câmp, spre seară, iar cineva-mi aduce aminte de tinerețe: cât eram de activ la mina Căvnic. Într-adevăr, lucram în căldură, poate de acolo energia, iar persoana respectivă-mi spune: cum se zice, am bătut o galerie, sau am înaintat c-o galerie, căci lucrasem - știa asta -

pe transversala Vest - „spărgând” cu acea lucrare minieră, în puțul Cristofor.

După care-mi arată o clădire spre capătul de vest al teritoriului din fața noastră, la fel, cubică, iar în jur, liniște. Și de acolo vor ieși cărucioare de transport, zice el, iar eu, fiind nedumerit și-ntrebând: unde se vor folosi, el zice: în fața e un fel de tunel subteran, până la spital - de legătură; pe acolo, deci, la fel ca la lucrările de transport ale minereului, fie în subteran, fie la suprafață ...

Doru I. Pop, 19 aprilie 2023, Baia Mare

74. Roșu C. Ioan

Lucrasem cu mulți ani în urmă la una din minele unde era extrem de cald, cu-n moldovean. Siluet, nu prea înalt, pieptănat într-o parte - muncitor sadea. N-am rezistat, cum eram și foarte tânăr - imediat după armată - în subteran și fiind forate cald și greu. Dădusem bir cu fugiții, pur și simplu, pentru a nu-l mai vedea niciodată. Acum iată ce-am visat:

Eram într-o dubiță, adică acele mașini care au un spațiu destul de mare și confortabil în spate, dincolo de cabina șoferului. Un geam cu grilaje - pe unde pătrunde și lumina - eventual vezi și-n compartimentul din față, plus o bancă solidă, bine fixată, fac - aceste lucruri - să fie plăcut acolo, cu condiția ca proprietarul autovehiculului să nu-l încarce cu tot felul de nimicuri, care să-ți facă imposibilă șederea - așezarea pe ceva trainic, nemișcat. Chiar poți dormi - oricum, te simți bine, mai ales dacă mașina-i vopsită în culori deschise - albă-n speță.

Acum, mașina fiind în mers - nu știam: se apropie sau se îndepărtează de orașul Căvnic; oricum, se părea că se deplasează pe un drum în pantă, căci partea aceea din față era mai sus ca restul mașinii, de aceea spun asta.

Oricum , eram în dreapta, în mijlocul spațiului, ca lungime, chiar lângă „peretele”mașinii. Vreo doi-trei inși chiar înaintea mea, lângă gemulețul care „da” la șofer. Copii tineri - poate Chelea, un coleg ieșean de la Caparol - tânăr, năbădăios. Dă să-l trezească pe fostul meu miner Roșu, din tinerețe, care dormea cu fața-n jos, chiar la mijlocul spațiului, spre geam. Nu-i vedeam fața, dar știam că-i vorba de el - și nu-mi convenea să fie trezit, deoarece de când l-am părăsit - mișelește, oarecum - cine

știe cum ar fi reacționat, m-ar fi apostrofat datorită urii ce poate mi-o mai purta.

Îl scutură, însă, Chelea, și-l trezește. Acesta se-ntoarce cu obrazul spre mine - îl văd distinct, fața, adică - ca de copil, ca la acei tipi înalți, care nu s-au maturizat până spre 40 de ani, mai păstrând un aspect de copil mai mare, din care „tagmă” rezultă actorii și cântăreții de muzică - ușoară, mai ales, și care au și mare priză la femei - cel puțin în deceniile trecute; azi nu mai există astfel de specimene, doar borâți care vor să arate bine, totuși, chei, tunși pierdut, parfumați exagerat - dar nu naturali.

Se uită la mine - nu-i excesiv de mânios că l-am deranjat din somn, eu mă justific - cum facem de multe ori în viață, dându-ne pe lângă cei cu bani, în speranța că-i vom înduioșa, să fie mai umani, să lase goana exagerată după câștig, în detrimentul plăcerilor firești ale vieții, plus că, prin asta, mai sperăm că-i vom determina să ne dea și nouă ceva din preaplinul lor - îi zic așadar: tu poți, (face orice, poți fi „sacrificat” la odihnă, cheltui - asta ar vrea să sune afirmația mea) căci câștigi 6 mii pe lună (în banii vechi era colosal, acest câștig, în timpul dictaturii - acum, la fel, 60 era, totuși, ceva), la care el zice: da de unde, am șase copii și ceva umblă pe taică-meu (un necaz, ceva rău, fără să-mi spună ce) - asta a fost riposta lui ...

Doru I. Pop, 23 aprilie 2023, Baia Mare

75. Distracție de primăvară

- Muncă la țară -

Dincolo de satul Unguraș, spre Nord, unde-i și orașul Baia-Sprie, e un platou vast, acoperit de fânețe. Face delimitarea între zona satelor din vale și oraș. Terenuri care se-ntind mult spre Răsărit, cu iarbă care se unduiește-n bătaia vântului, vara, copaci, ici-colo, un teritoriu întins, stăpânit de tăcere, pe care-i plăcut să te plimbi, în zori sau seara, în anotimpul sus menționat; să fii tânăr, într-o astfel de perioadă - trecând pe acolo, să te aștepte o gagică cu corp de excepție. Să te bucuri de peisaj, plin de forță, și să fii înfiorat de misterul care emană de acolo, adică parcă ceva nelămurit îți invadează ființa, dându-ți o stare de neliniște, ca-n fața tainicei existențe a vieții, a perpetuării acesteia în sânul naturii veșnice.

Primăvara - adică atunci când începe să crească iarba - până în aprilie - după topirea zăpezii, când bat vânturi seci și e calduț afară, e mai potrivit, parcă, aici - într-o astfel de zonă - să muncești.

Să fii tânăr, să mănânci consistent, apoi, o băutură bună, să te bucuri de viață, de tot ce oferă asta - considerând că la fel vei fi mereu.

Ceea ce și urmează să fac, căci trebuie să lucrez la un țăran care are casa - izolată oarecum, pe un astfel de platou. Undeva în stânga terenului, în față grajdul - din bârne de lemn, trainice - iar în dreapta un fel de ciupercă pentru recreere. La fel și-nspre Vest, un pridvor, un acoperiș simplu, peste o placă betonată, unde urma să luăm noi masa, inclusiv înainte de începerea lucrului.

Vin cu un copil de vreo cinci ani, rotund la față, cu pălărie pe cap, care seamăna uluitor de mult cu copilul unei vecine din anii '90 - Pigulea, zis și Ceapaev. Acela era șleampăt, mergea aplecat oarecum, parcă tot culegea ceva de jos, de unde și porecla, pe a doua a dobândit-o smulgând ceapa vecinilor din straturi - dar eu vedeam că acela-i. L-am lăsat cu alți copii în pavilionul dinspre est și mă duc să mă-ntâlnesc cu proprietarul, în fața grajdului.

E un țăran ordonat, acest Mitru, Șofronie, Laurian, sau cum l-o mai fi chemând. Adică a-mbătrânit frumos - are exact același corp siluet, musculos, ca-n tinerețe. Vioi, are mobilitate - nu suferă de reumatism, atât doar că-i cărunț și zbârcit la față - având vreo 45 de ani. În rest, ca-n tinerețe. Chiar îmi demonstrează asta, ridicând piciorul drept în sus, cu vârful până la nivelul capului, iar cu mâna aplecându-se cu ușurință, cu vârful degetelor până la pământ. Asta da avantaj, intuiesc eu, și-l întreb: dar cu cel stâng poți, drept care-l ridică, sărind în sus, vreo doi metri și ceva-n aer - adică până acolo-i ajunsese vârful tălpii.

După care mergem în pavilionul dinspre Apus, să mâncăm. E dimineața devreme, începe să răsară soarele, ne așezăm la masă. Sunt nerăbdător să-ncep munca, am un sentiment extraordinar, ce bine e să mănânci bine, carne friptă, să bei o băutură bună, să poți lucra - mai o glumă, după ce mănânc, atât doar că simt un sentiment de înfrigurare - nu știu dacă-i va plăcea de mine, cum îmi voi sincroniza gesturile cu ale lui, să nu greșesc, că nu mai lucrasem nici o zi la el, până atunci. Sper să iasă totul bine - asta-mi e speranța, dar până atunci - alături de el la masă - mă apuc să mănânc ...

Doru I. Pop, 29 aprilie 2023, Baia Mare

76. Zamfira 2

Sunt în casa părintească într-o după-amiază de primăvară. Poate chiar de vară, cert e că-n jur e liniște – adică afară, iar casa mai mare decât în realitate. Adică camera de oaspeți – cea în care nu se locuia – numită și „cealaltă casă” – mult mai mare decât în realitate. Fiind tânăr – un adolescent, mă chinuiam să trasez niște linii pe jos, era o pardoseală sclipitoare, de rășină – gri deschis – iar eu aveam misiunea să fac acele ornamente. Cu vopsea verde, niște chenare, azi poate doar două-trei linii paralele, câteva puncte și cercuri pe lângă ele. Cum nu reușesc din prima – cu vopsea clasică, dintr-o cutie de tablă, plus o pensulă solidă – ambele lucruri, plus vopseaua – cum se foloseau și-n deceniile trecute; așadar, tremurându-mi puțin mâna, trebuia să prelungesc puțin liniile sau să le-ngroș, să nu se vadă greșelile. De câte ori în viață nu ne mângâiem cu gândul că , întrecând măsura în anumite cazuri, la plăceri sau greșeli – nu va fi observată neregula de cineva, sau că va fi ultima – nu le vom mai săvârși vreodată ...

*

Sunt tot în acea cameră, are, de data asta, aspectul cunoscut, de când eram copil. Adică în colțul de sud-est e așezată canapeaua de atunci de când fusese cumpărată mobilă modernă – întreaga garnitură, adică pat, masă, dulapuri – uluitor de moderne, la începutul anilor `70 – față de anii care-au fost – primitivi – până atunci.

Zamfira, una din iubirile mele din trecut – e în pat cu mine, dezbrăcată. Șatenă, piele albă – deși în realitate-i era puțin

gălbuie – corp frumos, fund bombat. Îi văd orificiile, vârful feselor, chiar o pătrund, mă uit și la corpul ei estetic, din când în când – o iubesc, ce mai. Dar repede – parcă totul e făcut pe fugă – se ridică din pat și pleacă, dispare-n noapte, prin întunericul din fața casei, adică din ogradă, ca și cum ar fi trecut prin perete, pur și simplu.

*

Aud voci, în curte, care se apropie. Sunt tot în cameră, mă uit pe geam, afară-i toamnă, după frunzele de viță-de-vie, care galbene, care ruginii – se vedeau distinct – coloritul lor – chiar dacă era seară și văd două femei care se apropie de casă, de camera aceasta din estul clădirii. Una e Zamfira, cu geacă de piele maro, serioasă, frumoasă, la vreo 40 de ani. S-a întors, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic - să fie iar cu mine. Ce mai conta trecutul – când o femeie ți se dăruiește – există doar prezentul și acea realitate continuă, numită persoana iubită, pentru care merită să trăiești.

Doru I. Pop, 30 aprilie 2023, Baia Mare

77. *Nistru*

Mă găsesc, pur și simplu, în localitatea Nistru. Poate un fel de vilegiatură, poate la niște cunoștințe, într-un sfârșit de săptămână. O casă simplă, o vilă-n formă de cub, din anii '80 – poate și eram în anii aceia. O cameră cu paturi, haine multe, mărunțișuri – dar nu excesiv – la etaj. Cum au cei de la oraș, mai ales – familiști convinși, dar și adepții confortului în civilizația actuală, ca ceva firesc, care se cuvine omului, adică paturi confortabile, căldură-n casă – și toate celelalte, după ani de agoniseli, desigur.

Un pat, cum intrai în cameră, din sud - adică de pe hol - unde stăteam eu. În față, puțin în dreapta, o femeie slabă, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată modest. Adică o fustă de bumbac sau lână, murdară, pe trupul siluet. Slăbuță, dar lipsită de-o oarecare senzualitate, picioare musculoase, iar când se apleacă îi văd forma feselor, plus șanțul dintre picioare: mă atrage, așa cum părea de uzată - adică mai avea ceva care putea stârni dorința unui bărbat. Dar, când se întoarce spre mine cu fața, văd că-i bărbat: părul tuns scurt, rar, o barbă la fel, rară, de vreun centimetru lungime. (Unii chiar o pățiseră, în timpurile actuale, au sunat la un apartament, în urma unui anunț sexi în ziar, le-a deschis cineva, altă persoană stătea la fereastră, în bikini, din spate era acceptabilă, când s-a întors a văzut că-i bărbat - avea și barbă).

Vine lângă mine, se așează pe pat și-ncepe să-mi facă masaj la mușchii de la mână, deși eu aș vrea și la oase, adică lancheieturi, dacă ar fi posibil.

În timpul acela, în penumbra încăperii, spre Vest, sunt două paturi supraetajate; La fel, cu tot felul de haine pe ele - și cu doi tipi spre 40 de ani, puțin grași, tipul valutistului sadea.

Unul zice, căci eu încerc să mă justific asupra relației mele cu femeia - bărbat, care-mi face masaj, adică că nu-i ce cred ei, dar îmi spune, deci: nu-i vorba de relație sexuală decât când îți cere sau îi ceri discret asta - nu un simplu masaj.

Apoi mă gândesc, văzându-i stând în semiîntuneric, că și mediul ar putea avea un efect nefavorabil asupra lor, că poți îmbătrâni mai repede, dacă-ți petreci, mai ales, mult timp astfel; dar, apoi, iarăși mă gândesc la oameni care-au trăit zeci de ani închiși, în condiții speciale, desigur - și totuși au rămas neschimbați fizic - doar îmbătrânirea normală și-a pus pecetea pe organismul lor. E mai mult o apreciere psihică de moment, acea „pată” neprielnică desfășurării vieții, cu nu cine știe ce efecte concrete, dar, totuși, nu-i de dorit să treci prin ea ...

Doru I. Pop, 1 mai 2023, Baia Mare

78. Lucia

Sunt pe marginea unui bazin de înot, dispus radial, poate într-o stațiune balneoclimaterică. Înăuntru cald, oameni care intrau fericiți, fără griji, doar de aceea erau acolo - să se simtă bine.

Eu sunt tânăr, împreună cu o gagică înaltă, blondă, cu corp athletic, adică forme armonioase, dar nu cine știe cât de exagerate, carne tare, piele fină. Ea, plăcută la înfățișare, ușor zvăpăiată, cum stătea în apă și revenea pe marginea bazinului, cu energia tinereții. Deși e cu mine, va trebui să am grijă de ea, adică să fiu demn și stăpân de ea, în primul rând.

*

Sunt la țară, dincolo de casa unchiului Nicolae, poreclit „uriașul” - care se-nvecinează cu noi - înspre dealul din capătul terenului acestuia. E spre seară, sunt niște paturi acolo, cum ar fi o tabără, un loc de popas, iar eu stau pe unul din ele. În rest, e plăcut, liniște, iar eu tânăr.

Cum mă odihnesc, mă cuprinde brusc o dorință: la fel, în față, adică dincolo de casă, spre câmpia care se-ntinde până la râu, e tot un soi de loc de tranzit ridicat, cu bănci, chiar. Aici aş putea s-o văd pe fosta prietenă - o gagică șatenă, cu blugi gri - albi - adică flori imense ca model pe ei, pe pantalonii strâmți pe fundul bombat, căci fata nu era înaltă, avea și fund scos în afară - atrăgătoare, cum era tânără, având aceste calități.

Ajung în fața casei, aproape-n fugă, neliniștit oarecum, dar prea târziu: fata se pregătea de plecare; mai erau acolo vreo

doi-trei bărbați, poate țigănuși, care se foiau de colo-colo, ca-ntr-o stație de autobuz. Mă cuprinde părerea de rău, *de ce n-am venit mai repede*, neglijând asta - căci, într-adevăr, de multe ori în viață tot trăim cu speranța că vom face un anumit lucru - legitimă fiind înfăptuirea lui, fie el serios sau o distracție, dar deoarece *nimic nu-i încremenit în natură*, doar în mintea noastră - ratăm ocazia, adică îl pierdem - realizarea lui, și tot ce decurge de acolo. Dar apoi, dezamăgiți fiind, natura firii umane ne oferă un balsam: ne mângâie ideea că poate, poate, în viitor vom reuși să-l facem, vom avea noroc la ce n-am reușit la un moment dat ...

Doru I. Pop, 8 mai 2023, Baia Mare

79. *Ofertă sexuală*

Era un fel de vestiar întunecos al unui ștrand, cel puțin așa se vedea a fi după lumina difuză de dinăuntru și după puținele lucruri de pe jos: ici-colo câte o piatră, poate și un scaun - câte un taburet primitiv, mai degrabă. Era și dispus ciudat: de formă alungită, ca o ureche, de la sud-vest la nord-est, pe terenul respectiv, al bazinului de distracții.

Nu mă interesa asta, atât că, dezbrăcându-mă, îmi face propuneri un tip clasic, la vreo 40 de ani, cu veston maro, eșarfă la gât, nas puțin încovrigat, siluet - tipul geologului sau al topografului perfect. Văzusem unul pe un afiș de teatru, zilele trecute, cu înfățișarea sus-menționată, alături de o femeie - nici nu se putea altfel - cu nasul cârn. Mai avusesem și un inginer la mină, astfel, cândva, în tinerețile mele, dl. Toi.

Îl refuz, dar el zice: bine că ai stat de vorbă și ai acceptat oferta celor doi tipi de mai înainte, căci stătusem de vorbă cu un bărbat bătrân, puțin gras, păr scurt, îngrijit - precis pensionar, care era cu-n tip tânăr, la fel, păr întreținut, fizic plăcut.

Eu îi ripostez: ori cu cine-ai vorbi, depinde și de cum arată, dar, mai ales, finalmente, dacă chiar vrei să le accepți oferta ...

Doru I. Pop, 10 mai 2023, Baia Mare

80. Lorena 8

- Promisiune viitoare -

Urc - într-o zi după ploaie - scara unui minibloc de la marginea orașului. Undeva în Ardeal - și-n anii '60, la mijlocul acestora, când industrializarea, cu tot ce depinde de ea, apoi - adică elementele civilizației - luaseră un avânt nebănuț de nimeni, aici, în Est.

Știți cum a fost atunci: obiectele nu scліpeau, totul era mai potolit, inclusiv comportamentul oamenilor, chiar și după ploaie, acea liniște, lentoare a activităților, te făcea să te simți bine.

Acum - fiind acel *ritm natural*, de care vorbeam mai înainte, chiar și când te grăbeai - căci nu exista stresul generat de societatea capitalistă - urc, tânăr fiind, oarecum grăbit, scara blocului. La mijloc - poate era în timpul iernii, dar o iarnă blândă, ploioasă - era un brad, un pom de Sărbători, verde, dar care, în mod ciudat, parcă era la mijloc, de sus până jos, iar scările urcau pe lângă el. Spun asta, deoarece, cu fiecare nivel cu care urcam - eu cu vreo două-trei persoane de vârstă medie - bărbați și femei - copacul nu se termina și avea, la fiecare etaj, ciorchini de cătină, adică grupări de boabe portocalii printre crengile verzi - pe care le văd distinct - și la etajul următor. De aceea spun că se continua la fiecare nivel pomul - aceleași crengi, subțiri, verzi, cu mici aglomerări de fructe portocalii pe ele.

La etajul trei, geamul e deschis, o fereastră undeva spre nord-vest. Mă uit afară, sprijinindu-mă de pervaz, dar, dincolo e parcă o altă cameră, un fel de birou cu o masă simplă în mijloc. La acel pupitru - căci nu era prea mare masa - stătea Lorena.

Întoarsă cu fața spre mine, zâmbea. Era o funcționară conștiincioasă, după cum părea, avea nasul drept - deși o știam cu năsucul cârn - și puțin buzată. Era ea, totuși, mă bucura asta, dar trebuia să ajung la ea.

Dincolo de bloc, jos în curte, căci mă uit, auzind zgomot, era o biserică înaltă, albastră. Un singur turn, la mijloc, dreptunghiular, iar pe lângă ușă erau două coloane albe, care se uneau chiar acolo unde începea turnul. Era destul de înaltă clădirea, chiar și pentru o biserică, iar mie-mi trece prin minte cât de mândri sunt cei câțiva țărani care sunt jos, în stânga ei, cum te uitai pe geam, pe terenul simplu, neîmprejmuit de pe lângă ea, căci au câteva milenii de dăinuire și de credință pe aceste meleaguri. Dar mai trebuie să și respecti ce zice religia - altfel, tot degeaba ...

Sunt undeva pe o scară, parcă paralelă cu cea dintâi, dincolo - spre Est - față de biserică, tot la unul din etajele de sus ale blocului. Mă uit pe geam, la fel, tot o cameră simplă-n față - poate într-o altă clădire. Lorena e acolo, la fel, zâmbitoare, cu nas drept, se uită pe geam, poate vorbea cu cineva, de mai jos.

E acolo, dar va trebui *să pot* să-i captez atenția, și să ajung la ea ...

Doru I. Pop, 12 mai 2023, Baia Mare

81. Repetiție în liceu

Trebuia să mai fac un an de liceu - ultimul - să-l repet, adică, deși-l terminasem cândva - la Liceul Economic, unde făcusem treapta I-a, cum era atunci. Inconvenientul nu era acesta, deși nu-i vedeam rostul acestei repetări, ci faptul că nu știam bine unde-mi era clasa. Clădirea - dispusă de la sud-vest la nord-est, în partea veche a orașului, avea holul de-a lungul claselor, adică doar înspre sud, puternic iluminat, destul de larg, pe cealaltă parte clasele - doar acolo.

Mă tot plimb, sunt îmbrăcat în uniformă de liceu, pe corp, ca-n anii aceia, părul lins, pieptănat într-o parte, cum mai făceau, în vremile trecute, unii muncitori - semn de obediență excesivă față de un ritm de viață, de un sistem.

Sunt siluet, spre 40 de ani, parcă n-a trecut timpul peste mine, nici n-am fire albe-n păr, dar îmi caut clasa; până una-alta, mă plimb încoace-n colo cu grupurile de tineri - băieți și fete - care veneau și plecau. Fac și eu asta - atât fac, până sună de intrare.

Atunci, rămas singur, am două posibilități: să sun la cele două clase - erau trei de fapt, în trecut - care funcționau acum. E și penibil: bați la ușă, după ce toți au ocupat loc în bănci și-ncepe ora, se uită la tine ca la ceva deosebit - ești în centrul atenției, adică.

Unii nu suportă asta - depinde de tăria caracterului. Ceea ce și fac, intru în clasa din mijloc, se uită toți la mine, dar nu sunt colegii - vreo patru-cinci băieți la care mă așteptam - în clasă, ci unul singur, în partea opusă - spre geam. E nebărbierit, față rotundă, cu ochelari - tipul funcționarului ideal - care se uită

mirat la mine. Nu cunoșteam pe nimeni în acea clasă - toți adolescenți ai anilor '80 - așa că ies.

Mă tot plimb pe hol, dar trebuie să iau o decizie: va fi din ce în ce mai greu să am curajul să mai bat la cealaltă ușă, mai târziu - se vor uita toți la mine ca la o apariție de pe altă planetă, așa că trebuie să mă hotărăsc, s-o fac - intrarea - sau să plec ...

Doru I. Pop, 19 mai 2023, Baia Mare

82. Măiestrie în munți 2

Cobor din Firiza - cartierul acela din nordul orașului, cu un autobuz vechi, într-o zi de primăvară. E lumină peste tot - și-n mașină - care cred - nu știu de ce - că era de un gri-albastru deschis. Așezat undeva în spate, priveam pe geamuri, afară.

Cunoașteți tipul acela de localități montane: câteodată dealurile sunt foarte aproape de drum, care și el e situat pe o dungă ridicată de relief. Atunci nu vezi mare lucru pe lângă șoseaua care coboară. De altă dată - deși drumul e tot sus, jos, pe lângă el, sunt depresiuni - zone plate, sau suprafețe denivelate, dar largi, care se pierd în depărtare. Însoțite de lumina difuză - datorită distanței, acea priveliște care poate să-nfățișeze peisaje din natură, pur și simplu, cu pâlcuri de copaci, stânci izolate, sau localități - totul schimbat din cauza distanței - locuri pe care, poate, nu le vei vizita niciodată. Totul - acest tablou - îndulcit, oarecum de o lumină blândă, îmbietoare, care-ți înseninează și încălzește și ție sufletul.

Acum eu privesc spre mijlocul autobuzului. Doi tineri stau pe un scaun, ținându-se de mână. Lorena și un tânăr cu ochelari - tipul studentului clasic, care-nvăță neobișnuit de mult. La un moment dat se ridică să coboare. Îi văd și lui fața, cu ochelari și buzat - intelectual sadea, și ea puțin buzată - nu era frumoasă ca-n realitate. Dispar din centrul atenției, coborând.

*

Acum sunt în partea din față a autobuzului și privesc pe geam: e o depresiune, un teren plat, mult mai jos decât drumul. Cum e primăvară, terenul e uscat, gri la culoare, parcă artificial.

Din spate, adică de unde venea și drumul, veneau brusc, conduși de cineva, cai mocănești, adică erau imenși, cu picioare groase - cât niște elefanți - gri-albăstirii la culoare și ei.

Se opreau brusc - câte doi - la 45° față de drum și cum veniseră, adică se-ntorceau cu capul spre nord, în poziția aceasta. Atât - adică asta făceau, vreo trei - patru perechi de felul acesta.

După asta apar vreo cinci cai normali, tot gri la culoare, dar care, din grup, se dispersau în toate direcțiile, nechezau, se ridicau în două picioare. Erau mult mai pricepuți decât primii, dar mă temeam să nu fie de origine extraterestră ...

Doru I. Pop, 19 mai 2023, Baia Mare

83. *Ofensă 3*

Reparăm un gard de plasă pe un teren împrejmuit astfel. Gardul e doar spre Nord, panouri vechi din sârmă împletită.

Nu trebuia să facem mare lucru la el, atât doar că sunt cu câțiva zugravi de la firma unde lucrez, cu Dani, chelul cu figură de securist - în rest numai zâmbet și miere, care te bușea râzând; apoi cu Mircea - cel cu figură de preot - perfect semăna cu un popă - de serios ce era, dar care, la fel, des strecura pastile prin vorba sa așezată și cu Dinică, cel fin, cu figură de zugrav și actor.

Și acesta din urmă e ironic, căci îmi aruncă câte remarci referitoare la rezistența mea, astfel: se duce repede la un panou din gard, îmi arată două-trei locuri unde trebuie cârpit câte un ochi de sârmă, zicând: tu doar atâta poți - nu tot gardul. Deși face mișcările profesional - adică cu dibăcie și repede - e puțin față de împletitul unui întreg panou - cum ar rezista ei, și-ar trebui și eu să fac. Plus că nu trebuie să se știe că eu, bolnav fiind, nu mă consider om, având o rezistență scăzută față de fanatismul lor pentru muncă, așa că nu zic nimic - adică nu iau act de ofensa lui - să nu decad psihic - adică nici o prăbușire, de nici un fel, să n-aibă loc în existența mea ...

Doru I. Pop, 21 mai 2023, Baia Mare

84. Despăgubire 1

Traversez o câmpie întinsă, un teren fără nici o cultură pe el, într-o zi înnorată de primăvară. Cunoașteți tipul acela de zonă, aproape nesfârșită, nici câmpie curată, nici semănătură, pe locul respectiv. O iarbă uscată, mai degrabă - ori un teren unde nu apucase să crească, după topirea zăpezii, apoi șanțuri - mici denivelări, tufișuri și garduri pe lângă câte un drum - și multă liniște.

Merg cu căruța, pe un astfel de drum, dar un atelaj din alte vremi, clasicul car cu roți de lemn care se hurduca pe pământul tare, făcând și zgomot. Era descoperit, iar direcția de mers era de la sud-est la nord-vest, oarecum. Poate în față, mult prea departe, încotro ne îndreptam, era și o pădure. Dar nu conta asta - ci că trebuia să merg înainte.

*

Un țăran îmi face o reclamație, c-am trecut cu carul peste pământul său. E o persoană aparținând secolelor trecute, cu haine rupte, pline de var - de când nu se inventase încă cimentul în construcții, între două vârste, musculos, osos, fălcos - adică și oasele feței se vedeau proeminent. Plin de vervă, dar zgârcit, nevoie-mare.

Sunt - întru apărarea mea - împreună cu un băiat din Moldova, Paul. La acuzația țăranului, acesta mă-nvață cum să răspund:

- Dacă am trecut pe pământul tău, află că, chiar în acel moment a-nceput ploaia, *în zona ta*, care mi-a udat materialul din căruță. Iar în zona noastră - în Moldova - fiecare picur de apă este considerat cât o piatră măricică (după pagubele făcute) ...

Doru I. Pop, 28 mai 2023, Baia Mare

85. Firiza 2

- Concediu în munți -

Urmează să-mi petrec câteva zile de concediu în localitatea montană Firiza. Undeva lângă șoseaua care urcă, străbătând dealurile, cu case de-o parte și de alta a ei. Și cum acest cartier - căci așa e considerată zona - e îngust, chiar lângă drum - între acesta și râul care coboară din munți, în dreapta sensului de urcare.

E un fel de cabană - mai mult un hangar simplu, ca o linie frântă, din lemn vopsit în baie maro. Nici nu știi cu ce să asemeni clădirea, cu atâtea fantezii postrevoluționare.

Eu sunt tânăr, e o zi de primăvară - vară, viața parcă pulsează alături de vegetația verde, din jur - asta ziua. Sunt însă singur, în acea încăpere, mănânc ce mănânc și ies să văd peisajul din jur. Înspre Nord, un loc - un câmp bătătorit ca un maidan, între șosea și râu. În mijloc, un copac, destul de mare, cu scoarța uzată, poate fusese frecat - trunchiul - de niște animale - și coroană tăiată îngrijit. Neîntâlnind prea îmbietor locul - dar liniște - o iau în jos pe lângă șoseaua pe care venisem. Într-un loc - unde se lărgeste locul pe lângă drum - cunoașteți tipul acela de depresiuni montane, acolo apare un magazin, un atelier - câțiva oameni pe lângă o mașină, e într-adevăr un mic atelier auto. Ce mă nedumerește e că proprietarul e unul șchiop, un oltean brunet, pripășit prin Nord. Cum are dreptul să dețină un atelier și să decidă asupra activității unor oameni, dacă are un betșug fizic, mă gândii eu, în ciudat?

Mă întorc din nou în cabană, timp în care trec - vin dinspre nord-est, adică din josul râului, oarecum, o pereche mai în vârstă - spre 60 de ani - soț și soție. După haine ar aduce a

funcționari din anii '50 - haine care nu sclipeau, de parcă ar fi uzate - și îngăduitori. Mi-ar face plăcere să rămână cu mine, dar n-o fac - o iau spre șosea și spre Nord.

Nu după mult timp, deși mai erau încă orele amiezii, aud tot din direcția din care veniseră inginerii, strigăte: mierge și ca lumea! adică un grup de moldoveni, ocolind hangarul unde eram eu, o iau spre șosea și-n josul ei, cred eu, să plece acasă.

*

Sunt singur acolo, între timp s-a făcut seară, mă cuprinde înfrigurarea și trebuie să plec și eu din zonă.

Mă îndrept spre șosea, spre sud-vest, oarecum, cu gând să ajung la asfalt, dar văd în jurul meu doar o pădure deasă de salcâmi pitici - adică arbuști fără frunze, destul de deși, așa cum cresc unde e lăsat pământul în părăsire - tufe, pâlcuri de copaci deși vezi peste câțiva ani - de nici nu știi cum au crescut așa repede, compact și ordonat, oarecum.

De la mine, spre Sud, poate paralel cu vechiul drum, era o fâșie defrișată: nu erau trunchiuri de copaci pe o porțiune lată cât un drum normal, doar cioatele - adică fuseseră retezați la câțiva centimetri de pământ. Nu pot să plec peste acel loc, tot îmi continui drumul spre dreapta - spre șosea - iar la dorința mea de-a găsi o stație de autobuz în apropiere, cineva parcă-mi zice clar, în minte: mai în jos, e una, lângă cabana „La trei brazi” - precis într-un loc, la fel, mai larg, pe lângă drum, unde-o fi și-un popas turistic. Sau, continuă aceeași voce, dacă acea oprire nu-ți convine, mult mai în jos, mai e una - „La Sf. Sisoe”. Ei bine, mă gândii eu, aceea fiind atât de departe, la fel de bine s-ar putea numai „La Sf. Așteaptă” sau, niciodată

Doru I. Pop, 12 iunie 2023, Baia Mare

86. Utilități tehnice 1

- Aspecte ingineresti 1 -

Urma să tragem decorativ pe clădirea Bastiliei, poate o și făcusem, eram câțiva, vis-à-vis de imensa închisoare, la înălțime, căci vedeam partea de sus a pereților, în special, acolo unde se terminau zidurile.

Eram tânăr, mă uit și eu - eram la Sud, oarecum, de imensul edificiu - care era dispus de la Est la Vest și avea o culoare gri-deschis. Spun: cred că și trăsesem acel material păstos, pe care-l freci cu o unealtă de plastic, să devină neted, o parte, dar cu un model prin el - dungi sau găuri - invenție modernă a secolului nostru, frumoasă din punct de vedere estetic, dar care ținea puțin în timp.

Undeva spre marginea de sus, o crăpătură destul de mare, ca și atunci când un perete, de tablă, de exemplu, îl caști - în caz că-i alcătuit din bucăți îmbinate, lăsând o despărțitură prin care poți trece. Ceva asemănător și aici - în rest, peretele era neted.

Cineva din grup, ar fi putut riposta: la așa clădire mare e acceptabilă gaura, sau, mai ales fiind sus - înălțimea închisorii era destul de semnificativă - nu se vede de jos, și nici din avion, măcar că atunci nu existau avioane ...

Doru I. Pop, 15 iunie 2023, Baia Mare

87. Utilități tehnice 2

- Aspecte ingineresti 2 -

Imediat ce se termina orașul, în partea de sud-vest, e un imobil imens, pe un teren gol. E seara sau dimineța, poate într-o zi înnorată de primăvară, înainte de creșterea ierbii - în rest, nimic. Deci orașul e aproape, parcă-i mai simți tumultul, sau ai vrea - iar dincolo, spre sud-vest și vest, sunt sate, sau ai dori să fie, cu oameni în ele - aici, nimic.

Clădirea din beton e un bloc - turn, așa ar aduce, cu un imobil cu 12 - 13 etaje, nu foarte lat, din care s-au construit destule în trecut. Ciudățenia e că-i din beton - gri la culoare - până sus, fără uși și geamuri - ca o fantastică clădire a viitorului. Se mai fac la structură părți mai rezistente, din fier-beton și grinzi sau pereți de beton - dar nu peste tot. Poate o civilizație a viitorului își va permite asta - clădiri doar din beton.

Există și o macara-n fața lui, fiind, aceasta, pe partea spre oraș - clădirea fiind și ea dispusă aproximativ sud-est, nord-vest. Macaragiu, domnul Marian, un tip tânăr, scund, poreclit nea Cais, deoarece mergea puțin crăcănat, ca și câinii buldogi, care păseau astfel, de parcă i-ar fi împiedicat testiculele gemene, două jumătăți, dispuse vertical, în fața picioarelor, sus, la fel ca două caise mari.

Dă sus - chiar îl și ridică - un suport - cadru de fier, puțin mai mare decât o masă normală, pe care vin așezați - acolo sus - popici, adică bare de susținere de fier.

Eu ar trebui să merg, să-l dezleg sus, mă gândesc, în timp ce cadrul se înalță, nu știu dacă-i cineva pe bloc, mă uit și nu mai văd vârful clădirii - se pierdea-n nori - era mai înalt decât îmi

apăruse inițial. Aici e diferența: până la vreo zece etaje, sau până la douăzeci, treizeci de metri la lungime, o clădire pare normală - și e, de fapt. De acolo-n colo, când vezi celălalt capăt, fie sus sau în fața ta - și-ți pare că-i departe - într-adevăr, așa și este - deci se poate construi și imens.

Apoi iar mă uit peste clădire, din jur nu se aude nici un zgomot, e o atmosferă ciudată - tăcută - de timpuri trecute sau care n-au venit încă în existență și văd că ici-colo, pe la etajul șase sau șapte - căci realizez că blocul e-n formă de L, acum, adică o parte-n sus e mai groasă decât cealaltă, rezultând o muchie de la acea diferență - e câte o ușă sau geam, roșii, ca și cum ar fi zidit din cărămidă locul - adică dintr-un material diferit de beton. Poate de acolo va apărea cineva - deși nu-i nici un balcon - acele imaginare uși și ferestre se termină în aer - și va lua - va trage înăuntru suportul ...

Doru I. Pop, 16 iunie 2023, Baia Mare

88. Rambo

- Accident actual -

Există un tip la firma unde lucrez, mic, siluet - adică nu gras, cu-n singur ochi. Cântă la acordeon, tipul, a fost și „dincolo”, dar cum de orice activitate trebuie să te ții, adică să mergi zilnic, n-a prea realizat mare lucru. Acum, aici era muncitor necalificat. Lucram mai mulți la o structură cu trei nivele de beton, urma să se „umple” pereții, cu cărămidă - grinzile de beton erau dispuse, deja.

Orientată oarecum vest-est, putea fi în afara sau în oraș, undeva la marginea acestuia, în partea de nord-vest.

Eu stau în fața clădirii - a structurii, de fapt. Prin capătul de vest se trage la primul nivel, beton cu găleata, funia și scripetele, sunt la primul etaj. Execută trasul la funie, mi se pare, dl. dulgher Absolut. Slab, îmbătrânit, cu figură de găscan, face față situației. De la funie, până la jumătatea etajului, îl duce Rambo. Aici trebuie să-l pună pe cealaltă parte a plăcii, e o diferență de aproape un metru - să ridice găleata, așadar. Cum se grăbește, în general, uneori e neîndemânatic, se-ncurcă în propriile gesturi, mai ales c-ar trebui să urce și el pe partea mai înaltă, văd, îngrozit, fiind o improvizație, în loc de trepte, poate o cărămidă-două, să pună și găleata - nesincronizând totul, poc, cum cade brusc până la parter.

Văd asta clar, vreo zece metri de cădere-n gol, pe beton. Se și adună oameni - oare chiar, cum e când cazi direct pe beton, *cât de tare poate să te doară totul* - și mă tem că nu mai trăiește.

Dar se ridică și zice, punând mâna pe partea dreaptă a capului - ca și cum cineva ar fi făcut asta - mi-au crăpat, aici, capul.

Apoi cere o țigară de la cei din jur, începe să fumeze - nici vorbă de spital, să se cheme repede o ambulanță, cum te gândești în asemenea cazuri - înseamnă că-și va continua activitatea, sau că totul nu-i atât de grav, cum ar fi fost normal să fie ...

Doru I. Pop, 17 iunie 2023, Ferneziu

89. Domnu` Şchiopu - Speranță amânată -

Mă săturasem - terminasem cu munca-n partea de mijloc a țării, așa că m-am apropiat de zona natală. Câteodată simți și asta, să fii mai aproape de meleagurile unde te-ai născut - așa că mi-am luat bocceluța și iată-mă în alt loc - cu locuința și munca.

Împart un apartament cu dl. Şchiopu - un vecin care se ținea de matrapazlăcuri - mici găinării, de fapt. O locuință luminoasă, din sud intri-n camera mare, pătrată, unde e o mobilă simplă, maro, pat, dulap și-o masă. Lumina năvălea - asta era termenul - de peste tot înăuntru.

Din această cameră ajungeai în cealaltă, mai mică, în continuarea ei, unde urma să dorm eu. Patul e pe marginea unuia dintre pereți, iar dulapurile cu haine la mijloc, unde-mi țineam, printre haine, și banii. Prea expuse, parcă, persoanelor nedorite.

*

Plec la muncă, dar mă întorc, căci îmi uitasem trei milioane într-un buzunar de haină. Sper să-i aflu - să-i iau, și să nu știe nimeni de ei, când văd, după ce ajung, că dl. Şchiopu, cu încă unul și cu maică-sa, o bătrânică gârbovită, se chinuiau să-nchidă, forțat ușile din spate ale dulapului, care, la închidere, se crăpau, fiind de furnir. Eu văd că se poate intra și trece prin dulap, iau banii, fără să mă vadă și, plecând, sper să nu-și dea seama că acolo-i ascunzătoarea mea de bani ...

Doru I. Pop, 18 iunie 2023, Baia Mare

90. Peștera

Dincolo de cinematograful „Dacia”, e doar un teren pe care a fost lăsată natura să se desfășoare. Fiindcă nu erau clădiri, doar un fel de câmp, au crescut tufe și arbuști, unii cu spini - destul de deși. E tipul acela de teren, pe care-l întâlnești la poalele dealurilor, uneori, având pe ele, vegetația sus-menționată. Un fel de pădurice tânără, crescută după câțiva ani de delăsare din partea omului.

Acum eu mă duc chiar în partea cea mai îndepărtată, în fundul acelei „grădini” - spre Nord, cum ar veni, să-mi fac nevoile. E liniște, nu mă vede nimeni, afară un semiîntuneric, la fel ca seara sau dimineața, adică nu chiar noapte - și mă pun pe vine, întors cu fața de unde venisem. Nu apuc bine să-mi fac treburile, că aud voci și spre mine, dinspre oraș, înaintează un polițist în civil. Teama mea e mare, ca un școlar sau infractor prins asupra faptului - încep să tremur, căci, în asemenea cazuri, n-ai pe unde să scoți cămașa, te gândești și la pedeapsa ce te așteaptă - în perspectivă imediată.

Dar fug, înfricoșat, totuși, tot spre partea dinspre oraș a „parcului”, chiar dacă de acolo venea și agentul. Merg - oarecum paralel cu el, fac câțiva metri, căci nu mă vede - el înainta spre fundul grădinii - și ies afară din hățiș. Îmi doream din suflet asta - am și scăpat, nimeni nu-i pe urmele mele și mă-ndrept spre oraș.

După o bună bucată de drum, trec peste un fel de câmp, pustiu peste tot, dar aici era mai luminos totul - adică acea întindere tăcută; lângă o poartă cu doi stâlpi - atât - stătea, parcă mă aștepta colegul Rambo. Mic, bețiv, lipsea de la lucru, umbla

numai după găinării - un fel de boschetar modern. Deși e aproape un nimeni, după ce-i povestesc ce mi s-a-ntâmplat, parcă m-ar pune - mi-ar sugera să jur, întorcându-mă spre parc, cu el martor, de parcă cine știe ce persoană importantă ar fi:

- Jur că nu voi mai face așa ceva, pe terenul gol al orașului, oricare ar fi condițiile ...

Doru I. Pop, 29 iunie 2023, Baia Mare

**91. Propunere pentru mai târziu
- Propunere bărbătească -**

Sunt în oraș, pur și simplu. Afară, întuneric - eu tânăr, iar lângă mine o femeie trecută de patruzeci de ani. Cu haine închise la culoare, o fustă din material subțire, fund bombat, arăta atrăgător, atât că avea nasul ca un cioc de pasăre, adică întors. În rest te atrăgea, dacă-i neglijai partea asta bărbătească, mergea. Putea să fi fost Rodica, una din iubirile mele, sau Florica, fosta mea vecină de la țară - și asta, valabilă cândva.

I-aș face o propunere, de când aștept o femeie care să mă atragă, dar ezit.

*

Tot în același loc, acum apare - e un funcționar în preajmă. Tot peste patruzeci de ani - păr negru, creț, puțin mai înalt decât statura medie, vânjos, cămașă în carouri pe el - tipul omului care o viață a fost magazioner, poate originar din Sud - sadic, dur, flegmatic. Tăcut, calm, e precis bărbatul femeii de mai înainte. Ce să mai fac, ce să mai caut acolo - trebuie să plec ...

Doru I, Pop, 30 iunie 2023, Baia Mare

92. Servicii în balcanism

- Comportament balcanic -

Trebuie să spăl toată tăblăria care-mprejmuia un fel de curte - atelier a unui depanator auto de aici, din Nord. Gardul - din petice de tablă - dar frumos îmbinate - are o formă curbă, destul de lung. E-ntr-o seară de vară, în jur liniște, eu trebuie să fac asta cu-n furtun de apă, pe care-l trag după mine. Mă ajută vecinul Mona M., un bătrân nebun, gras, bâțâit, care veșnic nu se astâmpără să facă tot felul de mici afaceri - are și el o asemenea îngrămădire de fiare, mașini vechi, șoproane uzate, lângă blocul unde stă. Mă ajută la trasul furtunului, spăl, cu jetul puternic de apă tabla, uneori e-ntreruptă, doar pereți de lemn, merg până la capăt, revin, în timp ce zic: spăl gardul - fac treaba, adică - pentru porcul ăsta, referindu-mă la proprietar, dar apoi îmi pare rău de ce-am spus, parcă-mi vine să-mi retrag cuvintele care-au și zburat - căci mă tem să nu mă spună, știut fiind ce repede circulă bârfa în balcanismul acesta barbar ...

Doru I. Pop, 30 iunie 2023, Baia Mare

93. Matei 6

- Sex și activitate, în munți -

Stăteam, într-una din seri, la stație la „Semiluna” - așteptam pe cineva. De dincolo trece la mine - mă observase - Matei - j.r., zis și Bobby. Bronzat, deși brunet, nu fusese la început, acum parcă era și senzual. Ce mai, 37 de ani - vârstă de apogeu, sau culmea tinereții. În rest, un mic escroc - nu-mi răspundea adesea la telefon. Acum motivează absența-n felul următor: i-a fost puțin bolnavă mama, așa că n-a știut când e zi și când e noapte.

Mai să-l cred. Îmi promite o ieșire la Carei, la termale - numai acolo n-am fost - plecare pe care îmi va anunța-o cu două-trei zile mai înainte - să nu mă ia pe nepregătite.

În noaptea imediat următoare, iată ce-am visat:

Eram într-un birou lung, într-o clădire cu un singur nivel, care era undeva la nord - nord-vest de oraș și perpendicular pe acesta. Undeva spre pădure - știam asta - cum era poziționată clădirea și că era liniște acolo. Poate un drum de țară ajungea în locul acela - era importantă chestia asta - și veți vedea de ce.

Mesele cu funcționari sunt dispuse și ele în lung, după forma încăperii - cu câțiva angajați care sunt pe scaune. Undeva la mijloc, Any, mama lui Bobby, la vreo cincizeci de ani, bine făcută - dar nu grasă; brunetă, frumoasă, puțin avea lăsată pielea pe piept - cunoașteți aspectul, când pielea face cute, un fel de cercuri, când și corpul parcă se așează - odată cu vârsta. Asta-n exterior - e un semnal al trecerii timpului, așa simplu cum e, în rest, cine știe câte procese, schimbări, prăbușiri din interiorul

organismului ne vor rămâne pe veci necunoscute - le vedem doar efectul, uneori, prin imaginea din exterior. Destul și atât, poate.

Are o hartă extrem de simplă pe masă, în fața ei, eu mă apropii dinspre sud, sunt tânăr, iar ea zice, urmărind harta cu ochii și degetul: am pus pe cineva să hăulească, adică să strige, ici-colo, pe pământul respectiv, ca să nu-l poată vinde cineva. Poate e al ei, mă gândii eu.

*

Fusesem plecat și revin în aceeași cameră, tot dinspre Sud. Dispăruse ceva, vreun instrument, dar eu zic, inspirat: căutați-l cât sunt aici; perfect logic.

Undeva spre oraș - spre Sud - de aceea are importanță drumul perpendicular pe linia urbei, stau cu cineva pe-o bordură de beton. Acum știți cum e vara: verdeață multă, dincolo de drum, chiar o pădurice, iar drumul e de țară - direct pe pământ. Departe, înspre Sud, parcă întrezărești localitățile - e o depresiune, chiar dacă, dincolo de ele e iar pădure. Ai vrea să ajungi între oameni, aici e doar liniște, chiar prea multă. Drumul - o ramură cotește la stânga, spre vârful coamei care-l însoțește. În spatele nostru - dincolo de bordură, e o diferență de nivel, adică dacă ai cădea, ai pica-n gol câțiva metri. Apoi iar pădure, dincolo de acea suprafață plană. Cum stăteam vreo câțiva pe bordură, o mașină vine în viteză, face curba, să urce pe drumeagul din stânga, dar nu-l țin frânele și vine cu spatele spre noi. Dar - norocul nostru - se oprește chiar la timp, cu bara din spate lipită de noi. Oricum, senzația de spaimă am apucat s-o avem. De curiozitate ne uităm jos, în depresiune. E iarbă mărunță, pârjolită de soare, desigur, cu pământul tare de sub ea.

Nu ne-ar fi fost bine dacă am fi căzut. Ne mai uităm o dată, după câteva clipe - acum e presărat pietriș sfărâmat peste tot, gri-negriu la culoare. Mai inconvenabil ca prima dată, terenul.

*

Sunt pe un teren puțin înclinat, la marginea unei suprafețe cu brazi - înalți și bătrâni. Poate la băile Dănești, după cum arată totul.

E umbră - de la copacii înalți, iar eu, tânăr, stau întins jos. Lângă mine e o tipă brunetă, cu ochii verzi și pantaloni de trening negru. La vreo 23 de ani, cu corp frumos, are și doi copii, de 3 - 4 ani pe lângă ea. Nu-s un impediment copiii, se joacă în apropiere, iar eu o mângâi pe fese, cum stătea pe burtă. Îi simt vârfurile acestora tari, îmi place, îi spun ce vreau, în timp ce continui mângâiatul, iar ea, ridicându-se în picioare, zice: stai să-mi desfac băierile sexului. Mă gândesc că-i vorba de două sfori, de la pantaloni - capete de șnur, sau direct la sex, oarecum, înnodate - ținând cont ce greu ai acces la acel organ feminin, uneori ...

Doru I. Pop, 5 iulie 2023, Baia Mare

94. Tatăl meu, Teofil

Sunt într-un fel de cămin, și ocup camera de la intrare, pe care încerc să mi-o curăț - să spăl pe jos, adică. Iau, în acest sens, pătura, neagră-portocalie la culoare de pe jos, cu gând să spăl cu mopul podelele. Am spus „un fel de cămin”, deoarece parcă ar fi intrarea de la casa de la țară - chiar prima încăpere - antreul, orientată spre Est - ușa în partea de Apus. E O.K., fac - mă apuc, de fapt - de spălat, pregătesc cele necesare, când văd că vecina, Elodia, îmi luase pătura sus-menționată; e tânără, veșnic dusă pe gânduri, stă pe scaun, în fața clădirii, meditează. Cum o fi ajuns să-mi ia pătura mea, mă gândii eu?

*

Sunt în camera dinspre Apus a casei de la țară - de data asta - unde-am și locuit cu toții, adică eu, părinții și bunicii din partea mamei, cândva.

Eu - inutil să mai spun că eram tânăr, sunt chiar la intrare - în stânga, pe un scaun. Prin odaie, ici-colo, câte un scaun, o masă, haine. În rest, plăcut. Lângă mine era bunica - bătrână, desigur, iar înspre geamul care da spre drum, spre Vest, oarecum - căci mai era unul și-nspre Sud, deasupra patului numit dormeză, dar pe care acum nu-l băgasem în seamă, sau nu exista - era taică-meu. Slab, îmbrăcat în haine de culoare închisă, nu nu știu cât de noi, tot făcea jonglerii cu o sticlă din sticlă, albă, de un litru, cum erau pe vremuri, cu pălincă-n ea. Mai bea din ea, se uită și-nspre noi, iar la un moment dat o-nclină de vârf, rapid, la 45°, ca și cum sticla s-ar mișca singură. E o invitație să mă duc

să beau și eu, dar, deși *semnul fusese atât de clar*, iar eu îl văzusem, nu-l pricep din prima, cum se zice, trebuie ca bunica să-mi explice sensul lui, care, deși stătea oarecum aproape cu spatele spre zona aceea, și cu fața spre mine, îl văzuse.

*

După aceea sunt mai înspre dreapta de unde fusese taică-meu, cam pe unde ar fi trebuit să fie celălalt pat al camerei, tot lângă taică-meu. E așezat pe un fel de pat lat, aproape pătrat, destul de jos. La fel, cu haine de culoare aproape nedefinită, adică un negru spălăcit, fiind uzate dar curate, slab. Fusese undeva - lipsise multă vreme - acum conștientizez asta, iar acum s-a-ntors. Încearcă - așa culcat cum era, cu o mână sub cap și pe o parte, să-mi explice ceva despre disconfortul sau discontinuitatea funcționării piciorului - a unuia din ele - la el sau la alții - în urma alcoolului, poate.

Cum e din garda veche - adică are concepții fixe, dar pe care nu le aplică propriei persoane, va trebui eu să cheltuiesc o groază de timp și energie, să-l conving despre faptul că alcoolul - băut zilnic, de un bețiv - sigur, duce la distrugerea omului ...

Doru I. Pop, 10 iulie 2023, Baia Mare

95. *Aventură-n Vâlcea*

Era chiar plăcut să te plimbi prin centrul oraşului Râmnicu-Vâlcea, peste mici denivelări pe care-i construit oraşul - partea aceea veche, cu case rare. E-n formă de __|__ , zona, adică sunt - liniile - străzi aproximative, căci ici-colo sunt case, chiar dincolo de drumuri - dar nu dese. E primăvară, după topirea zăpezii, eu tânăr, în jur doar soare - poate eram în anii '80 - în orice caz, nu atâtea parfumuri ca acum, la generația tânără, care, în prezent, n-ar face nimic şi-ar trăi doar în lux.

Mă plimb de colo-colo, fără grijă, tânăr, iar o tipă şatenă e cu mine. La vreo 35 de ani, cu rochie - maro spre roşu, culoarea - acceptabilă ca femeie - adică nici grasă, nici slabă. Poate că, rămânând aici, aş căuta ceva de muncit, dar ea mă duce la un fel de sală - restaurant, unde era semiîntuneric. Beton pe jos, spre partea de est a încăperii, o bordură, dincolo de care era mai jos pardoseala. Ne pune, tipa, pur şi simplu trebuie să ne aşezăm pe burtă - de parcă ne-ar mai şi comanda cineva, şi-ntr-un fel de tub, destul de gros, să băgăm o bucată de carne, în vârful unei frigărui de metal. Va fi friptă - după aceea, consumând-o, vom vedea că e de o savoare deosebită. Deh, capricii burgheze, mă gândesc eu, în timp ce mă lungesc pe jos, împreună cu vreo doi-trei oameni mai în vârstă, în dreapta mea - foşti senatori de partid, aranjaţi frumos şi parfumaţi.

Ce-ar zice un patron, sau lumea, în general - de aceste pofte, ne-ar condamna - aşa-i omul, nu se vede pe el, în primul rând, deşi caută plăcerea şi confortul cu orice preţ, chiar dincolo de normal.

Sunt tot în camera aceea, în colțul de nord-est, cu tipa de mai înainte. Zice, vrea să mă rezolve, cu o angajare la o școală sau o grădiniță, situate dincolo de clădirea asta, afară.

Pentru a mă ajuta, se scoală brusc, cum era și ea jos, în acel colț și zice: amu să-ncepem activitatea, adică folosind adverbul de timp acum, așa cum se pronunță-n Nord. Și-ar putea trăda originea prin asta, dacă cumva-i de la noi, din Maramureș. Enumeră, așadar, locurile de muncă, zicând: la școala aceea e un loc, apoi la o grădiniță de lângă ea - eu îmi imaginez acele instituții afară, în bătaia vântului de primăvară, pe acel teren denivelat, dar întreb: se poate, acolo, ea zice sigur, dar dincolo, continui eu, ea zice da, dar eu, cu toate astea, aș vrea să plec acasă, la mine, în Nord ...

Doru I. Pop, 11 iulie 2023, Baia Mare

96. Aventură în construcții

Eram paznic la un soi de clădire proaspăt ridicată și tencuită. Sub formă de pară - undeva-n estul orașului, cu vârful - dacă avea forma sus-menționată - spre Est. Clădirea avea doar un singur nivel, curată, puține lucruri în interiorul ei, plus o liniște desăvârșită. Trebuie și să spăl haine, poate rămase de la constructori, poate de la alții - știți cum e, patronatul ar mai face un ban în plus cu unele activități, date la persoanele de pază. În rest, liniște, o atmosferă plăcută, ca-n zilele de sărbătoare, când tumultul generat de nebunia omului - care niciodată nu-i sătul - încetează.

Spăl niște haine, într-o mașină tip cuptor, înaltă, undeva la intrarea-n încăpere, pe dreapta. La mijlocul „cuptorului”, ușița, simplă, unde băgam haina la spălat și stors. Asta era obligația mea. Reușesc - fac totul cu brio, în timp ce sunt și pază.

*

Sunt undeva-n fundul încăperii din această clădire - e puțin mai jos, pardoseala, plus întunericul de rigoare.

Un țărânuț lângă mine - cum era-n deceniile trecute - real, cu mustață, la vreo 22 - 23 de ani, șaten. Nici slab, nici gras, reprezenta continuitatea acestui popor pe meleagurile de aici, cu tot greul, vicisitudinile sorții, plus priceperea de care trebuie să dai dovadă - să duci civilizația mai departe.

Are bluza de salopetă deschisă, sunt aproape de el, îl simt *ca om*, aș putea să-i fac propuneri sexuale, dar mă interesează - în primul rând - chestiile universal valabile, să ducem societatea

mai departe - de aceea mă lipesc de el - zică ce vor zice cei din jurul nostru - un fel de spectatori, participanți la activitățile care s-ar putea desfășura în ziua aceea acolo.

*

Mă aflu la intrarea-n clădirea aceea, de unde venisem. Un fel de scări care urcau treptat, pe un drumușor - spre Vest - o alee simplă, cu beton dedesubt. Duce la un drum principal - această ieșire puțin în pantă. Eu sunt pe ea - la jumătate - știu că trebuie să plec de acolo, când văd vreo patru pisici tinere pe alee. Eu tânăr, ele pe acolo - nu e un inconvenient prezența lor - atât că una e pe spate, cu un bolțar pe burtă - care era fără păr, doar pielea negrie, destul de sensibilă - și pus până pe partea de sus a drumușorului, că acesta urcă și coboară, adică implică numeroase denivelări de teren, de la ieșirea din clădire și până la drumul adevărat.

E prins - acest bolțar, ca de la aleile - de la bordurile lor, mai bine-zis - care se fac azi pe marginile drumurilor - pe o ridicătură a bazei aleii, pe burta puiului de pisică. Sigur că-l apasă - e fixă poziția aceea - cine știe ce deformare a pisicii, ce capriciu al proprietarului mâței trebuie să corijeze.

Îl și apasă - așa că mă gândesc să eliberez animalul. Voi spune la o eventuală reclamație că s-a răsucit, singur și l-a dat jos - parcă cineva ar putea ști.

Sunt pe alee - dincolo de zona cu pisicile, când, de sub patul aleii, iese o pisică neagră, mai mare, cu ochii verzi. E serioasă și hotărâtă - supărată oarecum, să se joace cu mine - văd asta din comportament, dar, eu, apoi, va trebui să plec de acolo...

Doru I. Pop, 17 iulie 2023, Baia Mare

97. Comparație sexuală

Sunt în toaleta de la țară - nu prea mare, din lemn. După ce-mi fac nevoile, mă retrag în partea stângă cum intri - atâta cât e loc și-l aștept să facă același lucru pe un tânăr blond, slab, tuns scurt, puțin aplicat de spate. Are figură de soldat, clasic oarecum, nu e foarte sexi, dar tânăr fiind, mă gândesc cu ce-ar putea atrage partea feminină, iar eu nu - că cred, împruțitele din ziua de azi, cu unghii de-o palmă, lux și parfum excesive, că ele nici nu-s din materie, ca restul muritorilor de rând - plus comoditate. La fel cred oare și de ei, acești rahați care n-au nimic demn, bărbătesc, chiar dacă n-au tatuaje, bărbi și pantaloni rupți, poate nici nu se droghează - dar bărbăție, adică curaj, aspect estetic - ioc. Depinde de preferința scroafelor, până la urmă, într-o societatea strâmbă, ca a noastră.

Mă uit la el, odată ridicat în picioare își șterge fundul. Nu-i senzual, deși n-are păr pe picioare, așa slab cum e și văd că, gaura anusului său e cât o monedă mare, adică pur și simplu o scobitură rotundă ca un cerc, galbenă, de la materia evacuată. Alt element de nonsenzualitate.

În timp sau după ce constat astea, mai degrabă, mă uit pe picioarele mele, mai în sus de genunchi. Pe pielea fină, două pete, bucăți, mai degrabă, de fecale. Una mai mică, cât o alună, alta mai mare, mai extinsă, oarecum. Nu avusesem grijă mai înainte, acum trebuia să mă șterg, să le-ndepărtez cu bucăți de hârtie igienică. E inconvenabilă situația - asta e, suntem din materie, va trebui s-o accept, plus locul meu în societate - adică fără atracție sexuală la femei ...

Doru I. Pop, 24 iulie 2023, Baia Mare

98. Mărinimie la un modest

Eram în pauza unei lucrări, într-o zi înnorată de primăvară. Era una din acele zile când, deși cald afară, atmosfera se-ntunecă brusc, aproape ca seara sau dimineața, iar tu crezi c-ar fi mai bine să nu fii la lucru, ci acasă, ori la un bar - să dormi, să numeri banii, sau cine știe ce alte activități plăcute, cum spune o vorbă din popor: vreme de numărat banii și de făcut copii.

Cum cobor de pe dealul unde aveam de făcut lucrarea, ajung la un fel de răspântie, unde se adunau vreo trei drumuri, alburii la culoare, asfaltate aproximativ, adică cu material cârpit ici-colo. Mă opresc lângă un fel de stâlp, tot din beton, gros, nu cine știe cât de înalt, poate o ruină. Nu știu în ce direcție s-o apuc, până la primul magazin, când, brusc, în fața mea apare colegul Rambo. E mic, slab, cu un singur ochi, un coate-goale, n-are nimic, veșnic s-a-nvățat să ceară - un semiboschetar. Văzând nedumerirea mea, îmi oferă un sandwich - să rezolv, astfel, problema mâncării.

E bine, nu mai trebuie să caut un magazin alimentar, dar câți din păturile de jos, săraci fiind, oferă cu dragă inimă din ce au? De când s-a inventat cerșitul și societatea capitalistă barbară, care-i ține pe palme, n-ar face nimic și-ar prosti pe toată lumea - lor să le meargă bine ...

Doru I. Pop, 25 iulie 2023, Baia Mare

99. Justificare proletară

Lucrez în plin aer, împreună cu alții, la niște trepte ascendente, sigur că trebuie să ducă undeva. Sunt la o clădire lungă - cu două nivele - și nu prea înaltă. Urmează să le placheze cu marmură Giovani, un coleg rigid, poreclit Ion Bocșa, deoarece stătea prea drept parcă, cu capul dat pe spate, la fel ca și cunoscutul artist de muzică populară. În rest, doar fumuri la el - ce-a realizat, cât se pricepe, etc.

Sunt puține denivelări, locuri unde-au fost scândurile cofrajului, niște șanțuri pe care trebuie să le astup, să-i vină mai ușor celui care vine după mine. Treabă ușoară, dar ghinionul face s-o termin tocmai când vine în inspecție inginerul Vlad. Grăsuț, tuns scurt, e un om serios, cuvântul la el e cuvânt, atât că uneori e sarcastic, aruncând pastile să te jignească ca orice bun român.

Acum trebuie să-i explic ce fac, să mă-nvârt pe acolo, să mai găsesc câte ceva de făcut. E penibilă situația, deși poate o voi putea-o scoate la capăt, dar de moment, ești blocat parcă, simți o frică din cauza prezenței lui - căci reprezintă puterea.

Mă justific oarecum, tulburat fiind, dar salvarea mea dincolo de clipa de față, e că voi merge, nu peste mult timp, în pensie și voi scăpa de aceste tertipuri și situații jenante.

Doru I. Pop, 27 iulie 2023

100. Propunere

Îmi petrec timpul la niște foști vecini, într-o cameră a trecutului, parcă. La parterul unei clădiri, spațioasă, în partea de est a imobilului. Putea fi - semăna adică - cu camera din casa de la țară, atât doar că mai mare.

Înăuntru mese, scaune, câteva haine împrăstiate - toate în culori deschise - ce făceau să aibă un aer intim, locuința. Acum despre vecini: acolo stătea, permanent, sau poate în chirie, O., vecinul de acum câteva decenii, cu familia. Eu, ca invitat, mă uit la ei - e un parapet la intrarea-n salonul acela, dinspre Vest.

Îi văd, pe fiica lor, mai ales, M., care nu putuse avea mult timp copii, până a-nceput să-mbătrânească, săraca. E tânără, aici, cu corp sportiv, puțin ciolănoasă, la glezne, mai ales, fesele puțin arcuite, talie subțire, față osoasă - de berbec, adică bărbătoasă.

Așa cum e, atrage puțin, deși caracteristicile corporale enumerate mai înainte nu-s excelente, mai ales că-i goală. Pielea fină, stă-n patru picioare, cum a făcut-o maică-sa, deci, referitor la ținută, asta. Îi văd crăpătura, puțin maro la culoare - adică acolo a picurat natura acel cafeniu mai închis decât restul pielii fine, să incite sexual, chestia asta. M-ar atrage, totuși, dar nu prea mult, poate pentru o aventură ocazională.

Se tot mișcă - își schimbă poziția - acum stă pe șezut, îi văd sexul din altă poziție, în față, ca o floare care se dezghioacă, căci la mijloc are un loc mai închis, ca și cum ar fi o sferă acolo, cât o alună. Și totuși, pe acolo (se) introduce ceva - bărbatul - în timpul actului sexual, deși pare dificilă și complicată chestiunea și are loc nașterea, apoi, mă gândii eu.

În timp ce să uit la ea, cântărindu-i calitățile fizice, mă gândesc cu groază la enorma presiune care se va face asupra mea, să cedez, s-o iau de nevastă.

Simt de acum starea de inconfort, voi transpira până la sânge atunci, ca Isus pe Muntele măslinilor, și voi exclama, asemeni lui: treacă de la mine acest pahar ...

Doru I. Pop, 31 iulie 2023, Ferneziu

101. Compromis viitor

Sunt pe un fel de câmp denivelat, care se întindea de la sud-vest la nord-est, dincolo de o localitate, situată și ea-n stânga cum te uitai înspre nord. E unul din acele terenuri puțin în pantă, păscute de vite, uneori - fără o destinație precisă. Acum aici se ținea un târg de primăvară, se vindeau scule din construcții, mai ales. E sezonul cu energii, puțin calduț afară - simți că ți se pot întâmpla doar lucruri bune, în acest sens derulându-se viața.

Niște mese acoperite, sărăcăcios aprovizionate, altfel ai fi zis că-s niște cărucioare mobile - ori tarabe primitive, ca-n deceniile trecute, împodobeau peisajul. La prima, cum veneai dinspre sud-vest, sunt eu. Cumpărasem o sculă de tăiat, era prevăzută oferta cu un panou din carton pe care era un fel de capac dreptunghiular pe o mică șină, la fel, din plastic. Sub el era posibilitatea câștigului - unul din câteva - un fel de loterie, deci.

Firma care-mi vânduse scula, îmi dăduse acest pliant fără plasticul respectiv. Eu, revoltat, văzându-l smuls de la locul lui - lipsa, mai degrabă - nu știu ce să fac. Poate tocmai coala mea să fi fost câștigătoare. Dereglat din cauza furiei, nu știu ce măsuri să iau, când apare-n fața tarabei, văcarul de la mine din sat. Statură normală, între două vârste, șaten spre blond, are figură de mecanic. El se oferă să mă ajute, să-mi recuperez - să primesc, mai bine-zis, alt carton cu dispozitivul de câștig nou. E solid, serios, are un pumn cât un baros, m-ar putea rezolva, dar mă tem să nu ceară cine știe ce alte servicii, căci se-nhăitase - făcea jocul, de fapt, unor țărani hapsâni din sat, care voiau, prin șiretlicuri, a smulge cât mai mult pământ de la naivi.

De câte ori în viață nu suntem nevoiți să facem unele favoruri persoanelor pe care nu le agreăm, ne aliem cu ele, în speranța că ni se va face dreptate, adică justificat, vom lovi în altă parte. Într-un cuvânt, ne facem tovarăși cu dracul, până trecem puntea, cum zice un proverb.

Aș vrea să mă ajute-n cazul meu, cu firma respectivă, dar sper să nu fie atât de escroc să-mi ceară pentru serviciul respectiv mai mult decât trebuie ...

Doru I. Pop, 16 august 2023, Baia Mare

102. Destinație schimbată

Sunt în Centrul Vechi al orașului, într-o după-masă de vară. Una din acele zile când se pregătește să plouă - dar mai înainte cu mult de acest fenomen, când e o vreme indecisă, mai bine-zis. Nori - adică soarele a fost acoperit brusc - iar tumultul străzii a-ncetat.

Era și un fel de fântână arteziană, apa țâșnea prin câteva coloane paralele - în partea de nord-est a pieței dreptunghiulare care alcătua centrul. Acum, aceasta nu exista, doar locul gol din chiar zona unde fusese statuia ostașului sovietic.

Cum fusese demolată - dusă de acolo-n altă parte, probabil, după Revoluție, chiar dacă trebuia sau nu; oricum reprezenta o epocă, ca orice mărturie, care nu putea fi ștearsă, cel puțin în mintea oamenilor ar fi rămas, chiar distrugându-se dovezile fizice ale existenței ei, nu erau decât copacii și băncile puțin mai îndepărtate.

Când privesc locul acela, venisem - cum eram prin piața respectivă, văd că se săpase cu excavatorul, pământ negru, umed, scormonit, pe câțiva metri pătrați. După ceva țevi, mă gândii eu - se mai strică și acelea - și mă-ndepărtez câțiva pași.

Revin iarăși - de data asta groapa-i căptușită cu bucăți de plastic - pe fund și pereții, roșcate la culoare, cu marginile - acolo unde se-mbină pereții - rotunjite. Elegantă, ce mai, această finisare. Poate urma să fie un bazin de înot acolo.

Toate bune, dar realizez că-s desculț, papucii de casă, cu care fusesem în picioare, albaștri (cu care și la bazinul de înot în realitate, fusesem zilele astea) nu erau nicăieri. Pe lângă bazin, în

partea de nord, sunt rafturi cu încălțăminte uzate, vreo două-trei, la fel ca-n magazinele de import.

O pereche de unguri amabili, soț și soție, spre șaptezeci de ani, se oferă să-mi caute o pereche de încălțăminte - poate chiar șlapii - printre pantofii maro de pe stelajele respective.

Sper să și găsească, până la urmă, deși erau doar numere mici, înguste, sau papucii mei - sau să mă trezesc ...

Doru I. Pop, 17 august 2023, Baia Mare

103. Serviciu militar obligatoriu

Trebuia să merg - într-o zi de primăvară - să fac încă o dată armata, în unitatea unde fusesem cu o groază de ani înainte.

Nu înțelegeam rostul acestei chemări sub arme, acum aveam cincizeci de ani, la ce-ar mai fi avut țara nevoie de mine, dar asta era.

Eram înalt, un metru optzeci, mă-ngrășasem puțin, începusem să chelesc - dar eram în formă, debordam de energie. Sigur că nu-mi arătam teama din suflet, la-nceput ești tratat și bine ori în ce afacere, ca și cum ai avea nu știu ce personalitate, dar apoi, mai ales că robotești o viață-ntreagă, rar dacă ești chemat sub arme, la vârste înaintate, ești tot simplu soldat, fruntaș, caporal sau sergent - ce mare brânză, alții după doi-trei ani de școală militară sunt fericiți toată viața.

Cum aveam un costum negru, peste cămașa gri, pălărie în cap, mă grăbesc la un fel de serviciu de înregistrare, care era dincolo de unitate într-o sală largă, la parterul unei clădiri.

E o tipă tânără, amabilă, aproape o copilă - nici nu părea din ziua de azi - de statură normală, care-mi caută printre mărunțișurile - lucruri personale. Nasturi, bricege, capete de sfoară, embleme decupate din etichetele articolelor de-mbrăcăminte, plus cartonașe pe care scria numele iubitei mele: Lorena.

Nu zice nimic văzându-le și-mi dă drumul să merg în dormitoarele unității care era în stânga acestei clădiri.

Cu teama-n suflet, dar și cu o doză de speranță, mă-ndrept într-acolo; acum sper că foștii mei colegi de armată să nu

fi fost chemați tot la unitatea asta, unde-am fost pe vremuri, sau să se fi schimbat - trecând anii peste ei - la răutatea și ironia lor mă refer. Același lucru sper și referitor la cadre - să fie oameni cu mine, acum în noua conjunctură a satisfacerii stagiului militar ...

Doru I. Pop, 18 august 2023, Baia Mare

104. Călătorie în timp 3

Reuşisem performanţa să descopăr secretul călătoriei în timp - natura acestuia, adică - iar acum mă oprisem într-o zonă dincolo de nordul ţării, undeva în ţările de limbă slavă.

Era o localitate, un oraşel aşezat pe nişte coline, o denivelare destul de lentă, care cobora înspre sud - sud-est din oraşul propriu-zis. Era una din acele aşezări cu case rare, străbătute de străzi, de drumuri pietruite rudimentar, sau chiar de drumuri de ţară şi liniştite. Chiar la marginea de sud-est a localităţii pe unde trecea o astfel de cale e o cârciumă. Simplă, o casă puţin alungită, neterminată - tencuiala pereţilor, adică. Mese în faţă - câteva - ca la barurile de acum, mai moderne, deşi ajunsesem - ştiam asta - cu câteva decenii în urmă. Şi fiindcă mă apropii de mese - venind din plin câmp, intru-n vorbă cu cei de acolo.

În primul rând îmi pică bine şederea ce urma s-o fac, parcă localul se ivise-n calea mea, intenţionat, apoi mă interesau şi oamenii.

De statură normală, cu haine curate, dar uzate, de-un gri-albastru spălăcit, de cât fuseseră spălate şi purtate, stăteau la un pahar de vorbă - cum se spune-n vremea noastră. Nu se schimbaseră mult din tinereţe, adică să se-ngraşe, erau musculoşi, puţin aplecaţi - din cauza muncii, poate, şi aveau riduri la ochi. Atât - trecerea vârstei, căci „băteau” spre cincizeci - nu-şi puse prea tare pecetea pe fizicul lor.

După ce salut, mă aşez la o masă şi comand ceva cârciumarului nici slab, nici gras - cu figură de comerciant, evreu, poate, ţinând cont de timpul în care ne aflam.

Erau liniștiți, săracii, își vedeau de treburile, nebănuind că catastrofa-i așteaptă - ca de multe ori în istorie. Oare ce-am putea face - cum am reacționa, dacă am vedea cu o clipă mai repede un dezastru ce urmează să vină?

Dau să-i întreb pe comeseni în ce zonă și localitate mă aflu, unde ajunsesem cu teleportarea, adică, căci mi se tot învârteau prin cap, ca și cum aș fi fost capabil și de-o altă performanță, cea a telepatiei - denumirile următoare de localități: Sermina, Sermino, Serminski - toate de origine slavă - dar, nu destul de clar.

Mă interesează și data, asta nu știam, dar, judecând după lumina blândă de afară, vegetația mai era încă verde, dar, pe alocuri, suprafețe acoperite de frunze începeau să-ngălbenească. Eram undeva la sfârșitul verii. Așa că unul dintre acei oameni cu figură de muncitori manuali cu care stăteam la masă, îmi zice: suntem în 2 septembrie 1939.

Trebuia să mă-ntorc fără întârziere în timpul meu, cu o zi înainte Germania atacase Polonia, iar în ziua următoare, puterile din Vest, Franța și Anglia, declarând Germaniei război, începea cea de-a doua conflagrație mondială - să nu mă prindă, așadar, evenimentele pe aici ...

Doru I. Pop, 22 august 2023, Baia Mare

105. Justificare oportună

Sunt undeva-n partea de sud-vest a orașului, acolo e amplasat barul și magazinul alimentar al domnului Sămânța, cel cu specula din cartierul meu. E seara sau dimineața, un semiîntuneric peste tot, iar eu dau să urc cele câteva trepte și să intru-n magazin. Cum ușa e situată spre nord, oarecum, pe lângă trepte-n stânga e o prelungire a clădirii - asta ca să vă faceți o idee asupra a ceea ce urmează.

Cum urc cele două-trei trepte, nu mă vede nimeni și pe perete, brusc, cum beau mult lichid, îmi vine să mă piș. Și fac, nu mă pot abține, dar în acel moment, din clădire iese vânzătoarea, sora nevestei patronului. Mică - deși tânără, grasă excesiv, parcă are picioarele ca doi cârnăciori imenși, din cauza depunerilor de grăsime, în rest elegantă și cu-n aer de om atotștiutor, chiar cu veselie, pe de altă parte, îmi zice:

- Ce, ai băut și de aceea te piși aici la mine?

Eu eram salvat, oarecum, căci nu intuia adevăratul motiv al actului respectiv, căci, fiindu-mi și slăbită prostata, nu mă puteam abține ca unul tânăr. De câte ori în viață, o simplă vorbă - nu mai mult - contribuie la ruina noastră psihică-n primul rând, la prăbușirea întregului sistem existențial după care acționăm - așa că e bine să auzim doar ce vrem noi și să și vedem astfel - pentru a putea merge mai departe ...

Doru I. Pop, 28 august 2023, Baia Mare

106. Locuință instabilă

Primisem o cameră în blocul-cămin în care stătusem câțiva ani, în cartierul Săsar. La etaj - ultima pe stânga, cum urcai scările și făceai la dreapta - poate chiar fosta cameră.

E după-masa, în jur liniște, iar lumina naturală pătrundea pe ferestre - învăluia totul, acolo unde nu se auzea nici un zgomot, eram doar eu. Tânăr, mă apuc să curăț parchetul de praf. Am patul aproape de mijlocul încăperii - pe peretele dinspre Nord - dar nici nu bag de seamă dacă-i acolo, căci mai departe, spre celălalt capăt, sunt câteva paturi. De cazarmă, adică simple, din structuri metalice, unul e chiar vis-à-vis de al meu - sau de locul acela. Înaintez spre mijlocul camerei, dau de primul pat, înalt, din cadru metalic simplu și-l împing spre locul unde ar trebui să fie al meu. Două sunt mult mai încolo, dar eu mă pun în genunchi și - cu o cârpă, ca și cum aş cosi, adică făcând mișcări sub formă de arc de cerc, curăț praful de pe jos. Avansează repede, parchetul e fin, iar eu plin de energie, când aud zgomete-n spatele meu, spre ușă. Cineva, cum intrase, se așezase pe patul de lângă al meu. Nimic nu-i mai neplăcut în viața asta, când *ești vorbit pe la spate*, adică-n lipsă, sau de persoane de care auzi că-ți vor binele și te apreciază, dar, mai ales, *lovit sub centură* - adică fără să fii pregătit. Două-trei persoane sunt acolo, pe care trebuie să le-ndepărtez, căci mă-ndrept spre ele - acolo mi-am lăsat și bagajele - de aici sentimentul neplăcut că *ești lovit* când nu te aștepți. Apoi mai trebuie să scap - să le lămoresc - să le facă să se-ndepărteze și pe cele cinci-șase - aproximativ - un grup de țărăncuțe și băieți tineri, cu fețe rotunde, poate elevi ai deceniilor trecute, dar morți de curiozitate să vadă ce se-ntâmplă-n cameră și care erau pe hol ...

Doru I. Pop, 1 septembrie 2023, Baia Mare

107. Iertare între neamuri

Trebuie să mă-ntorc acasă - la țară - dintr-o stațiune balneoclimaterică situată-n vestul țării. Aveam două posibilități: sau cu soră-mea, ori cu vărul meu, cel hapsân, poreclit Păianjenul, datorită dorinței lui excesive de a acapara prin șiretlicuri avuția altora.

Sora are o mașină de culoare deschisă, un roz șters, decapotabilă, comodă, adică joasă, cu loc destul înăuntru, iar vărul una de forță, un Mercedes negru, înalt, cu care se putea deplasa repede.

N-aș vrea să merg cu el - naște obligații serviciul prestat de el - poate prea multe - dar cum se-ntâmplă de multe ori, o nehotărâre în viață, o decizie neluată la timp, sau luată greșit, face să ia alt curs evenimentele - de aici și insuccesul nostru.

Așadar, mă trezesc în mașina lui, vrând-nevrând, dar nu-mi place, stau și rigid, locul e strâmt, protestând, apoi, la un moment dat oprește și cobor.

*

Mă trezesc în sat, pe ulița din spatele casei Păianjenului, care duce spre râu și dincolo, spre casa părintească. În mod normal aici era plin de noroi - un drum pietruit insuficient - care trece și pe lângă acareturile acestuia, până la râu - tot felul de îngrămădiri de șoproane din scânduri, obiecte vechi, lemne putrede - o mizerie de nedescris, ca la majoritatea românilor.

Acum - chiar în spatele casei cu etaj a sus-numitului, cum se desprinde din calea principală, acest drumeag, e curat. Peste uliță - până la gardul unchiului Samoilă - pe această parte - e

acoperită toată suprafața, cu o cuvertură de nailon. Pe jos curat, gresie de culoare închisă. Un spațiu modern, cu două toalete, cu uși de termopan albe, în ambele capete ale acestui hol - câte una. Becuri - adică iluminatul necesar, în interior, plus că eu aprind unul, când folosesc prima toaletă, cea dinspre sat. Când ies din ea, vine Păianjenul revoltat - de ce-am folosit-o, ar vrea să zică, dar îi dau eu răspunsul: a, ca să plătești energia consumată.

*

Vine soră-mea și mă ia cu ea. E pe jos - nici nu-i prea departe până la casa ei, dar trebuie să o luăm de-a lungul râului, prin capătul proprietății vărului nostru. Așa că coborâm drumul, până la râu, apoi pe o strungă din gardul de nuiele împletite vom trece dincolo, pe terenul care-nsoțește râul și vom merge pe firul apei în sus.

Mai aruncăm o privire - eu, mai ales - la acareturile din spatele șurii vărului, mergând spre râu. De data asta e curat, o șură mare, portocalie, spoită cu lut, ca-n secolele trecute - pătrată, apoi una verzuie, la fel, de un verde șters, mare, curată, ca un cub imens. Între ele, una mică - o clădire verde, la fel, din lut, exteriorul. Nu s-a abținut să nu facă și el una - având ca model cele din trecut, care semnificau permanența pe aceste meleaguri - la el, dorința de perpetuare a speciei, dar și hămesela proprie.

Trecem hotarul, prin gardul intermitent și urcăm pe râu în sus. Iarba a fost cosită aici, sau e scurtă, uscată, ca o pășune pe timp de secetă - cu copaci cu frunze uscate de arșița verii, galben-maronii, sau căzute pe jos, o parte.

Ajungem cam pe unde-ar fi trebuit să fie casa soră-mii, dar mai în jos, spre râu. Aici sunt mese și bănci de beton - adică una și respectiv două - la fel ca-ntr-o stațiune balneară.

Stăteau câteva bătrâne la ele, plinuțe, vopsite, elegante. Cu tot luxul, li se vedeau ridurile; se consfătuiau, vorbind cu capetele aplecate unul spre altul, despre nu știu ce produse cosmetice aflate undeva-n ceva cataloage de reclamă. Mai bine ați începe să faceți sală și să respectați alimentația, le-aș fi spus eu.

După asta trebuie să mă-mpac cu soră-mea, înainte de a ajunge acasă ...

Doru I. Pop, 3 septembrie 2023, Baia Mare

108. Spectacol nesigur pe scenă

E o scenă de lemn, simplă, poate-ntr-un bar, poate la parterul unui bloc, aducea ceva din simplitatea, nerânduiala anilor '90. Când totul era alandala, iar oamenii fără griji - nu bănuiau amploarea schimbărilor ce urmau să vină, adică ce tăvălug urmează să treacă peste ei.

Dansează o tipă scundă, rotundă la față, cu păr șaten, cu fire galbene prin el - vopsit, desigur, care seamăna cu fata doamnei Morika din cartier; o țărănuță tânără, blondă, cu figură de albină - din acei ani, măritată undeva-n nordul cartierului meu, Ferneziu.

Asta e robustă, dar nu grasă, are cât de cât forme, carne tare, e tânără și are pe ea un halat maro-verzui, descheiat în față.

Cum se tot fâțâie pe scenă, vine la mine și-mi răvășește părul, pretinzând să-mi schimb frizura, pe dreapta, cum îl aveam pieptănat în partea opusă. Face și ea același lucru - cu părul ei, după care dansează. Are fața rotundă, radiază de fericire, plus că i se vede chiar și sexul, când ridică piciorul - o crăpătură simplă, verticală, mai închisă la culoare decât pielea sănătoasă - atât. Mie, cum mă tot tracasează cu schimbarea cărării părului, nu-mi place. Aș dori să-i spun să mă lase în pace.

Cum continuă dansul, pe toată lungimea scenei, i se vede sub halat partea senzuală - sexuală, mai degrabă - așa că o pereche la vreo 27 de ani, din cei care erau în sală, sunt, curioși fiind, îndreptățiți să-ntrebe:

- Oare sexul i-o fi umed?

Doru I. Pop, 10 septembrie 2023, Baia Mare

109. Pensie amânată

Partea de Răsărit a oraşului e-n pantă, oarecum. Un deal domol, cu case ici-colo, care coboară spre intrarea în oraş, lângă şoseaua dinspre oraşul vecin, Baia-Spie.

Sunt pe acea înclinare de teren, iar pe sub mine, adică mai jos de unde eram, trece-n goană o maşină decapotabilă, spre Est.

Înăuntru e şi dl. Pasăre - fost miner, acum la Caparol, de ani buni. Chiar îl văzusem zilele trecute, şapcă cu cozoroc în cap, pusă invers, pare serios, în fond e un escroc şi beţiv.

Îmi aruncă din viteza maşinii, căci îi spun c-am mers în pensie, în funcţie de vechimea avută, îmi ripostează, aşadar: dacă aveai cincisprezece ani de grupa întâi, ai fi mers la cincizeci, cincizeci şi doi de ani, la care eu îi răspund:

- Dacă aşa a fost situaţia, având vechimea care am avut-o, nu mă voi omorî acuma - folosind o expresie din popor ...

Doru I. Pop, 11 septembrie 2023, Baia Mare

110. Activitate-n atelier

Un atelier de lăcătușerie, cu tot ce implica, adică covoare uzate pe jos, din cauciuc, bucăți de fier, mizerie, adică șpan și pilitură de la piese, mult întuneric - mă rog, ca-n orice loc unde ai de-a face cu mecanica - era undeva în sud-vestul orașului. Semăna cu cel din Baia-Spie - IPROD COM - unde îmi lucraseră părinții, cândva. Situat în pantă, urc, de la poartă - spre Nord - să ajung în ultima secțiune a lui - acolo aveam de lucru.

Cum era ora 10.00, speram să apuc să fac ceva până la 12.00, când era pauza de la amiază. Șefă-mi era Ludmila, fosta femeie care-mi tehnoredactase un roman. Nu știu cum era-n calitate de șefă - se mai schimbă omul. Cum mă grăbeam să ajung, mă opresc în încăperea din mijloc, în dreapta. Aici tot întuneric, atât că-n marginea dinspre Vest, e un aparat de suc, ca-n anii '90. Călin, un coleg, musculos, cu figură de maimuță, e acolo. Aș dori să beau suc de struguri, dar văd că curge doar de zmeură, într-un vas de plastic - o sticlă mare, ca pentru apă plată, tăiată la vârf. Curgea un fir subțire, ca și cum ar fi stoarsă o cantitate de fructe în interiorul aparatului. Poate că are și un mecanism - mai sus - pentru sucul de struguri, mă gândii eu. În timpul acela vine un oltean - un tânăr hapsân - să ia suc. Are o sticlă de un litru, decupat vârful, dar n-are curaj să stea până se umple. Cufundă acel soi de pahar în vasul mare, dar fără să atingă lichidul, căci are o toartă de sârmă, deasupra, în semicerc. Deh, zgârcenia, dar și măsura de prevedere, să nu se contamineze de ceva boală, îmi zisei. Nu mai am răbdare, așa că plec, înspre locul meu de muncă, situat în secțiunea a treia a atelierului. Sper să ajung la timp, dar și ca șefa mea să fie o femeie bună,, în caz c-ar observa întârzierea ...

Doru I. Pop, 12 septembrie 2023, Baia Mare

111. Călătorie la capătul nopții

Mă duc împreună cu familia domnului Matei - patronul, să-i văd o proprietate situată undeva-n Răsărit între satul Șurdești și orașul Căvnic.

E o fâșie de teren lungă, dispusă de la sud la nord, pe lângă acest sat - și verde. Un câmp, dar care la mijloc avea un gard din tufe - un gard viu, gros, întrerupt pe alocuri - poate fiind chiar un fel de delimitare de proprietate.

E dimineata, într-o zi de primăvară, ori poate de toamnă târzie, călduță, înnorată - iar eu tânăr. Vin aici cu entuziasm, să curăț acel loc - contra cost, desigur - al domnului Matei.

Sunt și porțiuni asfaltate - la capătul dinspre sat - treaba merge bine, chiar „aspir” terenul. Căci dau din mătură ca din coasă, adică acele mișcări semicirculare. Se vede lucrul, după mine, dar mă opresc și arunc o privire dincolo de gard - din curiozitate, pur și simplu. Și acolo e tot spațiu verde - o iarbă tunsă scurt, umedă, la fel ca după ploaie și după ce a fost tunsă - toamna, mai ales.

Dar, cum se-ntâmplă de multe ori, vine repede domnul Matei, să plecăm; l-a deranjat, poate, privirea mea dincolo de gard.

*

Suntem undeva - n-aș putea spune unde - poate mai la nord de acel teritoriu, în capătul satului unde totul e pe o culme, casele, adică - în nord-estul localității. Tot călduț afară, atmosferă umedă, atât că, lipsea animația - eram doar cu domnul

Matei Junior, zis Bobby, dar, de data asta, în fața unei clădiri lungi, cu două nivele, cu vitrine mari, în loc de clasicele geamuri - un imobil destinat pentru magazine sau restaurante.

E „prietenoasă” clădirea, dacă pot să mă exprim așa, are etajul mai mic puțin decât parterul - deși e destul de lung, întreg ansamblul - și goală. Fără oameni, fără mobilă și alimente. Lucruri foarte importante pentru mine, deoarece, domnișorul Bobby îmi dă de-nțeleș că trebuie să rămân, să dorm în acea clădire. Sunt de acord, tânăr fiind, îmi permit o noapte petrecută acolo, poate chiar mai mult, dar cu mâncare.

Îmi aduc aminte că, atunci când venisem, trecusem pe lângă complexul comercial numit, pur și simplu, „Complexul” din Baia-Spie, situat chiar în centru, între blocuri și râu, care era deja - și el - golit de mărfuri și mobilier - nu ținuse afacerea. Nu-i păcat să investești atât în clădire și echiparea ei - și după un timp, din diverse motive, să nu mai meargă afacerea? Dar asta e, orice lucru are și un sfârșit.

Nu-mi prea place situația de a nu avea mâncare acolo, peste noapte.

*

Sunt undeva spre vest de locul acela, poate chiar în celălalt capăt al satului, grăbindu-mă să ajung acasă - singur de data asta.

Cum satul e așezat peste niște culmi blânde, niște câmpii, de fapt, cu mici denivelări, dar mai sus decât drumul care trece prin mijlocul satului, și casele sunt rare - între ele grădini - cu recolta culeasă, ici-colo garduri căzute la pământ, de șipci subțiri, vechi, plus amprenta toamnei - vegetație rămasă, dar galben-

maronie, vițe de fasole, tulpini de varză, iarbă necesită - smocuri - scoțând în evidență acel anotimp. În rest, spațiu berechet și liniște.

Peste acele calote, resturi de sfere, parcă, cum erau câte într-un loc ridicăturile pământului, trec hotărât să ajung acasă - spre vest. Sunt și casele mai rare, terenuri - unele - fuseseră deja arate proaspăt - așa că erau negre la culoare, iar în unele locuri - peste pământ - urme de roți de tractor și de căruțe - de cauciucuri.

Aș vrea să știu dacă merg în direcția bună - mi-ar trebui să am sub picioare șoseaua asfaltată, care trece prin sat, mă nedumerește lipsa ei, mă uit în față și-n stânga mea, unde era o vilă clasică. Simplă, răsărea dintre tarlale - ca-n deceniile trecute. Garduri pe lângă ea - puține acareturi, iar la etaj un tip, alături de o femeie, cu mustață, scund, șaten, la vreo 45 de ani, cu o bluză de trening cu roșu și negru pe el - având aspectul trecutului și el.

Cum avea și nasul ca un plisc de corb, când mă uit la el - semănând cu corbul păcălit din fabula „Corbul și vulpea” - îl găsesc caraghios. Când întreb, unde-i drumul, el mă-ntreabă - la rândul lui - ce părere am despre președintele E. Constantinescu - care fusese, adică. Nu zic nimic, ce părere să am - una negativă, desigur, dar femeia - o țărancă cu șorț înainte, puțin grasă, îmi zice: drumul e în față. Si-ntr-adevăr, dincolo de rotunjimile terenului din față mea, ca două suprafețe de mingi, pe care erau urmele de tractor, undeva-n față și-n stânga mea, văd șoseaua de asfalt, uscată. Poate fi *salvarea mea*, căci sper ca acela să fie *drumul* pe care voi ajunge acasă ...

Doru I. Pop, 15 septembrie 2023, Baia Mare

112. Proiect de viitor 1

Întreg masivul Piculeț - un deal lung, care însoțea depresiunea văii Podului, spre orașul Baia-Sprie, și paralel cu munții îndepărtați, fusese transformat într-o clădire modernă.

Adică, pur și simplu, aceasta era în locul lui. Un imobil lung, cu un singur etaj - cu geamuri, destul de mari, ici-colo, pe fațadă. Urma să locuiesc sus la etaj - mi se conferise acest drept, deoarece avusesem pământ pe acel deal, iar acum trebuia să duc un lighean roșu, mare, cu apă sus, în încăperile de acolo, să-l am la spălat.

Cum ajung - pe cărăruia care străbate terenul, din sat până în fața clădirii - grăbindu-mă, și pun jos vasul și mă-ndrept spre ușă - intrare situată-n partea de sud a clădirii amplasată sud-nord.

E întineric afară, eu tânăr, o lumină nu prea puternică, de la un bec situat deasupra intrării - și liniște. O femeie cu păr creț, tipul acela de țărânci care rămân neschimbate zeci de ani - între două vârste - deschide ușa, era femeie de serviciu, poate - se uită la mine, după care dispare înăuntru. Pe scări - căci se vedea prin geamurile fumurii de pe casa scării - se zărea totuși ceva înăuntru, un polițist. Inițial strigasem - revoltat, oarecum, cum sosisem, încălzit de drum: „care ești acolo, mă”, ca rezultat îmi deschisese femeia, dar acum , trebuia să mă corijez, *fîindcă un reprezentant al puterii* era înăuntru și să vorbesc mai decent, ca: „vă rog să-mi deschideți”, chiar după ce femeia-mi închise ușa-n nas - dacă voiam cu orice preț să intru - și să ajung la etaj cu vasul cu apă, unde-mi era locuința ...

Doru I. Pop, 17 septembrie 2023, Baia Mare

113. Peisaj de seară

E o seară de vară după ce asfințește soarele, căldura mai scade - e plăcut afară - dincolo de satul natal, U., înspre Vest.

Sunt țărini cu iarbă cosită, fâșii de teren care se-ntind de-a lungul unor vâlcele - secate de la căldura verii, doar urma pe care curgea cândva apa se mai vede. În rest, sunt frumoase aceste teritorii, ca un obraz proaspăt bărbierit, cu copaci ici-colo, tufe de arbori care însoțeau vâlcelele dispuse din loc în loc peste suprafețele acelea.

Spre sat, e mai ridicat terenul: pe acolo coboară și șoseaua dinspre oraș, e un gard viu de protecție înalt, nici nu se vede drumul și terenul de dincolo de el - iar eu sunt cu cineva.

E plăcut, miresmele fânului cosit sunt împrăștiate în aer, iar o persoană - poate unchiul Pamfil - îmi arată, jos, în vale, la poalele unui păr mare, pe terenul curat, un radio mare, Pacific, cum erau cândva, cu partea din față galbenă și maro.

Mă duc, sunt curios să-l iau, pare nou, după atâta timp, dar când ajung, nu văd decât un radiocasetofon negru, lung, Univers, cum luasem cândva unul din Sibiu - dar pe care nu l-am folosit niciodată, plus un fel de aparat ciudat, chiar lângă păr, ca și o cutie de la acordeon, la formă. Adică de la jumătate în sus oblică - partea aceea, tot negru la culoare, dar cu butoane ici-colo, iar sus - la mijloc - capul de redare, acea roțiță pe care se-nvârte banda - dar nici o bandă de casetofon. Păcat de un aparat atât de masiv - să nu aibă două locuri pentru casete - ci doar una - și doar urma ei, ca-n cazul de față. Sau putea să fie doar un aparat de înregistrare, mă gândii eu. Nu-mi plăcea - trebuia să plec de acolo ...

Doru I. Pop, 19 septembrie 2023, Baia Mare

114. Proiect de viitor 2

Era un sfârșit de iarnă frumos, însorit, cu zăpada topindu-se foarte repede. Cum, în câteva zile nu mai exista nici o urmă din sezonul care trecuse, ziua se mărise, afară călduț - era o plăcere să stai, să pierzi vremea prin oraș. Îmi petreceam zilele în zona de sud-vest a orașului, acolo unde, direct sub deal e strada Victor Babeș. Blocuri, blocuri-turn, pe alocuri, oameni, tumult - activitate umană în zonă, deși în marginea orașului, căci în deceniile trecute se construise enorm, de care mă bucuram: om la om trage.

Apoi, de acolo ajungeam la o altă răspântie importantă, un „nod” al civilizației, unde te puteai simți bine: undeva înspre centrul orașului, lângă râu, în zona Aurora - la fel, circulație intensă, pe bulevardele largi, ce începeau sau treceau pe acolo.

Era o plăcere, ardeai de nerăbdare, privind de departe, văzând acel freamăt tăcut, pe care-l estompa patina distanței, să ajungi și tu acolo, să te bucuri de existența acelor oameni, alături de ei - în lumina blândă a unei după-amiezi de primăvară - și tânăr.

*

Pierdusem câteva zile cu acea odihnă, nu mersesem la lucru - eram miner, iar acum eram în casa de la țară, alături de bunică-mea. Lipsisem nejustificat, trebuia să mă duc la dispensarul minei, să-mi dea concediu medical retroactiv - nu știu dacă se mai putea, aș fi vrut să rămân la mină, căci nu mi-ar fi plăcut să ajung la vreo firmă de construcții, gen a domnului Blaga V., fost mare șantierist cândva, la AGEKOM.

E tot o după-masă însorită, dar liniștită, iar bunică-mea, cum sosisem, îmi arată cum curge apa din tavan pe dormeză, patul modern de sub fereastra care dă pe trepte. Apoi mă duce în camera de oaspeți, denumită „cealaltă casă” - la țărani. Aici același fenomen, dar mult mai pronunțat: peste scoarțele roșii-închise la culoare, șuvoaie subțiri de apă curgeau din tavan. Bunica și pusese vreo două lighene să adune apa. Merge cu mine înapoi în cealaltă cameră - îmi dă de înțeles că trebuie să repar acoperișul; acum nu știu - deși sunt de acord cu asta - responsabilitatea apasă asupra mea - dacă voi face-o acum, sau după ce voi reveni de la medicul minei, unde va trebui să rezolv cu concediul medical ...

Doru I. Pop, 19 septembrie 2023, Baia Mare

115. Anglia 4

Ajunsesem la muncă-n Anglia, cu-n grup de români. Undeva în centrul ei - peisajul se prezenta-n felul următor: un oraș, întinzându-se spre nord, numai din case vechi, cu acoperișurile puțin țuguiate, din cărămidă trainică, roșie, roșie-negrie, uneori. În mijlocul lor se ridica hornul de fum, înalt, semeț, cu o mică pălărioară la vârf, la fel ca ciuperca „pălăria șarpelui”, uneori, aveau un fel de gătuire și la mijloc. Astfel, întregul peisaj semăna cu ceva medieval, cum vezi prin cărțile de istorie.

Eu, cum stăteam în partea de sud a localității, eram grozav de neliniștit. Venisem, fără voia mea, parcă, căci depindeam de enorm de multe lucruri de acasă, medicamente, oameni, activități. Eram un deșrădăcinat, astfel și voiam să plec înapoi.

Când venisem - cu trenul - îmi rămăsese pașaportul la dl. Bocșa, șef de lucrare, un finisor cu figură de șoarece și rigid, care semăna cu cântărețul respectiv - Ion Bocșa. Pare jovial, chiar e poreclit Giovanni - adică-i place să i se spună așa - de la numele său și de la anii petrecuți în Italia, de parcă numele românesc n-ar fi valabil - dar nu știi de ce e-n stare omul pentru bani, adică cum te apreciază-n primul rând, dacă-ți dă toți banii, mai ales mie, care eram și șchiop. Unde mai pui că prietenul meu, Norbi, cu încă vreo câțiva cu care mai venisem, se și afundase-n interiorul țării, cu o mașină mică - așa e, face fiecare ce vrea, azi - mă părăsise, pur și simplu.

Sunt singur, plin de gânduri contradictorii - și vreau să ajung înapoi, acasă ...

Doru I. Pop, 22 septembrie 2023, Baia Mare

116. Întoarcere inversă - Traseu obligatoriu -

Mergeam spre Bontăieni, satul unde și-a petrecut tatăl meu ultimii ani din viață. Undeva spre Răsăsit - în raport cu satul meu - peste dealuri și văi. Ajung la o culme - acele tipuri de ridicături nu prea pronunțate și care se termină brusc cu un platou, o nivelare a pământului, acoperită de iarbă - dincolo de ea, din partea cum venisem, e de fapt, o pădurea deasă. Pe acea coastă era o cabană, o construcție imensă de lemn. Putea fi - așa cum apărea totul - o imagine bună pentru reclamele care glorifică frumusețile patriei, ale naturii, subliniind sănătatea traiului în aer liber.

Spre Est, în vale, oarecum, curgea un pârau: orientat sud-vest - nord, cumva, adică-n direcție opusă deplasării mele - „tăia” locul în două, astfel. O mică moară, un stăvilar, completau peisajul, acolo, semn de activitate umană; în rest, totul era plăcut. Dincolo nu se vedea nimic - spre punctul final al călătoriei mele.

Acum, mă gândii eu, traseul ar trebui să fie - elementele componente - la fel cu cel al întoarcerii, adică de când veneam acasă. Dispuse invers, desigur, deoarece luam totul - treceam prin ele - de la celălalt capăt. De multe ori, intram în oraș, din cu totul altă direcție - pe altă intrare - să văd cum apare totul - *era pentru o clipă schimbat* aspectul, datorită ordinii diferite de abordare a lucrurilor - dar, în fond, aceleași. Sau intrarea într-o biserică, odată, în trecut: pe toate cele trei uși: din față și pe cele laterale, să văd cum apare totul. Schimbarea era doar de moment. Așa ar și trebui să fie.

Acum nu știu calea precis, cu toate că, la întoarcere, treceam peste dealuri și văi, fiindu-mi drumul, prin livezi, cu arbori tineri, apoi ajungeam la un luminiș asemănător cu deschiderea de aici - fără copaci, adică, apoi o luam iar peste suprafețe cu livezi, până ajungeam acasă.

Traseul la plecare ar trebui să fie identic cu cel de la întoarcere - în orice caz va trebui să-l studiez cu atenție, până ajung la casa tatălui meu, să-mi folosească la întoarcere, dacă va fi la fel, cum ar fi normal să fie, întorcându-mă pe același drum, speram eu ...

Doru I. Pop, 27 septembrie 2023, Baia Mare

117. Splendoare în amurg

Eram cu câțiva dulgheri tineri chiar pe muntele Mogoșa, unde aveam de montat o structură de lemn - a unei clădiri. Muntele era uluitor de aproape, ultima parte a lui, căci era un loc unde urcușul slăbea - nu era atât de compact corpul său imens, dacă pot să mă exprim astfel.

În asemenea cazuri, ca o centură, o zonă aproape orizontală înconjoară ridicătura de relief.

La toate se adaugă un aer de toamnă târzie, o căldură plăcută - specifică, poate, deceniilor trecute, când luase un avânt nebanuit industrializarea, care ajunsese până aici - și veți vedea de ce.

Un dulgher mic, tânăr, cu nasul ca un cioc, musculos, care, prin cum arăta, aducea cu un berbece, era sus, pe o grindă orizontală, din structura preconizată. Cum eu sunt lângă el, jos, îmi reproșează: ai adus cu tine iudi, iar eu știu ce vrea să zică, și-i răspund: dat fiind talentul meu literar, interpretez o expresie din mai multe unghiuri, dar tot nu-i găsesc înțelesul.

Atunci el, deși era preocupat de muncă, îmi răspunde: ai trădat, ca Iuda, ești un Iuda. Începeam să-nțeleg că nu eram de acord cu el, cu activitatea susținută fără pauze și bucurii ale vieții. Cum fac mulți hapsâni, ori că nu-s de acord cu sistemul patronilor, din care și el făcea parte ...

*

Puțin mai jos de locul acela, spre dreapta, oarecum, cum privești spre munte, mă aflu și contemplan silueta masivă a acestuia.

E albastru, la culoare, deși nu foarte departe de mine, se înalță mândru, cu releul deasupra, în aerul blând ca de toamnă. Prin aer funigei, era plăcut, când, cum priveam, văd în față trei blocuri - turn de toată frumusețea. Cu vreo 12 etaje, aproape noi - datând din anii '80, în orice caz, când modernismul luase o amploare nebanuită - de unde și culorile alb - roz - roșu - adică dungii, chenare, pe lângă geamuri și stâlpii - marginile care ieșeau puțin în afară, vertical, acolo unde erau întăriri cu fier-beton, în structura sa. Haine gri-negre la culoare, atârnav la balcoane, era plăcut să trăiești acolo, deși iarna, temperatura scăzută, zăpada mare și furtunile ar fi putut constitui o problemă pentru locatari. Spre Vest, în dreapta mea, se continua acel spațiu - terenul doar - până departe, spre satele din jur. Dar era o clădire scundă, teșită, oarecum, cu geamuri - pereți, prelungită cu una și mai joasă, spre Vest. Fuseseră ridicate după Revoluție - aproape o improvizație, de fapt. Puteau servi de taverna, restaurante, magazine.

Dacă blocurile reprezentau splendoarea socialismului, acele clădiri scunde caracterizau societatea de după '90, cu nehotărârile, bâjbâielile și necinstea ei, din păcate.

*

Pe terenul vast, dar care cobora lin spre satele din Apus de munte, mă aflu - puțin mai la dreapta de unde fusesem inițial.

Terenul are iarbă puțină, pârjolită de soare și aceea, ca la sfârșitul verii pe câmpurile pe unde se circulă intensiv. Dacă de

primele blocuri nu știam să existe acolo, sub deal, acum sunt aici altele, cinci, puțin mai vechi. Blocuri-turn, unul lângă altul, dispuse invers, oarecum, de cum erau celălalte și albastre. Aveau vopsea aproape dusă, un albastru spălăcit, datând de la începutul anilor șaptezeci. Falnice, se prelungeau, în partea de nord-vest, cum erau așezate, cu o clădire simplă, la fel, cu-n singur nivel, izolată sus - un fel de restaurant. Printre ultimul bloc și ea puteai trece - un fel de gang. Eu mă găsesc în stânga acestei clădiri, stau pe o laviță, sunt sub treizeci de ani, cu un jersey pe corp, tocmai am terminat o muncă oarecare.

Calculat fiind - și hainele pe mine-s clasice - mă odihnesc. Sunt nedumerit, tot eu încerc să explic celor din jur - vreo doi - trei inși - cum de-a fost posibilă construcția acelor clădiri atât de mari în trecut, dau să zic: atunci oamenii au fost mai cinstiți, dar trebuie să mă opresc brusc, deoarece în fața mea-i fostul director Claudiu Sfântul, de la firma noastră, care-a jucat la poker mecanic banii firmei - sume însemnate.

Cum n-a pățit nimic, să fie dat afară, de exemplu, s-a ales doar cu datorii pe la cunoscuți; așa că trebuie să-mi înghit cuvintele, mai are putere-n firmă și ca să nu-mi fac(ă) rău, schimb vorba, zicând: atunci oamenii au fost mai harnici - jumătate din ideea care exprimă o realitate a timpurilor trecute ...

*

Mult spre Vest, sunt într-un bar, în localitatea Copalnic Mănăstur. Stau în picioare, la o masă, un fel de bufet (ah, mi-e dor de simplitatea deceniilor trecute!) și-i explic unui om la vreo 60 de ani despre blocurile văzute - care sunt, adică, sub masivul Mogoșa.

El nu crede - nimeni n-a pomenit să fie acolo locuințe, într-o zonă pustie - așa că zice, la afirmația mea: trebuie demonstrat.

Acum și eu trebuie să dovedesc că totul nu-i o simplă iluzie, dacă le-am văzut, dar apoi mă gândesc cât de repede se poate mușamaliza totul în viață, din moment ce un eveniment trece - mă refer la marile escrocherii, crime, furturi, chiar dacă lasă urme - ceva, totuși, face ca roata să se-nvârtă ireversibil, ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat - neluându-se măsuri; astfel, nimeni să nu fie pedepsit, să rămână cu prada, cum s-a-ntâmplat și la noi în țară, în perioada post - revoluționară ...

Doru I. Pop, 29 septembrie 2023

118. Teatrul umbrelor

Într-o după-masă liniștită de primăvară sau toamnă, urmăream o piesă de teatru. În oraș, fără îndoială, într-o clădire nu prea nouă - într-o sală la parterul aceleia. Are importanță descrierea, deoarece „învie” atmosfera, cenușiul pardoselii, al scaunelor - câteva rânduri așezate-n partea de est a încăperii - intrând din partea opusă. Vag aducea cu sala căminului cultural din satul natal, U., când, în anii '80, frecventam instituția, urmărind spectacolele de acolo.

Acum, aici, e o piesă ca pentru copii: vreo zece actori, copii de până-n zece - doisprezece ani, își joacă rolurile. Sunt veseli - adică bine dispuși, oarecum, dincolo de ce trebuia să aibă loc în piesă, căci se mișcă repede, râzând, chiar ajung foarte aproape de spectatori și fizic, căci scena are un fel de prelungire-n partea dreaptă, chiar pe lângă rândurile de scaune, care nu ocupau toată lungimea scenei. Un fel de liman, peninsula, pe care se apropiau de noi - și la propriu, vorbind, glumind cu noi, ca-n orice sistem care, deși rigid la-nceput, după ce se topește gheața, devine uman.

Au haine maronii, părul la fel, făcut într-un fel de cocă, cum ar fi fixat cu lac de păr - te făceau să crezi că suntem în trecut, sau că ei vin de acolo - niște umbre ale timpului ce-a fost - deși prin comportament păreau vii, reali.

Cum coboară printre spectatori - unul, o fetiță - ajunge și pe rândul meu - ultimul. Acum - logică fiindu-mi dorința și curiozitatea - vreau să văd dacă-i reală și o împing cu degetul - să văd dacă trece mâna prin ea, ca la orice fantomă.

Cade jos, în momentul acela, strict orizontal, nu mai mișcă, iar eu zic - primului de lângă mine, un tânăr - ca să mă dezvinovățesc, oarecum, plus că trupa venise din țările civilizate - Anglia sau Ungaria - și cum nu știu să mă exprim în engleză la fel de bine ca-n maghiară, zic, așadar:

- Micsoda nagy disznóságot csináltál, adică: ce mare porcărie ai făcut - ca și cum el ar fi autorul faptei, nu eu.

Doru I. Pop, 30 septembrie 2023, Ferneziu

119. Variantă existențială

Aveam o locuință-n formă de L, la parter, undeva-n cartierul în care locuiesc. Zonă liniștită, atât că populată de romi.

Niște vecini de cartier, deși dedați lumii moderne, domnul R., poreclit Pingo, mergând greoi ca un pinguin, vrea să vadă unde stau, să intre-n casă după mine. Nu-mi plac astfel de curiozități, chiar dacă n-am ce arăta, doar gresia curată de pe jos. Închid ușa și mă-ndrept spre fundul camerei, unde-i bucătăria. Știți cum sunt locuințele de azi: toate camerele-mpreună, fără pereți, oamenii moderni n-ar găti - nu s-ar deranja pentru asta. Doar baia - și aceea folosită-n mod excesiv - reprezintă falsa poleială, luxul de fațadă pe care vor să-l prezinte lumii oamenii modești, popoarele inculte.

Intrând în ultima cameră - cea dinspre nord-vest, oarecum, dau să aprind becul. Mă sună Ghiță, tot un modest din cartier. Mic, musculos, urechi ascuțite, e de treabă. Dar, ca să-și compenseze lipsa de avuție - stă-ntr-un bloc vechi, apartament mic - se pozează lângă clădiri înalte, să-mprumute ceva din grandoarea lor, sau în mijlocul străzilor - să arate că el domină toată acea suprafață pe care nu-i nimic. În rest, e acceptabil - poți glumi cu el, nu se supără, chiar - datorită „masivității” lui, îi spun „cămila”. Mă sună, așadar, să-mi spună că vine să mă viziteze, să-mi povestească, apoi, despre cineva care a avut un accident în Turcia. Ce s-a-ntâmplat, vreau și chiar îl întreb, în speranța că nu a fost ceva grav - chiar sunt două posibilități, după un accident - chiar în momentul când mă pregăteam să apăs pe comutatorul electric - acea plăcuță care reprezintă două variante: lumină aprinsă și lumină stinsă. Dar în cazul accidentului n-a fost așa, să se poată alege - a-nvins varianta negativă, din păcate.

Doru I. Pop, 1 octombrie 2023, Baia Mare

120. Tatăl meu, Teofil 2

Dincolo de oraș, spre vest, e o câmpie cu iarbă scurtă, uscată. Se construiește ceva, iar acum, când lucrez acolo, e după ploaie. Un aer puțin răcoros, pe jos ud, dar nu excesiv, iar eu car pietre - un amestec ciudat de pietriș galben-marou, cu bulgări de pământ printre ele - spre nord-vest - pe acel teren, cu roaba. Nu am de mers mult, dar văd - între două ture de transport - că face același lucru și taică-meu. Grămada lui de material e mai la dreapta față de a mea, dacă priveai spre direcția de mers. În rest, urme ca de căruță, pământ bătătorit - acolo unde iarba galbenă lipsea - de la roțile mijloacelor de transport. El cară un fel de criblură - galbene-alburii la culoare - pietricelele - în aceeași direcție cu mine. Cum fusese plecat de multă vreme - nu-l văzusem de o groază de ani, acum îmi era dor de el - dar apăruse așa, direct lucrând. Dar cum arăta? Era scund, grasuț, la vreo 60 de ani, cu haine maro pe el, vechi, dar curate. Era un om jovial, gândea pozitiv, n-ar fi făcut rău la nimeni. Îl îmbrățișez cu căldură - o revedere duioasă, scumpă mie, după atâta timp, dar el ia roaba și se duce spre grămada de pietriș. Se pune cu fundul pe roabă și vădit neliniștit, în loc să se bucure de faptul revederii - să-și manifeste iubirea față de mine - o chestie sentimentală, deci, zice în felul următor: oare cum voi putea termina lucrarea și dacă-mi va da banii, patronul, chiar dusă la bun sfârșit, treaba. Săracul - luase o parte din lucrarea aceea, de pe câmpurile din Vestul orașului și acum se stresa - cu atâta nesiguranță din ziua de azi, în loc să se bucure de întâlnirea cu unicul său fiu ...

Doru I. Pop. 2 octombrie 2023, Baia Mare

121. Înțelegere umană 1

Lucrez și eu în construcții, la o firmă mare; am o anumită vârstă, așa că „m-am tras” la activitățile mai ușoare - nu că nu finisez pereți, cu materiale de construcții - gleturi, vopsele, dar unde-i mai ușor.

În clădirea în formă de L, la parter, unde urmează să fie un magazin, mai e de lucru. Cu plăci de polistiren se izolează în interior pereții - caz rar, căci ia din spațiu, dar aici au rămas multe locuri goale, fundația, în speță. O fâșie de-a lungul pardoselii, de aproape un metru înălțime; dincolo de ea, în capătul laturii mari, e mai simplu: doar de tras glet pe porțiunea aceea, din josul peretelui. Acolo aș vrea să lucrez, dar trebuie să merg afară, să-i cer permisiunea unui patronaș chel, înalt, diac de biserică, căruia i-a pus Dumnezeu mâna-n cap - nu-i simplu muncitor. Dar dincolo de asta - deși om al bisericii - nu știi cum reacționează - banul îl schimbă pe om. Plus că are doi angajați frați, musculoși, uscățivi la față, roșcați - tineri, desigur - care semănau ca două picături de apă cu personajele din Dostoievski - adică studenți revoluționari din secolul XIX - și buni de lucru ca niște cai - adică lucrau pe rupe și beau de stingeau.

În ideea asta tot ies din cameră, îl caut, nu-l găsesc și măntorc înapoi să fac ce-i mai ușor - cu speranța că nu va zice nimic...

Doru I. Pop, 3 octombrie 2023, Baia Mare

122. Înțelegere umană 2

Lucrez la parterul unei clădiri cu niște finisori. E destinată pentru a fi magazin, încăperea, așa că sunt necesare tot felul de pigăleli la urmă. E liniște, doar afară mai lucrează cineva. Vreo doi-trei zugravi, tipul omului conștiincios, care-a tras o viață-ntreagă - doar în lucru, țigară, băutură și șefi a șezut. Deși nu-s boschetari, nici n-au realizat mare lucru - doar efortul și obediința, ca vîta de povară. Sunt, practic, ca demnitate, și ca aspirații, poate - niște nimeni, dar au demnitatea lor - impunerea ei, când povestesc pe unde au fost, ce-au realizat, etc. Mai pun și câte-o boxă cu muzică, la maxim, pentru a le-ntregi personalitatea.

Numai despre lucru vorbesc - oricât de izolat ai fi de ei - avînd propriul univers cultural - calitativ diferit de-al lor, te sature, pînă la urmă de mecanismele stării lor. Acum însă, sătul fiind, de parc-aș vrea să scap de acolo, îi aud - eu înăuntru fiind - vorbind și altceva, căci povesteau despre unul c-a murit în urma unei boli. Iată și o chestie profund umană, nu numai aspecte despre roboți, mă gîndii eu, într-o dispoziție înseninată de această conversație

Doru I. Pop, 4 octombrie 2023, Ferneziu

123. Credință, muncă, sport

Dincolo de oraș, pur și simplu chiar dincolo de legătura dintre cele două orașe Baia Mare și Baia-Sprie, spre satul Chiuzbaia, e un fel de restaurant. O clădire cu etaj, izolată, la marginea drumului.

Afară e spre toamnă, acea atmosferă de septembrie, când mai e încă vară, verdele vegetației e doar pătat ici-colo, cu galben-ruginiu, parcă anotimpul cald nu vrea să plece, nutrind - oamenii - în urma acestui fapt și-a unei ploii călduțe, că așa s-ar putea să fie, permanent, adică timpul, derularea anotimpurilor să-ncremenească într-un loc.

Eu car de la parter - o cameră goală, care seamănă cu ncăperea de la biserica din U., bucăți de beton - dale grele - plus un anumit mecanism, la etaj. Nu e nimeni în toată clădirea, în afară de Lorena, la etaj.

Deși e simplu și sus - două-trei mese, ea așează conștiincioasă pahare, șterge vesela - sus va fi restaurant. La un moment dat, cum cobor, văd că mi s-a rupt bluza albă sub braț. Deși sunt musculos, e un inconvenient. Cine știe cine te vede - în acel moment nepotrivit - în afară de Lorena.

Renunț la activitate, căci nici nu mai am dale - doar una, fără mecanismul de prindere, ies în fața clădirii, să prin o mașină spre oraș. Apare vecina de la țară, doamna Puhu, cea cu barul - numai zâmbet și miere. Deși serioasă, trebuie să-i explic unde-am lipsit atâția ani - căci am fost plecat la muncă în țară. Altfel cine știe ce-ar putea crede despre mine. Așa-s țăranii: cârcotași și neîncrezători - chiar cu argumentele-n mână, uneori.

Apoi brusc, vine c-o mașină-papuc colegul Hoka, cel cu figură de culturist.

Ezit să urc la el în mașină (aluzie la faptul că, de multe ori mă duc de pe șantier, contra cost, acasă, când sunt obosit), e ora 16:15, încă e ziua, să ajung înainte de lăsarea întunericului acasă, *să cred că n-am pierdut o zi* pe cine știe unde. Ar fi o mângâiere asta, dar tocmai timpul pe care l-am pierdut nehotărându-mă, căci, fiind 16:30 văd că s-a-ntunecat brusc, în doar un sfert de oră - e necazul meu.

De câte ori în viață nu pierdem enorm, pentru doar o clipă de nesăbuiță - dar asta e.

Trebuie să găsesc o mașină spre oraș, cu orice preț, și să mă consolez cu ideea că voi reuși lucrul acesta, cât mai repede ...

Doru I. Pop, 5 octombrie 2023, Baia Mare

124. Ofertă-n prezent

Mergeam cu familia domnului Șchiopu - compusă din nevestă și-o droaie de copii, la un plasament să luăm cadouri. Acum, tipul, deși a fost - cu toată familia - câțiva ani buni dincolo, tot ar mai vrea ajutoare.

Știți cum e omul: se-nvață cu cerșitul, cu traiul ușor - autoritățile le permit asta, unor asemenea indivizi - încât n-ar mai face nimic greu, să-și asigure existența.

Ne apropiem de clădirea în formă de V, dar cu aripile mult deschise, intră el, cu familionul - adică copii, rudenii, un câine alb, ciobănesc.

Eu nu mai intru - îi aștept afară - ca să ne-ntoarcem în oraș. Ies toți, inclusiv câinele, e O.K., zic: și câinele, dau să-l mângâi, cum trece pe lângă mine, dar văd că e un tip, scund, cu costum gri-negru, poate din alte vremi, în locul animalului și-ntoarce fața spre mine - rânjind, ca un câine - deși era om ...

Doru I. Pop, 6 octombrie 2023, Baia Mare

= *Sfârșitul volumului șapte* =

CUPRINS

<i>1. Semeție în munți</i>	<i>3</i>
<i>- Aprecie în biologie și tehnică -</i>	
<i>2. Nicu Giurgi 3.....</i>	<i>5</i>
<i>3. Păpușa.....</i>	<i>6</i>
<i>- Iubire și oferte în familie -</i>	
<i>4. Incident tehnic.....</i>	<i>8</i>
<i>- Reparație tehnică -</i>	
<i>5. V-average.....</i>	<i>11</i>
<i>6. Cluj 4.....</i>	<i>13</i>
<i>7. Suedia.....</i>	<i>15</i>
<i>8. Dualism.....</i>	<i>17</i>
<i>9. Sepultura 2.....</i>	<i>19</i>
<i>10. Matei 5.....</i>	<i>20</i>
<i>11. Plecare în cosmos.....</i>	<i>21</i>
<i>12. Aventuri.....</i>	<i>23</i>
<i>13. Lili.....</i>	<i>25</i>
<i>14. Inginerul Vlad.....</i>	<i>26</i>
<i>15. Sărbătoare geologică.....</i>	<i>28</i>
<i>16. Vâlcea 6.....</i>	<i>30</i>
<i>- Concurs de culturism -</i>	
<i>17. Zborul.....</i>	<i>32</i>
<i>18. Insistență tardivă.....</i>	<i>33</i>
<i>19. Aprehensiune sexuală.....</i>	<i>35</i>
<i>20. Incursiune locală.....</i>	<i>36</i>
<i>21. Impresie de sărbătoare.....</i>	<i>38</i>
<i>- Lorena 1 -</i>	

22. <i>Incursiune în munți</i>	39
- <i>Lorena 2 -</i>	
23. <i>Spre Vest</i>	41
- <i>Întâmplare neobișnuită în satul U. -</i>	
- <i>Văru` Ioniță 2 -</i>	
24. <i>Întoarcere-n timp</i>	44
25. <i>Poveste americană</i>	47
- <i>Dublu instantaneu -</i>	
26. <i>Lorena 3</i>	48
27. <i>Iarnă albă</i>	57
- <i>Lorena 4 -</i>	
28. <i>Imposibila întoarcere</i>	59
- <i>Călătorie fără retur -</i>	
- <i>Călătorie fără sfârșit -</i>	
29. <i>Lorena 5</i>	64
30. <i>Intenție muncitorească</i>	66
31. <i>Peisaj de toamnă</i>	67
32. <i>Diversități actuale</i>	68
33. <i>Călătorie ratată 2</i>	70
34. <i>Caleidoscop</i>	72
35. <i>Călătorie în Moldova</i>	74
- <i>Peripeții în Moldova -</i>	
36. <i>Incursiune în viitor</i>	77
37. <i>Excursie ratată 2</i>	79
38. <i>Demnitate impusă</i>	81
39. <i>Publicitate oficială</i>	82
40. <i>Constatare geografică</i>	83
41. <i>Nuntă-n câmpie</i>	84
42. <i>Firiza</i>	85

<i>43. Utilaj terestru.....</i>	<i>87</i>
<i>- Răbufnire tardivă -</i>	
<i>44. Program fals.....</i>	<i>89</i>
<i>- Ceas dereglat -</i>	
<i>45. Sintagme domestice.....</i>	<i>90</i>
<i>46. Praf, minereu, roți.....</i>	<i>92</i>
<i>- Alunecare-n trecut -</i>	
<i>47. Insistență schimbătoare.....</i>	<i>95</i>
<i>- Pasiune umană -</i>	
<i>48. Întrebări.....</i>	<i>97</i>
<i>49. Lovitură de stat.....</i>	<i>98</i>
<i>50. Distribuire tardivă.....</i>	<i>99</i>
<i>51. Fragmente de viață.....</i>	<i>100</i>
<i>52. Distracție sexuală.....</i>	<i>104</i>
<i>- Stațiune balneoclimaterică 4 -</i>	
<i>53. Sex și lumini.....</i>	<i>105</i>
<i>- Lumină în amurg -</i>	
<i>54. Peisaj de toamnă 2.....</i>	<i>106</i>
<i>55. Vampirul.....</i>	<i>108</i>
<i>- Sursă de curent -</i>	
<i>56. Ariton 7.....</i>	<i>110</i>
<i>57. Lorena 6.....</i>	<i>111</i>
<i>- Târg și sex, vara -</i>	
<i>58. Lorena 7.....</i>	<i>113</i>
<i>- Sex și reparații moderne în oraș -</i>	
<i>59. Ofertă-n munți 1.....</i>	<i>115</i>
<i>- Ofertă de vară -</i>	
<i>60. Ofertă-n munți 2.....</i>	<i>117</i>
<i>61. Posibilitate ratată 1.....</i>	<i>119</i>
<i>62. Posibilitate ratată 2.....</i>	<i>120</i>

63. Cazare în perspectivă.....	122
64. Gâscanul.....	124
65. Mutter Dorin.....	125
66. Întâmplări în realitatea imediată.....	126
67. Distracție în Cavnic	128
- Realitate căvniciană -	
68. Saska.....	131
- Călătorie în verde , vara -	
69. Emil.....	134
- Călătorie în oraș, seara -	
70. Florica 4.....	136
71. Gigi.....	138
72. Veronica Micle.....	140
73. Lucrări în spital.....	141
- Spital în zonă rustică -	
74. Roșu C. Ioan.....	143
75. Distracție de primăvară.....	145
- Muncă la țară -	
76. Zamfira 2.....	147
77. Nistru.....	149
78. Lucia.....	151
79. Ofertă sexuală.....	153
80. Lorena 8.....	154
- Promisiune viitoare -	
81. Repetiție în liceu.....	156
82. Măiestrie în munți 2.....	158
83. Ofensă 3.....	160
84. Despăgubire 1.....	161
85. Firiza 2.....	162
- Concediu în munți -	

<i>86. Utilități tehnice 1.....</i>	<i>164</i>
<i>- Aspecte ingineresti 1 -</i>	
<i>87. Utilități tehnice 2</i>	<i>165</i>
<i>- Aspecte ingineresti 2 -</i>	
<i>88. Rambo.....</i>	<i>167</i>
<i>- Accident actual -</i>	
<i>89. Domnu` Șchiopu.....</i>	<i>169</i>
<i>- Speranță amânată -</i>	
<i>90. Peștera.....</i>	<i>170</i>
<i>91. Propunere pentru mai târziu.....</i>	<i>172</i>
<i>- Propunere bărbătească -</i>	
<i>92. Servicii în balcanism</i>	<i>173</i>
<i>- Comportament balcanic -</i>	
<i>93. Matei 6</i>	<i>174</i>
<i>- Sex și activitate, în munți -</i>	
<i>94. Tatăl meu, Teofil.....</i>	<i>177</i>
<i>95. Aventură-n Vâlcea.....</i>	<i>179</i>
<i>96. Aventură în construcții.....</i>	<i>181</i>
<i>97. Comparație sexuală.....</i>	<i>183</i>
<i>98. Mărinimie la un modest.....</i>	<i>184</i>
<i>99. Justificare proletară.....</i>	<i>185</i>
<i>100. Propunere.....</i>	<i>186</i>
<i>101. Compromis viitor.....</i>	<i>188</i>
<i>102. Destinație schimbată.....</i>	<i>190</i>
<i>103. Serviciu militar obligatoriu.....</i>	<i>192</i>
<i>104. Călătorie în timp 3.....</i>	<i>194</i>
<i>105. Justificare oportună.....</i>	<i>196</i>
<i>106. Locuință instabilă.....</i>	<i>197</i>
<i>107. Iertare între neamuri.....</i>	<i>198</i>

<i>108. Spectacol nesigur pe scenă.....</i>	<i>201</i>
<i>109. Pensie amânată.....</i>	<i>202</i>
<i>110. Activitate-n atelier.....</i>	<i>203</i>
<i>111. Călătorie la capătul nopții.....</i>	<i>204</i>
<i>112. Proiect de viitor 1.....</i>	<i>207</i>
<i>113. Peisaj de seară.....</i>	<i>208</i>
<i>114. Proiect de viitor 2.....</i>	<i>209</i>
<i>115. Anglia 4.....</i>	<i>211</i>
<i>116. Întoarcere inversă.....</i>	<i>212</i>
<i>- Traseu obligatoriu -</i>	
<i>117. Splendoare în amurg.....</i>	<i>214</i>
<i>118. Teatrul umbrelor.....</i>	<i>218</i>
<i>119. Variantă existențială.....</i>	<i>220</i>
<i>120. Tatăl meu, Teofil 2</i>	<i>221</i>
<i>121. Înțelegere umană 1</i>	<i>222</i>
<i>122. Înțelegere umană 2.....</i>	<i>223</i>
<i>123. Credință, muncă, sport.....</i>	<i>224</i>
<i>124. Ofertă-n prezent.....</i>	<i>226</i>
<i>Cuprins</i>	<i>227</i>